

စာပေဝိဟာန်စာမူဆရာ

နှင်းစက်

(လားရှိုး)

နေမင်းနှင့် စီးချင်းထိုးကြသူများ

၂၀၁၀ ခုနှစ်၊ စာပေဗိမာန်စာမူဆု
ဝတ္ထုရှည် တတိယဆု

နေမင်းနှင့် စီးချင်းထိုးကြသူများ

နှင်းစက် (လားရှိုး)

တည်းဖြတ်သူ - ဒေါ်ခင်ဝါဆွေ (ဝါဝါ-အင်းစိန်)
စာတည်း (တာဝန်ခံ)

မျက်နှာဖုံးပန်းချီ - ထက်အာကာကျော်

စာပေဗိမာန်ထုတ် ပြည်သူ့လက်စွဲစာစဉ်

ဘုရားတပြီး မာလာခမျာ သူနံပါတ်စဉ်အတိုင်း ကတ်ပြားကို နေရာထက်ပြန်ထားလိုက်ပါသည်။ နောက် နှစ်ဦးသား လိုင်းထဲ အမြန်ပြေးဝင်ပြီး ကိုတာအတွက် သတ်သတ်မှတ်မှတ်ခွဲတမ်း ချထားပေးသည့် မော်တာစက်များပေါ် တက်ထိုင်လိုက်ကြပါသည်။

သူမတို့နှစ်ဦးကို စားမတတ်၊ ဝါးမတတ် နဂါးမျက်စောင်း များနှင့် ခဲကြည့်နေသူ ဝန္တကို မသိဟန်ပြု၍ အပ်ချည်ကြိုးများ အလျော့အတင်းကို စစ်ဆေးလိုက်ကြပါသည်။

ရင်ခုန်မပြေသေးသည့် မာလာမှာ (ON) နှိပ်သည်ကိုပင် လက်များ က တုန်ယင်လျက်ရှိနေသည်။ ဟုတ်ပါသည်။ သို့မဟုတ်ပါက သည်နေ့ရမည့် ၄၃ ဘတ်သော ငွေကြေးက သွားပြီ။ နံနက်ရှစ်နာရီ ထိုးသည်နှင့် ပိတ်သွားလေ့ရှိသည့်စက်ကို မကျေနပ်နိုင်ပါချေ။

ဤစက်ရုံထဲရှိ အလုပ်သမားဝန်ထမ်းများ အလုပ်ဆင်းချိန် အတိ အကျကို ထိုစက်က အဆုံးအဖြတ်ပေးခြင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။ သည်နေ့ စံပယ်ဖူး၏ကတ်ထဲ၌ နေ့စွဲနှင့်တကွ ရိုက်နှိပ်ထားသော အချိန်နာရီမှာ ၇ နာရီ ၅၈ စက္ကန့်နှင့် မာလာ၏ကတ်ပြားမှာမူ ၇ နာရီ ၅၉ စက္ကန့်တို့သာ ဖြစ်ပါသည်။

စံပယ်ဖူး၏စက်ရုံဝင်အမှတ်က (၄၁၀၀) ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ဆိုလျှင် နံပါတ်စဉ် (၄၁) နှင့် စသော ကတ်ပြားအုပ်စုထဲရှာရသည်။ တစ်ခါ တစ်ခါ ကတ်နှိပ်ဖို့ သူသူငါငါ ရွေးယူနေကြချိန်မို့ ကိုယ့်ကတ်ပြားကိုယ် မူးနောက်နေအောင် ရှာရသည်နှင့် အချိန်ကုန်တတ်ပါသည်။

စက်က တစ်ခုတည်း။ ကတ်လေးတစ်ခါနှိပ်ဖို့အရေး လူများ တန်းစီရပ်စောင့်နေကြရသည်။ နံနက်ရှစ်နာရီက အလုပ်ဝင်ရချိန်ဆို သော်လည်း နံနက် ခုနှစ်နာရီထိုး၍ စက်ရုံတံခါးမကြီးဖွင့်သည်နှင့်ပင်

ကတ်နှိပ်ဖို့ပြေးကြရပြီ။ ထိုကိစ္စများကို အစပိုင်းက စိတ်ညစ်ခဲ့ရသော စံပယ်ဖူးတို့မှာ ယခုတော့ နေသားကျလာခဲ့ကြပါပြီ။ သည်နေ့ အတွက် အလုပ်လုပ်စရာ ရှိရှိ၊ မရှိရှိ၊ မီးပျက်ပျက်၊ မပျက်ပျက် စက်ရုံထဲဝင်ကတည်းက ကတ်နှိပ်လိုက်သည်နှင့် နေ့တွက်လုပ်အားခ ရပြီဖြစ်သည်။

စံပယ်ဖူးမှာ သူမ၏စက်ခုံနောက်မှာ ရှိနေပါသော မာလာ၏ အမြစ်ကို ရယ်ချင်နေမိပါသည်။ မာလာက အမြဲလိုလို နောက်ကျ တတ်သူဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် လိုင်းထဲက ဝန္တ၏အအော်အငေါက် ကို အမြဲလိုလို လက်ဆောင်ရတတ်သူပင်။

ထိုင်းဘာသာ ရှမ်းစကားနှင့်ဆိုလျှင် ဝန္တလို့အခေါ်ခံရသူများက စံပယ်ဖူးတို့၏ရန်ကုန်အထည်ချုပ်စက်ရုံ အခေါ်အဝေါ်အရ စုပါပေ။ ကျူစီဆိုတာက အနည်းအကျဉ်းမျှတော့ တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းဖြေဆို အောင်မြင်လျှင်ရပြီ။ အထည်ချုပ်စက်ရုံများတွင် လစာအနိမ့်ဆုံးက ချည်မွှေးညှပ်ခေါ်သည့် (Helper) ဖြစ်သည်။

သည်မှာကတော့ ဝန္တဆိုသည့် စုပါတစ်ယောက် စက်လိုင်း တစ်လိုင်းကို ဦးဆောင်နေပြီဆိုလျှင် ရပြီ။ ကျူစီဖြစ်ဖို့အတွက် အထက်တန်းကျောင်းမတက်ဖူးလျှင်လည်း ဘာမျှမဖြစ်။ ချည်မွှေးညှပ်ဖို့ (Helper) သီးသန့်ဆိုသည် မရှိ။ ကိုယ်ချုပ်ရသည့် အမျိုးအစားအတိုင်း ကိုယ့်ချည်မွှေးကိုယ်ညှပ်ပင်။

ဘွဲ့ရပြီးသားလည်း နေရာကောင်းမရှိ။ ရွာမှာ ဈေးရောင်းဖူး ခဲ့သူအတွက်လည်း မျက်နှာငယ်စရာမလို။ စက်ရုံထဲမှာ အလုပ်လုပ် နေရင်း ရေကုန်ရေခန်း မည်မျှပင် ကြိုးစားစေကာမူ တရားမဝင် အလုပ်သမားများအတွက်ကမူ မည်သူမှ စုပါဖြစ်လာခွင့် မရှိပါ။

အခန်း (၁)

“ဒီး...၊ ထောက်”

ထောက်ခနဲမြည်သံနှင့်အတူ ကတ်ပြားလေးက ထောင်လျက် သားပြန်ထွက်လာပါသည်။ စံပယ်ဖူးတစ်ယောက် ကတ်ပြားလေးကို နံပါတ်စဉ်အရ နေရာတကျပြန်ထားနေချိန်မှာပဲ မာလာက သူမ၏ ကတ်ပြားလေးကို နေရာမှ ရွေးချယ်ထုတ်ယူ၍ စက်ထဲထည့်လိုက် ပြန်ပါသည်။

ထိုစဉ်မှာပဲ “ဒီး”ခနဲ တစ်ချက်မြည်ပြီး မီးအနီလေးငြိမ်းသွားခဲ့ ပါသည်။ တကယ်တော့ မီးငြိမ်းသည်ဆိုတာက မီးခလုတ်ပိတ်လိုက် တာမို့ အော်တိုမီးပွင့်အနီရောင် ပျောက်သွားရခြင်းပင်။ ထိုမီးအနီလေး အပျောက်ကတ်ပြားလေးအထွက်မို့ မာလာ၏ရင်အစုံ ခုန်တက်သွားရ ပါသည်။

“အမလေး...ဘုရား...ဘုရား၊ တော်သေးတာပေါ့၊ စံပယ်ဖူးရယ်၊ ငါ့ကတ်လေးအချိန်မီနှိပ်မိလို့ပေါ့၊ မဟုတ်ရင် ဒီနေ့ နေ့တွက်မရတဲ့အပြင် ဝန္တရဲ့အဆဲလည်း ခံရဦးမယ်၊ ဒဏ်ပေးတဲ့အနေနဲ့ အဆောင်ထဲ သန့်ရှင်းရေး သွားလုပ်ရဦးမယ်၊ ...ဟူး...ကံကောင်းလို့”

Baksheesh ဆိုသော ဘောက်ဆူးဆိုသည်မှာ ဝေလားဝေး။

Bonus ဆိုသော နိုင်ငံတကာအသုံးအနှုန်းကိုပင် စက်ရုံပိုင်ရှင်များ မလေ့လာ ခဲ့ကြ။ သူတို့ထိုင်းလူမျိုးအချင်းချင်းဆိုလျှင် တစ်နေ့ နေ့တွက် ၁၀၀ ကျော်ပေးနေရသည်ထက် စံပယ်ဖူးတို့လို အလုပ်သမားဝန်ထမ်းများကို နေ့စဉ် ဘတ်ငွေ ၄၀ ပေးနေရသည်ကိုပင် မြင်တတ်ကြပါသေး သည်။ တစ်နှစ်နေပြီး လုပ်သက်ကြာရှည်ရှိခါမှ တစ်ဘတ်စီ တိုးပေး ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ အချို့လူဟောင်းဆိုလျှင် ဘတ်ငွေငါးဘတ်၊ ခြောက်ဘတ်မှ တိုးခဲ့ကြပြီမို့ တစ်နေ့နေ့တွက် လုပ်အားခဘတ်ငွေ ၄၀ ကျော်ရကြပြီ။

ခြောက်လလျှင်တစ်ကြိမ် ဘတ်ငွေ တစ်ဘတ်စီတိုးပေးတာမျိုးရှိ ပါ၏။ ယခုစံပယ်ဖူးက အသစ်တန်းမို့ တစ်နေ့ဘတ်ငွေ ၄၀ ရနေ သော်လည်း တစ်နှစ်ကျော်၊ နှစ်နှစ်လုပ်သက်ရှိနေပြီးသော မာလာကမူ လေးဆယ့်သုံးဘတ်ရနေခဲ့ပြီဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်သက်ရှည်အောင် ဖြားယောင်းထားသော သူတို့လှည့်စားမှုပင်။

ယခုတောင် အဆောင်စရိတ်၊ ထမင်းစရိတ်၊ ရေခဲ၊ မီးခ များကြောင့် သူတို့နှစ်နာရကြောင်း စကားပြန်များကတစ်ဆင့် ကြားသိရ ပါပေသည်။

အတွေးနယ်ချဲ့ရင်း မထင်မှတ်ဘဲ (C) လိုင်းထဲသို့လှမ်းကြည့် မိတော့ ပိုးအိမ်လေးက “ဘယ်လိုလဲ” ဆိုသည့် အမူအရာနှင့် မေးငေါ့ပြလာပါသည်။ စံပယ်ဖူးက လက်မပြန်ထောင်ပြလိုက်ပါသည်။ ဤသည်က စံပယ်ဖူးနှင့် ပိုးအိမ်လေးတို့ နေ့စဉ် အချက်ပြနေကျ သင်္ကေတများပင်။ ထိုသို့ဆိုလျှင် အလုပ်များထားပစ်ခဲ့ပြီး နှစ်ဦးသား စက်ရုံအတွင်းရှိ ရေအိမ်ရှိရာ ထွက်ခဲ့ကြပြီ။

* နင် အဆာပြေစားလို့ မပြီးသေးမှန်း ငါသိလို့ နင့်ကိုယ့်စား ကတ်နှိပ်ပေးထားမလို့ပဲဟာ...၊ ဒါပေမဲ့ မန်နေဂျာ မာမားက ဘေးနား ကနေ ရပ်ကြည့်နေတာနဲ့”

“ရပါတယ် ပိုးအိမ်လေးရယ်၊ ငါကလည်း မာလာကို ပြန်စောင့် ခေါ်နေရတာမို့ ကံသိကံမလေးဖြစ်သွားရတာပါ။ နင့်အတွက်ပဲ နင်နှိပ်ပါ ပိုးအိမ်လေးရယ်၊ ငါ့ကြောင့် နင်မရိုးမသားလုပ်မိရင် နင်ပဲနစ်နာရမှာ လေ...”

“ရပါတယ် လုပ်မနေနဲ့၊ နစ်နာမှာတွေလည်း ပြောမနေနဲ့၊ နင်နဲ့ငါက အဲလိုပြောရမယ့်လူတွေမို့လား”

ပိုးအိမ်လေးက ပြောရင်း နှုတ်ခမ်းစုလိုက်ပါသည်။

“အေးပါဟာ...နင့်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

စံပယ်ဖူးက ချစ်ခင်တွယ်တာရပါသော သူငယ်ချင်း ပိုးအိမ် လေးကို နှစ်သိမ့်လိုက်ပါသည်။

ရေခြား၊ မြေခြား အဝေးတစ်နေရာတွင် ခုလိုဆုံဆည်းနေရတုန်း ချစ်ကြရခြင်းဖြစ်၍ စိတ်ဝမ်းမကွဲရအောင် အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစား ရပါသည်။

နှစ်လွှာပေါင်းမှ တစ်ရွက်လို စွယ်တော်ရွက်မဖြစ်လျှင်နေပါစေ။ နှစ်ကိုယ့်တစ်စိတ်ဖြစ်အောင်တော့ ကြိုးစားရပါမည်။

အမိအဖ တစ်အူထုံဆင်း မဖြစ်ခဲ့၍ မေတ္တာမထားနိုင်လျှင်ပင် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မမုန်းမပျက် ဖေးမတွဲကူကြရပါမည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်မြေ၊ ကိုယ့်ရေနှင့် ဝေးကွာခဲ့ကြရသူများ အဖို့ သည်မှာရှိကြသည့် မြန်မာပြည်ဖွား လူမျိုးအချင်းချင်း ဝိုင်းဝန်း ကူညီ ရိုင်းပင်းကြရပါမည်သာ။

* * * * *

သူတို့နိုင်ငံထဲ အလုပ်လာလုပ်သူများအတွက် ခိုင်းဖို့၊ နှိပ်ကွပ်ဖို့အတွက် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်များက ထိုင်းလူမျိုးများကိုသာ စုပါခန့်ထားကြပါသည်။

မြန်မာပြည်ဖွား တိုင်းရင်းသားအချင်းချင်း အုပ်ချုပ်ဖို့ကိုမူ ထိုင်းဘာသာ ရှမ်းစကားပေါက်သူ လူနည်းစုကို လစာနည်းနည်း ပိုပေးထားတတ်ကြပါသည်။

“အဲဒါပေါ့... အိမ်ကြက်ချင်း အိုးမည်းသုတ်ပြီး ခွပ်ခိုင်းတာကို အဟုတ်မှတ်သူတွေက ဆောင့်ကြွား ဆောင့်ကြွားဖြစ်နေကြတာ”

“အေးလေဟာ...ကိုဝဏ္ဏကျော်ဆိုကြည့်ပါလား၊ ငါတို့တွေဘာများမဟုတ်တာလုပ်လဲလို့ အမြဲလိုလို မျက်စိဒေါက်ထောက်ကြည့်နေတော့တာပဲ၊ ပြီးရင် အဆောင်မှူးဆီတင်ပြပြီး အရေးယူခိုင်းသလေးဘာလေးနဲ့”

အနောက်ဘက်စက်ခုံက မာလာနှင့် တီးတိုး...တီးတိုးပြောနေသူစံပယ်ဖူးမှာ အနားရောက်လာသော ဝန္တဖိအာကြောင့် စကားဖြတ်လိုက်ပါသည်။ စံပယ်ဖူးစကားပြောနေတာကို ဖိအာ သိနေပုံရလေသည်။ ဖိအာက မျက်လုံးများအရောင်အမျိုးမျိုးထွက်လျက် စံပယ်ဖူးကို စိုက်ကြည့်နေလေသည်။ စံပယ်ဖူးကလည်း ရုပ်ရည်ကြမ်းတမ်းပြီး စိတ်ရင်းဆိုးသော ဝန္တဖိအာကို အသေအလဲ မုန်းပါသည်။

ယခုလို အနားမှာလာရပ်ပြီး သူမကို စေ့စေ့ကြည့်နေသူ ဖိအာကြောင့် စံပယ်ဖူးကျောချမ်းမိသည်ကတော့ အမှန်ပင်။ စံပယ်ဖူး၏ စိတ်ကူးတို့ မပြီးဆုံးသေးခင်မှာပင် ဖိအာက စံပယ်ဖူးကို ငှက်ဆိုးထိုးသံနှင့် တအားအား တဂစ်ဂစ် အော်ပါတော့သည်။

ဖိအာ ထိုသို့အော်သံကြောင့် တစ်လိုင်းလုံးထဲရှိ အားလုံးလိုလိုက ချုပ်လုပ်ခြင်းများကို ရပ်ဆိုင်း၍ စံပယ်ဖူးရှိရာသို့ လှည့်ကြည့်ကြပါသည်။ ဒေါသထွက်နေသူ ဖိအာကတော့ ရှူးရှူးရှားရှားဟုပင် အသံများမြည်လာခဲ့ပါပြီ။

“နင်ပြောနေတာတွေ ငါနားမလည်ဘူး၊ နင်ပြထားသလို ငါချုပ်နေတာပဲ”

စံပယ်ဖူး ခပ်မာမာ ကျယ်ကျယ်လေးအော်လိုက်ပြီး လက်များရော ခေါင်းပါ ခါယမ်းလိုက်ပါသည်။ သူ့စကား ကိုယ်နားမလည်။ ကိုယ့်စကား သူနားမလည်နှင့် လိုရင်းမရောက်။ မာလာကမူ ခေါင်းလေးကို ပုနိုင်သမျှ ပုထားသည်မှာ လည်ပင်းထဲ ခေါင်းတစ်ခုလုံး မြုပ်သွားမတတ်။ ငရုတ်သီးနှင့် ပေါင်းမိ၍ အထောင်းခံရမည့် ကြက်သွန်လိုမျိုး။ စံပယ်ဖူးနှင့်က သည်နေ့မှပင် မာလာအတူ အပြေးအလွှား လာမိခြင်းဖြစ်သည်။

စံပယ်ဖူးကလည်း ခေသူမဟုတ်။ လူမျိုးကွဲ ဝန္တု၏အပြောအဆိုကို နည်းနည်းလေးမှ ခံချင်သူမဟုတ်။ ယခု ဝန္တုဖိအာပြောသမျှကို ဘာမှနားမလည်ဘူးဆိုသည့်ပုံစံ နား နားမှာ လက်ဝါးကပ်ကာ ခါပြလိုက်၏။

ချုပ်ထားသောလည်သာများက လုံးဝ အမှားမရှိ။ ချည်အရောင်လည်း မလွဲ။ ချုပ်ရိုးကြောင်းတည့်လိုက်တာမှ စင်းနေသည်ပင်။ ချည်လည်း သီးမနေပါချေ။ ယခုတော့ ဖိအာက ဘာမှမဆိုင်ဘဲ လူကိုလာကြမ်းနေခြင်းဖြစ်သည်။

ပြောရင်းဆိုရင်းနှင့် ဖိအာက စံပယ်ဖူး၏လည်တိုင်မှ အင်္ကျီကော်လာစကို ဆောင့်ဆွဲကာ ‘ဟွန်း’ ဆိုပြီး ထွက်သွားပါတော့၏။

နောက် ...စံပယ်ဖူးတို့ (B) လိုင်း၏ရှေ့ဆုံးတန်းမှ ကိုနိုင်ကို တအားအား ပြောလိုက်၊ စံပယ်ဖူးကို လက်ညှိုးထိုးလိုက်နှင့် ပြောဆိုနေပါ တော့သည်။

ကိုနိုင်က ရှမ်းဘာသာစကားတတ်သူမို့ နကန်းတစ်လုံးမျှ နားမလည်သူ စံပယ်ဖူးသိအောင် တစ်စုံတစ်ရာပြောခိုင်းနေခြင်းပင် ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

“ဟဲ့...စံပယ်ဖူး၊ ဟိုမှာ ဖိအာ အစုတ်ပလုတ်က နင့်ကို လက်ညှိုးတထိုးထိုးနဲ့ ကိုနိုင်ကို ဘာတွေပြောနေလဲ မသိဘူး၊ ဟော... ကြည့်လေ...”

မာလာက ဇက်ကလေးပုဝင်နေရာမှ ဖိအာကို မရဲတရဲ လှမ်းကြည့်ပြီး ပြောလာပါသည်။

“ထိုးပေါ့... ငါ့ကိုတစ်ချောင်းထိုးတော့ ကျန်တဲ့လက်ချောင်း လေးချောင်းလုံးက သူ့ကိုယ်သူ ပြန်ထိုးနေတာပေါ့”

ပြောရင်း စံပယ်ဖူး ဖိအာကို မျက်စောင်းတစ်ချက်လှမ်းထိုးလိုက် ပါသည်။ ဖိအာကတော့ မမြင်ပေ။ အရေးကြီးသော အစိတ်အပိုင်း များကို တာဝန်ယူချုပ်လုပ်နေကြရသည့် ရှေ့ဘက်မှ စက်များကိုသာ စစ်ဆေးနေပါတော့သည်။

ခဏကြာတော့ အလုပ်လက်စသတ်ပြီး ထလာသော ကိုနိုင်ကို စံပယ်ဖူးတွေ့လိုက်ရပါသည်။ ကိုနိုင်က သည်စက်ရုံထဲရောက်သည် မှာ ကြာပြီဖြစ်၍ အားလုံးသော တိုင်းရင်းသား အလုပ်သမားဝန်ထမ်း များ၏ နံပါတ်တစ် ခေါင်းဆောင်။ အဆောင်မှူးလည်းဖြစ်သလို ယခု စံပယ်ဖူးတို့ (B) လိုင်း၏ ဦးဆောင်သူ။ အခြားလက်ရုံးရည်နှင့် ရေခြားမြေခြား အတွေ့အကြုံရှိသူ ကိုမြတ်ဇင်၊ ကိုဝဏ္ဏကျော်တို့ ကလည်း တွဲဖက်ခေါင်းဆောင်နေရာကနေ ဝိုင်းဝန်းစောင့်ရှောက်

ကူညီပေးကြသည်လည်း ရှိပါ၏။ စံပယ်ဖူးကမူ ယောက်ျားလေး တိုင်းလိုလိုကို မြင်ပြင်းကတ်နေသူ။

ကိုနိုင်၏ရူပါက ဖြောင့်သည်။ အရပ်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း နှင့် သေသေသပ်သပ် ဝတ်စားတတ်သူမို့ (B) လိုင်းသာမက၊ အဆောင် ထဲရှိသမျှ မိန်းမပျိုတိုင်း မိုးချုပ်အိပ်ရာဝင်ကာနီးတိုင်း ပြောလေ့ရှိ ကြသည့် အိပ်ရာဝင်ပုံပြင်များထဲက ရွှေမင်းသားလေး။

“စံပယ်ဖူး”
“ဘာလဲ”

ကိုနိုင်မှာ စံပယ်ဖူး၏ ခပ်မာမာပြန်ထူးသံကြောင့် မျက်လုံးအစုံ ပြူးကျယ်သွားရပါသည်။ စံပယ်ဖူးကမူ သွားစေ့စေ့ ကြိတ်၍ ကိုနိုင်ကို ထိမထင်ကြည့်လိုက်ပါသည်။

ကိုနိုင်မှာ အံ့ဩလွန်းသဖြင့် စံပယ်ဖူးကို ခေတ္တမျှ ငေးမော ကြည့်မိသွားပါသည်။ စက်ရုံထဲရောက်လာပြီးသမျှသော မိန်းမကြီး၊ မိန်းမငယ်မှန်သမျှ ကိုနိုင်ကို တစ်ခါမျှ ထိုသို့ကြည့်ခြင်း၊ ဖြေခြင်းမျိုး မရှိခဲ့ဖူးကြပါ။

ယခုတော့ စက်ရုံထဲရောက်သည်မှာ တစ်လကျော်၊ နှစ်လမျှသာ ရှိသေးသော မိန်းကလေးက ရန်စွယ်နှင့်ငေါငေါ တုံ့ပြန်လို့။ ပိုဆိုး သည်က ကိုနိုင်တစ်ယောက်လုံး နံဘေးနားမှာရှိနေပါလျက်နှင့် မသိ ကျိုးကွဲပြု၍ စက်နင်းနေခြင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။ ဤသို့ စံပယ်ဖူးဆိုသော မိန်းကလေးနေရာမှာ အခြားမိန်းကလေး တစ်ယောက်ယောက်သာဆိုလျှင် ပြုမူပုံဆန့်ကျင်ဘက် ဆန်နေပါလိမ့်မည်။

(B) လိုင်းထဲရှိသမျှ မိန်းကလေးအရွယ်စုံတို့ကလည်း ကိုနိုင်နှင့် စံပယ်ဖူးတို့၏အခြေအနေကို အကဲခတ်နေကြပါသည်။ ကရင်တိုင်းရင်း သွေးစပ်သူ စောလင်းနိုင်ဟူသော အမည်နာမပျောက်၍ ဟိုက ကိုနိုင်၊

သည်က ကိုနိုင်ဖြစ်နေကြချိန်မှာ စံပယ်ဖူးဆိုသော ဆယ်ကျော်သက် မိန်းကလေးကမူ ကိုနိုင်ဆိုသောသူ့ကို နံဘေးနားမှာရှိပါလျက်နှင့်။

“တောက်”

မကျယ်လှသော တက်ခေါက်မှုကို အသုံးပြု၍ ကိုနိုင်လှည့်ထွက် လာခဲ့ပါသည်။ ဘယ်သန်မို့ ဘယ်ဘက်လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ချေလိုက်ပါသေးသည်။ နောက် ဆောင့်ဆောင့်အောင့်အောင့်နှင့် သူ့စက်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပုံများကို မသိမသာကြည့်နေကြသူ စံပယ်ဖူး တို့မှာ ခိုးခိုးခစ်ခစ်ရယ်လိုက်ကြပါသည်။

“အဲဒါပေါ့ မာလာရယ်၊ ကိုယ့်တိုင်းရင်းသား အချင်းချင်း ရိုင်းပင်းကူညီဖို့နေနေသာ၊ သူတို့မျက်နှာကောင်းရဖို့အရေးပဲ စိတ်ဝင်စား နေကြတဲ့ အသားစားလောက်ကောင်တွေပေါ့”

စံပယ်ဖူးက အနောက်ဘက်စက်ခုံမှ မာလာ့ကိုပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ စံပယ်ဖူး ထိုသို့ပြောဆိုမှုကို ရပ်တန့်စေဖို့အတွက် မာလာ့ မှာ မျက်စစ်ချင်ပါသော်လည်း စံပယ်ဖူး၏နောက်ဘက်နားဆီက မခင်ဝေ၏အပြောအဆိုခံရမှာ ကြောက်ရပြန်ပါသည်။ အဘယ့်ကြောင့် ဆိုသော် စံပယ်ဖူး၏ရှေ့စက်ခုံက မခင်ဝေဆိုသူ အမျိုးသမီးက ကိုနိုင် နှင့် ဆွေရိပ်၊ မျိုးရိပ်မကင်းသူဖြစ်နေသောကြောင့်ပါတည်း။

ထိုနေ့ကစ၍ ကိုနိုင်ဆိုသော အုပ်စုအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်နှင့် ရန်ကုန်သူ စံပယ်ဖူးတို့ ပြဒါးတစ်လမ်း၊ သံတစ်လမ်း ဖြစ်ခဲ့ရသောနေဟု သတ်မှတ်လိုက်ရပါတော့သည်။

အကြောင်းရင်း ခြေခြေမြစ်မြစ် ခိုင်ခိုင်မာမာမရှိပါသော်လည်း စံပယ်ဖူး၏စိတ်ထဲတွင် ကိုနိုင်ကို အလိုလိုနေရင်း မျက်မှန်းကျိုးမိသွား ၍ပင် ဖြစ်ပါသည်။

* * * * *

“နင် မနက်က ကိုနိုင်နဲ့ ပဋိပက္ခဖြစ်တယ်ဆို”

“ဟင် ဘာပဋိပက္ခလဲ၊ နင်ပြောတာ ငါနားမလည်ဘူး၊ သူနဲ့ငါ ဘာစကားမှတောင် မပြောဖြစ်ဘဲနဲ့၊ ဒါနဲ့ နင့်ကို ဒီသတင်းဘယ်သူ ပြောတာလဲ”

ပိုးအိမ်လေးမှာ စံပယ်ဖူးကို စိတ်မသက်မသာစွာ ကြည့်ရင်း ခေါင်းကို (ဖြည်းလေးစွာ) ခါလိုက်ပါသည်။ စံပယ်ဖူးကမူ သူမ၏ ဆံနွယ်ရှည်များကို ရှင်းလင်းပြီးသင်နေရာမှ ပိုးအိမ်လေးကို ကြည့်လိုက် ပါသည်။ ပိုးအိမ်လေးမှာလည်း အဓိပ္ပာယ်မျိုးစုံပါသော အကြည့်များ ဖြင့် စံပယ်ဖူးကို စေ့စေ့စိုက်ကြည့်လိုက်ပါသည်။

ကျောင်းနေစဉ် အလယ်တန်း၊ အထက်တန်းတစ်လျှောက်လုံးမှာ စံပယ်ဖူးက မည်သည့်ယောက်ျားလေးကိုမှ ဂရုစိုက်ခဲ့သူမဟုတ်ပါချေ။ စံပယ်ဖူးက ပညာရေးထူးချွန်သည်။ ပိုးအိမ်လေးနှင့်ဆိုလျှင် အဆင့် (၁) ကို တစ်လှည့်စီ ယူနေသူမို့ စံပယ်ဖူးက ခေသူမဟုတ်။ ပြိုင်ဘက် ဟူသမျှကို ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် ကျော်လွှားခဲ့ပြီး တက္ကသိုလ်ဝင်တန်း စာမေးပွဲကို ဂုဏ်ထူးနှစ်ဘာသာဖြင့် အောင်မြင်ခဲ့သောအခါ ပိုးအိမ် လေးပင် အားကျခဲ့ရပါသည်။ ပိုးအိမ်လေးကမူ အမှတ်ကောင်း သည်ဆိုရုံလေးဖြင့် ရိုးရိုးသာ အောင်မြင်ခဲ့ပါသည်။ ပညာရေးနှင့် ပတ်သက်၍ စံပယ်ဖူးအပေါ် စံနမူနာတင်ထားခဲ့ပါသော်လည်း စံပယ်ဖူး ၏မကောင်းသော အမူအကျင့်တစ်ခုက စံပယ်ဖူးအပေါ် အန္တရာယ် ပေးနိုင်သော အပြိုးအတေးပင်။

“အပြိုးအတေးကိစ္စတွေကို နင်ကျင့်သုံးဦးမှာကိုတော့ ငါစိုးရိမ် တယ် သူငယ်ချင်းရယ်”

ပိုးအိမ်လေး ထိုသို့ပြောလိုက်သောအခါ စံပယ်ဖူး ဟက်ဟက် ပက်ပက်ရယ်မောလေသည်။ ပိုးအိမ်လေးမှာ ကြက်သီး တဖြန်းဖြန်း ထသွားရပါသည်။

“အဲဒါတွေက ငါ့ကြောင့်ဖြစ်ခဲ့ရတာမို့လား ဟင်...”

စံပယ်ဖူးက ပိုးအိမ်လေးကို ခပ်မာမာမေးလိုက်ရင်း နှုတ်ခမ်းကို ခပ်မာမာဖိကိုက်ထားလိုက်ပါသည်။ ပိုးအိမ်လေးမှာ မျက်ရည်ကြည် လေးများ ဝေ့ဝဲတက်လာပါတော့သည်။

စံပယ်ဖူး၏အသွင်အပြင်က မုဆိုးသောနုတ္တိရုံကို ဆဒွန်ဆင်မင်း အစွယ်ဖြတ်ယူစေဖို့ စေခိုင်းနေသော စူဠသုဘဒ္ဒါကဲ့သို့ပင်။

“သူငယ်ချင်း စံပယ်ဖူးရယ်၊ ငါတောင်းပန်ပါတယ်ဟာ၊ ငါ့ကြောင့် နင့်လမ်းကြောင်းတွေ ထပ်မလွဲစေချင်လို့ တားမိတာပါ။ အခု ငါတို့အသက်နှစ်ဆယ်ပြည့်တော့မယ်၊ ဒီမှာ မိသားစုဆွေမျိုး သားချင်း အားကိုးဖော်လည်း မရှိကြဘူး၊ ထပ်ပြီးမှားလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ပြီးတော့ ကိုနိုင်နောက်လိုက်ကော့ဘိန်းအဖွဲ့က အုပ်စုတောင့်တယ်နော်၊ အခုလည်း နင့်အကြောင်း စက်ရုံထဲမှာကော အဆောင်ထဲမှာပါ ပြောလိုက်ကြတာ မွှနေတာပဲ၊ နင့်ထိတော့ ငါမခံနိုင်ဘူးလေဟာ၊ ဒါပေမဲ့ ငါလည်း ဖြေရှင်းပေးလို့မရဘူးဟယ်”

ပြောရင်း ပိုးအိမ်လေးမှာ ဝမ်းနည်းလာသောကြောင့် စံပယ်ဖူးကို သိုင်းဖက်လိုက်ပါသည်။ စံပယ်ဖူး၏တင်ပါးထိလှလှ ဆံ့နွယ်ရှည်အလှ ကို ငေးမောကြည့်ရင်း သက်ပြင်းချလိုက်ပါသည်။

“ရေမြွေဆိုတိုင်းလည်း အဆိပ်မရှိဘူးဆိုတာကို မကြားဖူးဘူး၊ အခု ကိုနိုင်က ရေမြွေမဟုတ်ဘူးနော်”

ရင်မခိုင်သော ပိုးအိမ်လေးမှာ ထိုမျှသာ သတိပေးစကားပြောရင်း ခုတင်အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားပါသည်။ ပိုးအိမ်လေးက စံပယ်ဖူး

ထက် နှစ်လကျော် အသက်ပိုကြီးသူမို့ ခုတင်အောက်ဘက်တွင်သာ စံပယ်ဖူးနေပါသည်။

စံပယ်ဖူးမှာတော့ ခုတင်ခင်းကို ခေါင်းဘီးဖြင့် အကြောင်းမဲ့ ခေါက်နေရင်း စဉ်းစားခန်းဝင်နေမိပါသည်။ ထိုသို့စဉ်းစားနေရင်း အဆောင်ထိပ်ဆုံးပိုင်းရှိ အမျိုးသမီးအဖွဲ့ထံမှ စကားသံအချို့ကို ကြားလိုက်ရပါသည်။ သူတို့ပြောနေဆိုနေကြသံက တိုးတိုးသက်သာမဟုတ်။

“ဟေ့...ရန်ကုန်သူကော ဘာကော၊ ညာကော လာလုပ်မနေနဲ့၊ ငါတို့အမျိုးတော့ လာမထိနဲ့၊ လက်သည်းဆိတ်တော့ လက်ထိပ်နာ တယ်တဲ့ဟဲ့၊ ဟင်း မယုံရင် လာစမ်းကြည့်လိုက်စမ်းပါ၊ စကောကရင် သွေး ရဲရဲနီနေတာပဲ၊ ဖောက်ပြလိုက်မယ်”

စွာကျယ်၊ စွာကျယ်နှင့်ပြောနေသော မခင်ဝေတို့အမျိုးသမီး တစ်ဖွဲ့မှာ စံပယ်ဖူးကြားအောင် ပြောနေခြင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။

ခုတင်ပေါ်မှ ပိုးအိမ်လေးမှာ ထိုစကားများကြောင့် ထိတ်လန့်စွာ ဖြင့် အောက်ဘက်သို့ ပြန်ဆင်းလာခဲ့ပါသည်။ စံပယ်ဖူးကလည်း သူမရှိရာသို့ မျက်စပစ်၍ပြောနေကြသော မခင်ဝေတို့ကို မီးခိုးထွက် မတတ် မျက်လုံးများဖြင့်ကြည့်နေပါသည်။

“ကြည့်နေ၊ ငါ့အကြောင်းကို သင်းတို့အဖွဲ့တင်မကဘူး၊ ဟောဒီစက်ရုံဝင်းတစ်ခုလုံး သိသွားစေရမယ်”

ပြောပြီး စပယ်ဖူးထိုင်ရာမှ ထသည်။ ပိုးအိမ်လေးက စံပယ်ဖူး၏လက်မောင်းကို ဆွဲကိုင်သည်။

“ပိုးအိမ်လေး...နင်ဒီနေ့ကစပြီး မသေမချင်းမှတ်ထားဖို့က ရန်ပွဲ တစ်ခုဖြစ်ရင်လေ ဘယ်တော့မှ ကိုယ့်လူကိုယ်မဆွဲနဲ့၊ ကိုယ့်လူကိုယ် ဝင်ဆွဲတော့ ချုပ်ထားသလိုဖြစ်ပြီး တစ်ဖက်က အသာစီးရတတ်တယ်”

“အေးပါ..နှင့် ဒဿနတွေ အသာထားပါဦး။ အခုတော့ ထိပ်တိုက်မဖြစ်စမ်းပါနဲ့ဟယ်။ သစ်ပင်၊ ဝါးပင်ကောက်တာသာ မြင်ရတာနော်။ လူတွေကောက်ကျစ်တာ မြင်ရတာ မဟုတ်ဘူး။ ငါတို့နဲ့ မခင်ဝေတို့အဖွဲ့နဲ့က တစ်ဆောင်တည်းနော်”

စံပယ်ဖူးက ပိုးအိမ်လေးကို စိတ်ပျက်စွာကြည့်လိုက်မိပါသည်။ ပိုးအိမ်လေးက သည်လိုပင်။ စံပယ်ဖူးကမူ ထိုသို့မဟုတ်ပါချေ။ တုံးတိုက်တိုက်၊ ကျားကိုက်ကိုက် ရင်ဆိုင်လိုက်တာချည်း။ နောင်ခါလာ နောင်ခါဈေးပင်။ သွေးပူတုန်း ရှင်းလိုက်သည်က စိတ်ထဲတွင် တန့်န့် ခံစားနေရသည်ထက်စာလျှင် ပိုကောင်းသေးသည်ဟု မှတ်ယူ ထားသူ။

ထိုင်းနိုင်ငံ၊ မဲဆောက်မြို့ထဲ ရောက်ရှိလာရသော ပြစ်ချက်တစ်ခုကြောင့် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ဖေးကူနေကြရပါသည်။ ဧည့်သည်များ အတွက် ချက်ပြုတ်ထားသမျှ အစားအစာများကို ထိုဧည့်သည်များက မစားသောက်ဘဲပြန်သွားခဲ့ကြပါလျှင် မည်သူပဲ စားပစ်ရမည်နည်း။ ထို့အတူ သူများပေးလာသမျှ အရာရာတိုင်းကို ကိုယ်တိုင်က လက်ခံ မယူခဲ့ပါလျှင် ထိုလက်ဆောင်က မည်သူ့ဆီမှာသာ ကျန်ရှိနေမည်နည်း။ ထိုစကားများကို အမြဲတစေ နှလုံးသွင်းတတ်ခဲ့သူ စံပယ်ဖူးမှာ မခင်ဝေတို့ပြောသမျှစကားတွေကို မသိလိုက်၊ မကြားလိုက်ရသလိုသာ ဥပေက္ခာပြုလိုက်ပါသည်။

ထိုညက ပိုးအိမ်လေးတော့ မသိ။ စံပယ်ဖူးကမူ အိပ်မပျော်နိုင်ခဲ့ပါချေ။ ရန်ကုန်မြို့၏အလှအပ၊ မိဘနှစ်ပါးနှင့် မောင်နှမများကို လွမ်းမိသည်။ သူတို့သာရှိကြလျှင် စံပယ်ဖူးအတွက် အကာအကွယ်ပေးကြမည်။ အရိပ်အမှိုးပေးကြမည်။

“လက်သည်းဆိတ်တော့ လက်ထိပ်နာတယ်တဲ့”

မခင်ဝေ၏ကြွေးကြော်စကား မှန်ကန်ပါသည်။ သူတို့ အသိုက် အဝန်းက မာသည်။ သူတို့ပြောဆိုသမျှကို ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေရဖို့ ကံကြမ္မာ ကိုလည်း ကိုယ့်ဘာသာဖန်တီးခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။

မိဘဆိုသော တံတိုင်းကြီးများကို တမ်းတမိသည်မှာ အကြိမ် ကြိမ်။ မိဘများပေးခဲ့သော ၅၂၈ မေတ္တာတွေကို လွမ်းဆွတ်အောက်မေ့ မိတိုင်း အခါခါငိုခဲ့ရဖူးပြီ။ ဤသည်က လောကဇရဲလား။ ထိုင်ရဲတွင်းထဲ ခုန်ချဖို့ကို မည်သူတစ်စုံတစ်ဦးကမျှ ဖြားယောင်းခြင်း မရှိပါဘဲနှင့် ကိုယ့်ဘာသာ၊ ကိုယ့်သဘောနှင့် ကိုယ်ရွေးချယ်ခဲ့သော လမ်း။

ထိုလမ်းကို ရွေးချယ်မိကတည်းက မှားမှန်းသိနေခဲ့ကြပါလျက် နှင့် ထိုလမ်းရှေ့သို့ကိုသာ ဆက်လျှောက်နေမိခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ယခုဆို တစ်လကျော် နှစ်လရှိခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ခုလောက်ဆို ရန်ကုန်မှာ ကျန်ခဲ့သော မိဘ၊ မောင်နှမများ မည်မျှ စိတ်ပူနေကြပါမည်နည်း။ “မေမေ ငိုနေမလား၊ ဖေဖေ ကြေကွဲနေမလား” ။ ထိုသို့မဟုတ် သူမတို့ကို နာကြည်းနေကြမည်လား။

မိဘမျက်ရည်တစ်စက်ကျသည်နှင့် ကာယကံမြောက်ခံရမည့် သားသမီးတိုင်းက လူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံး စားရမဲ့မဲ့၊ သောက်ရမဲ့မဲ့ လူမွေးလူတောင် မပြောင်ရောင်ဖြစ်တတ်သည်ပင်။

ဘုရား...ဘုရား...သို့ဖြစ်လျှင် ယခုတွေ့ကြုံနေရသော အခက် အခဲ၊ အဆိုးဒုက္ခများက မိဘများကို သောကမျက်ရည်ကျရအောင်၊ စိတ်နှလုံးမရွှင်ကြည်ရအောင် ပြုခဲ့မိလို့များလားဟု ထင်ရမိသည်။

“ခွင့်လွှတ်ပါ ဖေဖေနဲ့ မေမေတို့ရယ်၊ တစ်ခုသော ထွက် ပေါက်အတွက် သမီးတို့ ရွေးချယ်ခဲ့မိတာပါ။ ဒီအကြောင်းတွေကို ဖေဖေနဲ့မေမေတို့ကို အသိပေးတိုင်ပင်မှုမရှိခဲ့တာ သမီးတို့အမှားပါ။

သမီးမှားမှန်းသိပါပြီ၊ သူငယ်ချင်းအပေါင်းအသင်း ပေါင်းတာ မှားပြီ လို့လည်း ခုချိန်မှာ ပိုးအိမ်လေးကို အပြစ်မမြင်ချင်တော့ပါဘူး၊ စိတ်မြန်၊ လက်မြန် ပြုမူတတ်တဲ့ သမီးရဲ့အပြစ်တွေပါပဲ**

* * * * *

ထမင်းပန်းကန်၊ ဟင်းပန်းကန်များကို ရှေ့ချ၍ ထမင်းစားပွဲခုံ ပေါ်လက်ထောက်ကာ ငေးမောနေသူ စံပယ်ဖူးမှာ ပုခုံးစွန်းသို့ ဖျတ်ခနဲ အရိုက်ခံလိုက်ရမှ အတွေးစတို လွင့်သွားရလေသည်။

ညကတစ်ညလုံး အိပ်မပျော်ခဲ့ပေ။ ထို့ကြောင့် စံပယ်ဖူးမှာ နံနက်စောစောစီးစီး ရေလောင်းချိုးထားသည့်တိုင် နုံးချည့်နေလေသည်။

အာကာနှင့်ထူးနေအောင်တို့မှာ မှိုင်တွေနေသူ စံပယ်ဖူးရှေ့သို့ ရယ်ဒီမိတ်ငါးသေတ္တာဘူးကို ချပေးလိုက်ပါသည်။ စံပယ်ဖူးမှာ ခါတိုင်း ဤကဲ့သို့ ငါးသေတ္တာဘူးရလျှင် ပျော်နေသလောက် ယနေ့မှာမူ ရွှင်လန်းတက်ကြွမှုမရှိပါချေ။ ပိုးအိမ်လေးက ဘာမျှ အပူအပင် မရှိသည့်အလား ထမင်းကိုသာ ငဲ့စားနေလေသည်။

“စံပယ်ဖူး...စားလေဟာ”

အာကာက ပြောပြောဆိုဆို ငါးသေတ္တာဘူးလက်ကိုင်ကွင်းကို လက်ညှိုးနှင့်ကလန်၍ မြှောက်ဖွင့်ရန်ကြိုးစားလိုက်စဉ်မှာပင်..။

“ဟာ...မဖွင့်နဲ့၊ မဖွင့်နဲ့”

စံပယ်ဖူး၏အထိတ်တလန့် တားမြစ်သံကြောင့် အာကာမှာ သူ၏လက်ကို အလျင်အမြန် ရုတ်လိုက်ရပါသည်။

“နင် မှ အမဲသား မစားဘဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်...အမဲသား မစားပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီငါးဘူး လည်း မစားချင်ဘူး”

ပြောရင်း စံပယ်ဖူး၏မျက်နှာမှာ နေထိပန်းလိုပြန်လည်ညှိုးနွမ်းသွားရပါသည်။ အာကာနှင့်ထူးနေအောင်တို့ နှစ်ယောက်သား နားမလည်နိုင်စွာဖြင့် ပိုးအိမ်လေးကိုကြည့်လိုက်ကြပါသည်။ ပိုးအိမ်လေးကလည်း သူမမသိပါဟု ခေါင်းခါပြပြန်ပါသည်။

အခါတိုင်း နေ့လယ်စာထမင်းစားချိန်ဆိုလျှင် အရှေ့ဘက် နားမရောက်ရောက်အောင် တိုးဝင်းတန်းစီတတ်သူ စံပယ်ဖူးမှာ သူတို့လေးဦးအုပ်စုထဲတွင် အတက်ကြွဆုံး။ အသံစာစာ တည်ညံ့နှင့်ဝေစည်နေတတ်သော စံပယ်ဖူး။

အမဲသားမစားသူ စံပယ်ဖူးအတွက် စက်ရုံစတိုးဆိုင်ထဲ အပြေးအလွှားဖြင့် ငါးသေတ္တာဘူး ဝယ်ပေးခဲ့ရှာသော အာကာမှာ သူ့စေတနာအရာမရောက်ဖြစ်သွားခဲ့ရပါသည်။

“မနေ့ညက မခင်ဝေတို့ပြောတဲ့စကားအတွက် နင်ဆိုက်ကို ဝင်မနေစမ်းပါနဲ့ဟာ၊ စားစရာရှိတာသာ စားစမ်းပါ၊ နင်က ငါတို့အထဲမှာ အချူချာဆုံးဆိုတာ မေ့မနေနဲ့”

ပိုးအိမ်လေးကပြောရင်း ငါးသေတ္တာဘူးကိုဖွင့်၍ စံပယ်ဖူး၏ ထမင်းပန်းကန်ထဲသို့ ငါးတစ်ကောင်ခပ်ထည့်ပေးလိုက်လေသည်။

“ညကလည်း နင်တို့အဆောင်ဘက်က စကားတွေကို ကြားရတာနဲ့ ငါတို့နှစ်ယောက် ကိုနှင့်အခန်းဘက်ကို ကူးပြီး သွားမေးပြီးပါပြီဟာ၊ အဲဒီအကြောင်း နင့်ကို မနက်က အဆာပြေစားရင်း ပြောပြခဲ့ပြီးပြီးပဲ၊ နင့်စိတ်တွေကို လျှော့လိုက်ပါတော့ဟာ”

အာကာက တွေးတွေးတောတော ချိန်ချိန်ဆဆနှင့် ပြောလိုက်ကာမှ ပိုဆိုးသွားတော့သည်။ စံပယ်ဖူးက ထိုင်နေရာမှနေ ဝုန်းခဲထရပ်ပြီး ထမင်းပန်းကန်ကိုယူကာ ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

မိန်းကလေးများ ပန်းကန်ဆေးရာ ဘေစင်တန်းဘက်သို့ အရောက်မှာပင် ထမင်းများကို စွန့်ပစ်ပုံးထဲ သွန်ထည့်လိုက်ပါသည်။ နောက် ပန်းကန်ဆေးပြီး လက်သုတ်ကာ ထွက်လာခဲ့ပါတော့ သည်။

ထိုသို့ စံပယ်ဖူးပြန်လှည့်အထွက်တွင် ယောက်ျားလေးများ ပန်းကန် ဆေးရာ ဘေစင်တန်းဘက်မှ ပြန်ထွက်လာဟန်တူသည့် လူတစ်ယောက် ၏ မျက်ဝန်းတစ်စုံနှင့် ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်လိုက်ရပါသည်။

ထိုအခါမှာ စံပယ်ဖူး၏ရင်အစုံဝယ် အမြောက်ပစ်ထုသံကို နားနှင့် အမှတ်မထင်ကြားလိုက်ရသလို ထိန်းခဲမြည်ဟီးတုန်ခါသွား ရပါသည်။

ရွံရှာခြင်း၊ မုန်းတီးခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်း၊ ရှက်ရွံ့ခြင်း၊ နာကြည်း ခြင်း၊ စက်ဆုပ်ခြင်း၊ အော့နှလုံးနာခြင်းစသော ခံစားချက်ပေါင်းများစွာ တို့က တစ်ပြိုင်နက်တည်း ဖြစ်ပေါ်ခံစားလိုက်ရပါသည်။

ပခုံးချင်းယှဉ်လျက် ဘေးချင်းရှောင်ထွက်လိုက်ရသောအခါတွင် တော့ အံကို တင်းတင်းစေ့ပိတ်လိုက်၍ သွားကြိတ်မိသော စံပယ်ဖူး။ သူမ၏မျက်နှာပြင်ပေါ်မှာ မျက်ရည်ပူစီးကြောင်းတစ်ခု ဖြတ်သန်းစီးဆင်း သွားသည်။

“ဖိအာက အလုပ်သမားအဖွဲ့ဝင် နံပါတ်ကတ်ပြား မဆွဲထား ရကောင်းမလားဆိုပြီး နင့်ကိုအရေးယူမယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ကိုနိုင့်ကို ပြောခိုင်းတာတဲ့၊ အဲဒါ နင်က မချေမငံပြောဆိုတာနဲ့ ကိုနိုင့်က နင့်ကို ဘာမှမပြောတော့ဘဲ တောက်ခေါက်လှည့်ထွက်ခဲ့တာတဲ့”

နံနက်ပိုင်း အဆာပြေစားစဉ်အခါက အာကာပြောပြခဲ့သော စကား။ စံပယ်ဖူး၏အသားတို့ တဆတ်ဆတ်တုန်လာရပါသည်။

လက်ထဲက ပန်းကန်နှင့်ခွန်းတို့လွတ်မကျအောင် မနည်းသတိထားပြီး ကိုင်ထားရသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ပိုးအိမ်လေး ပန်းကန်ဆေးရန် ရောက်လာသည်ဖြစ်၍ ကိုနိုင်ကို ရန်တွေ့ပါမည်ဟု အားခဲထားသမျှ အရာမထင်ခဲ့ရပါတော့ချေ။ ပိုးအိမ်လေးက စံပယ်ဖူး၏လက်ထဲမှ ငါးသေတ္တာဘူးကို ထည့်ပေးသည်။ ယောက်ျားလေးများ ပန်းကန်ဆေးရာဘက်ဆီမှ ပြန်ထွက်လာမည့် ကိုနိုင်ကို မျှော်လင့်နေမိပါသော်လည်း ပေါ်မလာခဲ့ပါချေ။ ပိုးအိမ်လေးလည်း ပန်းကန်ဆေးပြီးပြီမို့ နှစ်ဦးသား မိန်းကလေး အဆောင်ဘက်ပြန်၍ လျှောက်ခဲ့ကြသည်။

သံသယဖြစ်စွာနှင့် နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်မိသောအခါ အခြားအခြားသောသူများစွာတို့က ဝင်လိုက်၊ ထွက်လိုက်နှင့် ပန်းကန်များကို ဆေးကြောသန့်စင်နေကြပါသော်လည်း ကိုနိုင်ကို မတွေ့ရပါတော့ချေ။

ပန်းကန်များဆေးကြောရာ သွယ်တန်းထားသော ဘေစင် ရေပိုက်လိုင်းများတစ်လျှောက်ဖြတ်ကျော်ပြီး သူနေထိုင်ရာ ယောက်ျားလေးဆောင်ထဲ ပြန်သွားခြင်းဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ စံပယ်ဖူးကို ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းရန် ဆန္ဒမရှိသူမို့ နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ပြေးသွားတာလား။ ထိုသို့မဟုတ်လျှင် စံပယ်ဖူးနည်းတူ နာကြည်းမုန်းတီးသွားပြီလား။ အမှန်ဆိုလျှင် ကိုနိုင်ကိုသာ စံပယ်ဖူးက နာကြည်းရမည်ဖြစ်ပါသည်။

အလုပ်ဝင်နေချိန်မှာ ကတ်ပြားမဆွဲထားလျှင် နေ့တွက်လုပ်အားခဲ ဖြတ်တော့မည့်အကြောင်းကို စံပယ်ဖူးသိအောင် မနေ့က ရှင်းရှင်းလင်းလင်းပြောပြဖို့ကောင်းသည်။ ယခင်ရက်များက ကတ်ပြားဆွဲခြင်း၊ မဆွဲခြင်းအတွက် မည်သူတစ်စုံတစ်ဦးကမျှ အရေးတယူရှိမနေခဲ့ကြပေ။ ထိုကတ်ပြားက အရေးကြီးသောကိစ္စလည်း မဟုတ်ပါ။ မည်သူ

တစ်ဦးမှလည်း ကတ်ပြားမဆွဲလျှင် ဒဏ်ရိုက်သောအနေနှင့် နေ့တွက်
ဖြတ်ကြောင်း ပြောပြခဲ့ခြင်းမရှိပါ။

၎င်းကတ်ပြားမှာလည်း စံပယ်ဖူး၏လိုင်စင်ဓာတ်ပုံ၊ စက်ရုံဝင်
နံပါတ်နှင့် စက်ရုံအမည်စသဖြင့် ထိုင်းစာဖြင့် ရေးထားခြင်းသာ ဖြစ်
သည်။ ကုမ္ပဏီ၊ စက်ရုံများ ထုံးစံအတိုင်း ထိုကတ်ပြားတွင် ကြီးအမည်း
ချိတ်ထား၍ လည်ပင်းမှာ စွပ်ခဲ့ ဆွဲခဲ့ရသည်။ ထိုသို့ ကတ်ပြားချိတ်ဆွဲ
ဖို့ မေ့ခဲ့သော စံပယ်ဖူးကို နေ့တွက်ခဏာတံငွေ ၄၀ လုံး မရတော့ဘူးလို့
ကိုနိုင် ရှင်းပြခဲ့ပါလျှင် တစ်နေ့လုံး ပင်ပင်ယန်းယန်း အလုပ်လုပ်ပေးခဲ့စရာ
မလိုပါ။ အဆောင်ပြန်၍ အိပ်နေလိုက်မည်။ ကိုနိုင်ကလည်း စံပယ်ဖူး၏
ထိမထင်အပြုအမူကြောင့် ပညာပြလိုက်ပုံရသည်။ စံပယ်ဖူးတစ်ဦးတည်း
ခြောက်ကပ်စွာ ရယ်လိုက်မိသည်။ ကိုနိုင်လို ယောက်ျားကို ကိုးကွယ်
ချင်သူများကိုလည်း အံ့ဩမဆုံးနိုင်ခဲ့ပါ။

“ဖွတ်ထွက်လာတာ မမြင်ကြသေးလို့ပါ..ဟင်း..ဟင်း”

စံပယ်ဖူးကမူ ကမ္ဘာမကျေသော အမုန်းများနှင့်သာ...

အခန်း (၂)

“ဖြစ်ချင်တော့ အဲဒီနေ့ကစပြီး မားမားက ဆုပေး၊ ဒဏ်ပေး စနစ် ကျင့်သုံးတော့မယ်ဆိုပြီး အဆောင်မှူးတွေကို အစည်းအဝေး ခေါ်ပြောခဲ့တာ။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပဲ ပထမဆုံးစည်းမျဉ်းကို ဖောက်ဖျက်သူက တို့လိုင်းထဲက ရန်ကုန်သူ စံပယ်ဖူးဖြစ်နေပါရော၊ အဲဒီနေ့ ထမင်းစားဖြုတ်တဲ့အချိန် ထမင်းစားဆောင်ထဲမှာ ပြောပြမလို့ စီစဉ်ထားတာပါ။ စံပယ်ဖူးက စံပြနမူနာဖြစ်သွားရတာ စိတ်မကောင်းပါဘူးကွာ”

ကိုနိုင်၏ပြောပုံဆိုပုံ၊ ပြောဟန်၊ ဆိုဟန်တို့က ပကတိတည်ငြိမ်နေလျက်ရှိပါသည်။ အာကာနှင့် ထူးနေအောင်တို့အပြင် နီးစပ်ရာ ယောက်ျားလေးများက ကိုနိုင်၏ခုတင်ပတ်ပတ်လည်မှာ ဝန်းရံစည်ကားလျက်။

“သူ့မှာ (Heart attack) ရှိတယ်တဲ့ဗျ”

အာကာစကားကြောင့် စကားဝိုင်းထဲမှ လူလင်ပျိုအချို့ဟု ကင်ပွန်းတပ်ခံရသူများက ဟာခနဲ၊ ဟင်ခနဲ။

“ဟာ...ဒီလောက် ဖြောင့်စင်းနေတာ”

“အေးလေ...သေချာကြည့်ကွ၊ ပိုးအိမ်လေးက ဖြူနေပြီ၊ ချောပါတယ်ဆိုတာ မငြင်းနိုင်ပေမယ့် စံပယ်ဖူးကတော့ ယဉ်ညှိစိမ့်ပြီး တသိမ့်သိမ့်သူကွ၊ နာမည်နဲ့လိုက်အောင် ဖူးနေတာ”

တစ်ယောက်တစ်မျိုး ဝေဖန်သံတွေ ထွက်ပေါ်လာခဲ့ပါသည်။ ဟုတ်လည်း ဟုတ်ပါသည်။ ကျီးများအလယ်တွင် ဗျိုင်းရောက်နေသလို မျိုး။ ရန်ကုန်သူအချို့ မဲဆောက်မြို့တွင်း နေရာအနှံ့မှာ တော်တော် များများရှိကြပါသည်။ သို့သော် စံပယ်ဖူးနှင့် ပိုးအိမ်လေးတို့လောက် တော့ စံမမီဟု ထင်ကြေးပေးကြသူက ဒုနှင့်ဒေး။

ဆယ်ကျော်သက် အလှူဖြိုးချိန်မို့လည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ ရင်ခုန် စိတ်ကူးယဉ်နိုင်ကြချိန်မို့ လွတ်လပ်သူတိုင်း ရင်ခုန်နိုင်ကြပါသည်။ နောက်ပြီးတော့ အာကာပြောသော (Heart attack) ရှိနေသော စကား ဆိုသည်ကို နားမလည်ကြသဖြင့် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး လက်တို့၍ မေးမြန်းကြသည်။

ပကတိရိုးသားဖြူစင်သော မြန်မာပြည်ဖွား တိုင်းရင်းသားများပါ တကား။ တချို့က အင်္ဂလိပ် အသုံးအနှုန်း ဝေါဟာရများကို မသိရှိခြင်း။ နားမလည်ခြင်းများကို လေ့လာရမှန်းလည်း မသိကြပါ။ ထိုကဲ့သို့ အသိပညာ၊ အတတ်ပညာများ တိုးတက်မြင့်မားပြီး တွေးခေါ်မြော်မြင် မှု စွမ်းအားမျိုးရှိခဲ့ပါက ဤသို့ သူများနိုင်ငံထဲဝင်ရောက် အလုပ်လုပ် ခဲ့မည် မဟုတ်ပါချေ။ ပညာတတ်များ၊ ဘွဲ့ရများပင် ဆုံးဖြတ်ဝေခွဲ နိုင်သော အမှားအမှန်ကို သိရှိပါလျက်နှင့် စားဝတ်နေရေး၊ ချမ်းသာ ရေးများကို ခုတုံးလုပ်၍ အမေကျော် ဒွေးတော်လွမ်းခဲ့ကြသည်။ ကျေးလက်မှ အမြင်မကျယ်သူများအဖို့မူ မည်သို့ရှိမည်နည်း။

“သူ့ခမျာ အဲဒီနေ့အတွက် နေ့တွက်ခ မရတော့ဘူးဆိုလို့ ရင်နာနေတာဗျ”

အာကာနှင့် ထူးနေအောင်တို့ ပြောစကားတွေကို ကြားရလေလေ ကိုနိုင်မှာ စံပယ်ဖူးအတွက် စိတ်မကောင်းရလေလေ။ ထိုင်းနိုင်ငံထဲသို့ ကလေးဘဝအရွယ်မှစ၍ ရောက်ရှိခဲ့သူကိုနိုင်အတွက် လူမှုရေးဆိုသည်ကို နကန်းတစ်လုံးမှ မသိခဲ့ပါချေ။ ငယ်စဉ်ကလေးဘဝက အကြောင်းများ ကို ပြန်မြင်ယောင်မိပြန်တော့ တုန်လှုပ်ချောက်ချားမိရလေသည်။

မတွေးချင်ပါ။ မမြင်ယောင်ချင်ပါ။ ဤသည်က နွေနေ့လယ် အိပ်မက်များ ဆောင်းညအိပ်မက်များ။ အရွယ်နှင့်မမျှအောင် ခံစား တွေ့ကြုံခဲ့ရမှုများ။

“စံပယ်ဖူးအတွက် ကိုယ်စိတ်မကောင်းပါဘူး။ စံပယ်ဖူးကို လည်း ပြောလိုက်ပါ။ ကိုယ်သူ့ကို တောင်းပန်ပါတယ်လို့၊ အဲဒီနေ့က တည်းက သူ့ကိုယ့်ကို မုန်းသွားခဲ့တယ်ဆိုတာ မသိရိုးအမှန်ပါ ငါ့ညီတို့ရာ”

* * * * *

“အဲဒီနေ့က သူ ရေအိမ်သွားချင်လို့ ထမင်းစားဆောင်ဘက် ပြန်မလှည့်တော့ပဲ နီးစပ်ရာ ဘေစင်ရေပိုက်လိုင်းတွေကြားထဲကနေ ဖြတ်သွားခဲ့တာတဲ့။ ကိုနိုင်က သူ့ထမင်းစားပန်းကန်ကိုတောင် ကိုလှဆွ နဲ့ လူကြုံပါးထည့်လွှတ်လိုက်တာတဲ့လေ”

“ဒါဖြင့် ကိုနိုင်ကံကောင်းသွားတာပေါ့၊ မဟုတ်ရင် အဲဒီနေ့ ကတည်းက ပွဲပြီးပြီပဲ”

ထမင်းစားရင်း စံပယ်ဖူးမှာ ဒေါသပြန်ထွက်လာရသည်။ ပိုးအိမ် လေးက စံပယ်ဖူးကို ရယ်မောကာကြည့်ရင်း ဝါကျပြန်ဆက်သည်။

“နေဦးဟ...စကားကျန်သေးတယ်၊ ကိုနိုင်ကလေး အဲဒီနေ့က တည်းက နင်သာသူ့ကို ရက်ရက်စက်စက်စကားလုံးတွေနဲ့ ပက်ပက် စက်စက်ပြောမယ်မှန်းသိရင်လေ ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်ပေးပါတယ်တဲ့”

“အမယ် သူကများ၊ ဒါနဲ့နင့်ကို ဘယ်သူပြောတာလဲ”

“အာကာနဲ့ ထူးနေအောင်ပေါ့”

“ကြည့်စမ်း...ကြည့်စမ်း၊ သူတို့က သူ့လူကိုယ့်ဘက်သား လုပ်နေကြတာပေါ့လေ၊ တွေ့မယ်...တွေ့မယ်...”

ထိုစဉ်မှာပဲ ထမင်းပန်းကန်၊ ဟင်းပန်းကန်များ ကိုင်ကာ အာကာ နှင့် ထူးနေအောင်တို့ ရောက်ချလာကြပါတော့သည်။

“နင်တို့ ကြပ်ကြပ်သတိထားနော်၊ ဟို အစုတ်နဲ့ တွဲနေတာဆို”

အာကာနှင့် ထူးနေအောင်တို့ မဖြေကြဘဲ ပြုံးစိစိလုပ်နေကြ သည်။ စံပယ်ဖူးမှာ သူတို့နှစ်ဦးကို စိတ်မရှည်နိုင်တော့ဘဲ ဟင်း ပန်းကန်များကို ယူလိုက်ပြီး အနောက်ဘက်မှ စားပွဲခုံပေါ်သို့ စွေခနဲ ပစ်တင်လိုက်ပါသည်။ အာကာမှာ လှမ်းတားလိုက်ပါသော်လည်း အချိန်မမီတော့ချေ။

“အမလေး...”

စံပယ်ဖူး ကံမကောင်းပါချေ။ လူလွတ်နေသည်ဟု ထင်မှတ် ထားပါသော ထိုအနောက်ခုံတန်းရှိ လူတစ်ဦးကို အကြည့်ဆုံ လိုက်ရ ခိုက်တွင် စံပယ်ဖူး အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားရပါသည်။ စံပယ်ဖူး ၏ အော်သံကြောင့် ပိုးအိမ်လေးသည်လည်း အနောက်ထမင်းစားပွဲခုံ သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ပါသည်။

“ကိုနိုင်ပါလား...”

ကိုနိုင်က ပိုးအိမ်လေးကို ပြုံးပြသည်။ စံပယ်ဖူးမှာ မလုံမလဲ
စွာဖြင့် အာကာရေသို့ ဟင်းပန်းကန်များ ပြန်ချပေးလိုက်သည်။
အနောက်ဘက်ကပ်နေသည့် ထမင်းစားပွဲခုံမှာ ကိုနိုင်ရှိနေသောကြောင့်
စံပယ်ဖူးမှာ ခြေ လက်များ တုန်နေသလိုလို။ ရင်က တလှုပ်လှုပ်
ခုန်နေသလိုလို။

ထမင်းစားခန်းထဲ၌ ရှိရှိသမျှသော ခုံတန်းရှည်များမှာ စားသောက်
နေသူများနှင့် ပြည့်နေပြီ။ ထို့ကြောင့် မည်သူမှ ရွေးချယ်လေ့မရှိပါ
သော ထိုနောက်ဆုံးခုံမှာ ကိုနိုင်လာရောက်စားသောက်ခြင်းပင်ဖြစ်ပါ
လိမ့်မည်။ ကိုနိုင်မျက်နှာမူကာ ထိုင်နေသည်က စံပယ်ဖူးနောက်ကျော
ပေးထားရာဖြစ်သည်။

“ဟာ ကိုနိုင် တစ်ယောက်တည်းလား...လာလေဗျာ၊ ဒီမှာ
ပိုင်းရအောင်”

ကိုနိုင်တစ်ဦးတည်းဆိုတာကို မြင်လျက်နှင့် ထူးနေအောင် က
တစ်ယောက်တည်းလား” ဟု မေးနေသေးသည်။ စံပယ်ဖူးမှာ ထူးနေ
အောင်ကို မျက်လုံးပြူးပြီး နှုတ်ခမ်းကိုက်ပြလိုက်ပါသည်။ ကြည့်စမ်း။
ကမ္ဘာ့ရန်ဘက်ကိုမှ အတူထမင်းစားဖို့ ဖိတ်ခေါ်နေသေးသည်။

“ကျေးဇူးပဲကွာ..ကိုယ်စားလို့ ပြီးပါပြီ၊ ကိုယ် စက်ရုံထဲက
အထွက် နောက်ကျနေတာနဲ့ နေရာမရတော့တာ”

ကိုနိုင်စကားအဆုံးမှာ လှမ်းလျှောက်သွားသော ခြေလှမ်းသံ
တို့ကို ကြားလိုက်ရကာမှ စံပယ်ဖူး အသက်ဝဝလင်လင် ရှူရပါတော့
သည်။

“နင်တို့ကလည်းလေ... ကိုနိုင် ငါ့အနောက်မှာရှိနေတာကို
မျက်စပစ်ပြတာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါနဲ့ပိုးအိမ်လေး သူ့အကြောင်းပြောနေ

ကြတာဟ၊ ဘယ်အချိန်ကတည်းက ရောက်နေတာလဲ မသိဘူး၊ ဟင်း
နောက်ကျောကို ဓားနှံ့မထိုးသွားတာ ကံကောင်း”

အာကာ ဟွန်းခနဲ နှုတ်ခမ်းမဲ့၍ ထမင်းဆက်စားသည်။ ထူးနေ
အောင်ကတော့ စိတ်အချဉ်ပေါက်စွာဖြင့် စံပယ်ဖူးကို လှောင်ချင်လာ၏။

“ဟဲ့..ဟဲ့..ဟဲ့ နင့်နောက်ကျောကို ကိုနိုင်က ဓားနှံ့မထိုးပါဘူး
ဟ၊ လုပ်ရက်မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ နောက်ကျောကို အသာအယာလေး
ပွတ်သပ်ပြီး ချောပေးမှာ”

“ဘာပြောတယ်...ငါ့ကို ခွေးလို့ပြောတာပေါ့ ဟုတ်လား၊
တွေ့မယ် အကောင်ယုတ်”

ထူးနေအောင်က ထမင်း၊ ဟင်းပန်းကန်များယူကာ ရှေ့မှ
ပြေးပါတော့သည်။ စံပယ်ဖူးမှာ ဒေါသများထွက်ပြီး နောက်မှ
လိုက်၏။ ပြေးလွှားသံ၊ အော်ရယ်သံတို့က ညံ့စီဝေသွားရပါတော့
သည်။

ရော်...သွားပြီ။

ဘီးသွားစိပ် (ခွေးသွားစိပ်)တွေကြားထဲ ချည်စည်သွားပြီ။

“တော်ပါသေးရဲ့”

အကောင်းစားပိတ်စများ ကိုင်ချုပ်နေရသော်လည်း ယခု
ညပ်သွားရာနေရာက ညှပ်ထုတ်ပစ်ရမည့် အပိုနေရာဖြစ်၍ ကြီးစားပြီး
လှည့်ထုတ်ကြည့်သေးသည်။ မရပါ။ အတင်းကာရော ဆောင့်ဆွဲ၍
ဆွဲထုတ်ပြန်လျှင်လည်း ချည်စပါမက စက်ပါ အထိုင်လွဲ သွားနိုင်သည်
ဖြစ်သဖြင့် စက်ပေါ် အလံနီတင်ရပါတော့သည်။

“အလံ..အလံ ဘယ်သူ့ဆီမှာလဲ”

စံပယ်ဖူးမှာ နီးစပ်သော ခုံမှ အဖွဲ့သားများဆီ အော်မေးလိုက်ပါသည်။ အလံက လိုင်းတစ်လိုင်းမှာ နှစ်ခုသော ထားထားပေးသည်။ ယခုမူ စံပယ်ဖူးနည်းတူ စက်ပေါ် အလံနီတင်ထားသော စက်နှစ်ခုကို လှမ်းမြင်လိုက်ရခြင်းဖြစ်၍ အကြီးအကျယ် စိတ်ညစ်သွားရပါသည်။ ထိုကြားထဲ အချစ်ဆုံးကြီး ဖိအာက စံပယ်ဖူး မိုးတိုးမတ်တတ် ရပ်နေသည်ကို မလိုလားစွာ ကြည့်နေပါတော့သည်။

လိုင်းထဲမှာရှိသည်က စက်ပေါင်းအလုံး ၄၀။ လက်တွေ့ ချုပ်နေရသည်က လူပေါင်း ၃၀ ပင် မပြည့်ပေ။ စက်က လောလောဆယ်မှာ သုံးခုပျက်နေပြီ၍ ဖိအာ၏မျက်နှာမှာ နဂိုက မလှတဲ့ ကြားထဲ ပို၍သာဆိုးနေပါတော့သည်။

A ကနေ E အထိရှိသော စက်လိုင်းများမှာ တစ်နာရီလျှင် အထည်အချောအဖြစ် မည်ရွေ့မည်မျှထွက်ရှိပါသည်ဆိုသည့်အကြောင်းကို ကိုယ့်လိုင်းပိုင် (White Board)မှာ တစ်နာရီ တစ်ခါ ရေးမှတ်စာရင်းတို့ကြရသည်။

တစ်ပတ်တစ်ခါ ရမှတ်များ ပေါင်း၍ တစ်လတစ်ခါ အရည်အချင်းမီသူများဝန္တများကို မန်နေဂျာမှတစ်ဆင့် စက်ရုံပိုင်ရှင်က ဆုပေးတတ်ပါသည်။ ထိုဆုကို ဝန္တတိုင်း မက်မောကြသည်။ သူတို့ ဝန္တအချင်းချင်းမှာလည်း အပြိုင်အဆိုင်ရှိကြသည်။ အရည်အချင်းကို လစာဖြင့် ဆုံးဖြတ်သည်။ အော်ဒါမှာကြားမှုများ၍ နိုင်ငံခြားပို့ဖို့ အလျင်မီရအောင်ဆိုပြီး ဗန်ကောက်က ဝန္တတွေ ထပ်ရောက်လာတာ တွေ့ရပြန်သည်။ ဗန်ကောက်မှာလည်း စက်ရုံရှိသည်ဟု စံပယ်ဖူးကြားသိထားဖူးသည်။

စံပယ်ဖူး အတွေးလွန်နေစဉ်မှာပင် ထင်မှတ်ထားသည့်အတိုင်း ဖိအာရောက်လာခဲ့ပါသည်။ စံပယ်ဖူးက ဖိအာကို အမြင်ကတ်စွာဖြင့် ချည်စည်းသည့်နေရာကို “ဒီမှာ၊ ဒီမှာ” ဟု လက်ညှိုးထိုးပြလိုက် ပါ၏။ အချိန်ဆွဲချင်၍ အလုပ်ခိုက်သည်ဟု မြင်နေလေသလား မသိပါ။ စူပုပ်ပုပ်မျက်နှာနှင့် ဖိအာမှာ စံပယ်ဖူး၏စက်ကို စစ်ဆေး နေပါတော့သည်။ ဖိအာ၏ပါးစပ်မှလည်း ပွစိ ပွစိနှင့် စံပယ်ဖူး နားမလည်။

စံပယ်ဖူးကမူ လူမျိုးကွဲ စူပါဖြစ်သော ဝန္တုများ၏အပြောအဆိုကို နည်းနည်းလေးမှ ခံချင်သူမဟုတ်။ စူပါ ခေါ် ဝန္တုဆိုသောအဆင့်က ဒီဇိုင်းနာအဆင့်။ ဆရာကြီးအဆင့်ရှိသည်။ ကွန်ပျူတာမှ ထွက်လာသော နမူနာပုံကြမ်းများကို ဖြတ်၊ ကပ်၊ ညှပ်၍ ပထမဆုံးတစ်ထည်ကို ချုပ်လုပ်ကာ မန်နေဂျာဆီ တင်ပြကြသည်။ ဈေးကွက်ဝင်နိုင်သော အနေအထားမျိုးရှိလျှင် ဒီဇိုင်းသစ်အဖြစ် ချုပ်လုပ်ဖြန့်ဖြူးဖို့ ကုန်ကြမ်းမှာ ရသည်။ တစ်ခါ တစ်ခါမှာလည်း ကုမ္ပဏီများက ပုံစံများ ပေးပို့ လာသည်။ သူတို့ရချင်သော အရောင်၊ အသားတို့ကို ကုန်ကြမ်းပေး၊ ကုန်ချောယူစနစ် ကျင့်သုံးကြပါသေးသည်။

အားလုံးအိုကေပြီဆိုလျှင် ဝန္တုများက သူတို့စိတ်ထဲ စိတ်ချရသူ များကို ဘယ်လို၊ ဘယ်ပုံစံဆိုပြီး စတင်ချုပ်ပြသည်။ လိုအပ်လျှင် သူ့အမျိုးအစား စက်အသစ်များ၊ ဘိ အသစ်များကို တပ်ဆင်ရသည် လည်းရှိသည်။

“ကြည့်...ကြည့်...”

ဖိအာက စံပယ်ဖူးကို စက်နင်းပြ၍ ကြည့်ခိုင်းသည်။ ထိုသို့ ‘ကြည့်’ဆိုသော စကားကိုတော့ ရှမ်းများလိုလိုက မသင်ရဘဲနှင့်

တတ်ပါသည်။ စက်ရုံထဲရှိသမျှသော ဝန္တုတို့သည် သူတို့လက်အောက်
ငယ်သားများကို ဆရာလုပ်ဖို့ သင်ထားကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ခုနက စံပယ်ဖူးထံ ပေကပ်ကပ်လုပ်နေသော မော်တာစက်က
အခု ဖိအာဇာလက်ထဲတွင် အကောင်းပကတိ။ ပို၍သေချာစေရန်
အပိုပိတ်စတစ်ခုကို ကောက်ယူ၍ တစ်ကြောင်းပြီးတစ်ကြောင်း ချုပ်ပြ
နေလေသည်။ ပါးစပ်ကလည်း ကြည့်...ကြည့်နှင့် ကြည့်ခိုင်းနေ၏။

ဖိအာ ထသွားခဲ့သောအခါ စံပယ်ဖူးမှာ မကျေမနပ်နှင့် ထိုစက်ခုံ
ပေါ် ပြန်ထိုင်နင်းဖို့ ပြင်ရပါတော့သည်။ ဖိအာကတော့ စံပယ်ဖူးကို
အချိန်ဖြုန်းချင်လို့ စက်ထဲ ချည်သားစည်အောင် ကြံဖန်ခြင်းရယ်လို့
ထင်သွားပါလိမ့်မည်။ ဝန္တုများ၏ရှေ့ပင်နံဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှာ
မော်တာစက်များနှင့် ပတ်သက်သမျှ တန်ဆာပလာမျိုးစုံပါရှိကြသည်။
တော်တန်ရုံစက်ပျက်လို့ကတော့ အလံနီတင်မှုမရှိတော့စေရန်ဖြစ်သည်။

“ဟောတော့...သွားပြန်ပြီ”

စက်က ဖောက်သွားပြန်ပြီ။ အပ်ချည်လိုင်းရဲ့ ချို့ယွင်းမှုမရှိပါဘဲ
နှင့် စက်က လုံးဝနင်းမရပြန်ပါတော့သည်။ အလံနီလည်း မတင်ရဲ။
ဖိအာ ရိပ်မိသိရှိခြင်းမရှိရအောင် ချုပ်ပြီးသားအထည်တွေကို ချည်မွှေး
ညပ်နေမိပါသည်။ အရိပ်အကဲကြည့်ပြီး စက်ပြင်ဆရာတစ်ဦးကို
လှမ်းခေါ်ဖို့ ကြိုးစားကြည့်ပါသေးသည်။ ခုနက စံပယ်ဖူးနှင့်ပြိုင်တူ
ပျက်ကြသော စက်များသည်ပင် ပြန်ကောင်းသွားလို့ နင်းနေကြပြီ။

ဖိအာက စံပယ်ဖူးကို မယုံကြည်သည်ကလည်း အကြောင်းရင်း
ရှိသည်။ ခဲမှန်ဖူးသော စာသူငယ်မှာ လေတိုးသံကြားလျှင်ပင်
လန့်တတ်ကြပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ချည်သီး၍ အလံနီလေးထောင်
ပြပြီး စက်ဆရာလှမ်းခေါ်ရသည်။ စက်ရုံထဲမှာ လေးငါးဦးရှိနေသော

စက်ပြင်ဆရာတစ်ဦးဦးက အလံနီလေးများ ထောင်ထားသည်ကို မြင်တိုင်း စက်ပျက်နေပြီဆိုတာမှန်း သဘောပေါက်ကြာကာ တွေ့သည့် မြင်သည့်နေရာကနေ လာရောက်ပြင်ပေးကြရသည်။ ထိုထဲတွင် စက်ပိုင်းဆိုင်ရာမှန်သမျှ ကျွမ်းကျင်သူ ရှမ်းလူမျိုး စက်ပြင်ဆရာကြီးက ဦးဆောင်သူ။ ထိုဆရာကြီး၏လက်အောက်တွင် ရှမ်းစက်ပြင် အလုပ်သမားသုံးလေးဦးရှိသည်။ ဗမာတိုင်းရင်းသား ကျော်ဦးနှင့် ပိုးကရင် အောင်ကိုဦးတို့ကိုသာ ရှမ်းစကားမပေါက်သူများက အားကိုးရ၏။ ကျော်ဦးတို့ကလည်း တစ်နေ့လုပ်အားခ ဘတ် ၄၀ ကနေ စခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

တစ်ခါက စံပယ်ဖူးက ဖိအားကို အရွံ့တိုက်ပြီး စက်ပေါ်အလံနီ တင်လိုက်သည်။ စက်က ဘာမှဖြစ်မနေပါ။ ကျော်ဦး ရောက်လာသည်။

“နင့်စက် ဘာဖြစ်လဲ”

“ဘာမှ မဖြစ်ဘူး၊ ငါ့ကို အတင်းလာမောင်းနေလို့”

ကျော်ဦး တိုးတိုးကြိတ်ကြိတ်ရယ်သည်။ စံပယ်ဖူး၏စက်ကို ဟိုဘက်ကြည့်သလိုလို၊ သည်ဘက်ပြင်သလိုလိုနှင့် စစ်ဆေးသည်။ ဒါကို အဝေးတစ်နေရာကနေ ဖိအားလှမ်းပြီး အကဲခတ်နေသေး၏။ သည်လိုပင်။ ရေခြား၊ မြေခြားမှာ မြန်မာပြည်ဖွားတိုင်း သွေးစည်း ညီညွတ် စောင့်ရှောက်ပေးကြပါသည်။ ဆီထိုး၊ ဖုန်ခါလောက်တော့ဖြင့် ခု စံပယ်ဖူး၏စက်က အလုပ်မလုပ်တော့ပြီ။ ဉာဏ်များလွန်းသော စံပယ်ဖူး၏ လှည့်စားချက်များကို ဖိအား တောက် နေခဲ့ပြီ။ သူ့စကား ကိုယ်နားမလည်။ ကိုယ့်စကားသူမသိနှင့် အမြဲရှုပ်နေတတ်သည်။ ဖိအားပြုမှုတတ်သည်က စက်ခုံကို လက်ဝါးနှင့် ဖြန်းခနဲ ရိုက်ခြင်းပင်။ စံပယ်ဖူး တုံ့ပြန်တတ်သည်ကလည်း နားပေါက်နံဘေး လက်ကပ်ကာ

ခါပြခြင်းဖြစ်သည်။ အမြဲတစေ ဖိအားနှင့် စံပယ်ဖူးက သူ့အော်၊ ကိုယ်အော်။

တစ်ခါကလည်း လက်ကိုကတ်ကြေးနှင့် ညှပ်မိသွားသယောင် ယောင် ပြုမူ၍ စံပယ်ဖူးဆေးခန်းထဲ ဝင်ခိုသည်။ ဆေးကုပေးသူက 'င' လိုင်းမှ ကိုဇာနည်အောင်။ ကိုဇာနည်အောင်က ရန်ကုန်မြို့ရှိ ပြင်ပ အထူးကုဆေးခန်းတစ်ခုမှာ ဆေးပေး၊ ဆေးစပ်လုပ်ခဲ့ဖူးသူ ဘွဲ့ရတစ် ယောက်ဖြစ်၏။ ဗဟုသုတပြည့်စုံသူလည်း ဖြစ်သည်။ ခုလို ဆေးပေး ခန်းထဲ ဝင်ပေးရလို့လည်း သူ့မှာ လစာပိုရလာတာ မဟုတ်ပါ။ အချင်းချင်း ရိုင်းပင်းပေးခြင်းဖြစ်ပါသည်။ စက်ရုံဆေးပေးခန်းထဲ ဝင်သွားသူ စံပယ်ဖူးကို ရိပ်ခနဲမြင်သည်နှင့် ကိုဇာနည်အောင်က ချုပ်လုပ်မှုများ ရပ်တန့်၍ ထလာခဲ့သည်။ ဆေးခန်းထဲမှာရှိသည် ကလည်း ဆေးနီနှင့် အရက်ပျံလောက်သာ။ ဘာမိတွန်း၊ ပါရာစီတမော ကိုပင် စတိုးဆိုင်မှနေ ဝယ်သောက်ရသည်။ ငွမ်းနှင့် ပတ်တီးလိပ်ကို လိုအပ်လျှင် စာရေးမထံမှ အကျိုးအကြောင်းပြောကာ တောင်းယူရခြင်း ဖြစ်သည်။

စက်ရုံမှာရှိသည့် အန္တရာယ်များကလည်း လျှပ်စစ်နှင့် ပတ်သက်သည့်များသာဖြစ်၏။ မော်တာစက်များထဲ သွယ်တန်းထား သည့် မျက်နှာကြက်မီးကြိုးထပေါက်တတ်သည်ကိုပင် အမြဲသတိထားရ ပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ စိတ်လောမူများကြောင့် ချည်မွှေးညှပ်ရင်း လက်ကိုညှပ်မိတာမျိုး။ အခန့်မသင့်လျှင် အပ်စိုက်မိလို့ လက်ပေါက် သွားတာမျိုး။

ထို့ကြောင့် ခဲမှန်ဖူးသူ ဖိအားမှာ စံပယ်ဖူးကိုအလွတ်မပေးပါ တော့ချေ။

စံပယ်ဖူးမှာ လက်မှိုင်ချကာ ငိုနေမိပါသည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ယခုထိုင်နေလျက်သားနှင့်ပင် မြန်မာပြည်ထဲက မိဘများရှိရာသို့ စွေခနဲ ရောက်သွားချင်လှပါသည်။

“လွမ်းလိုက်တာ မြန်မာပြည်ကြီးရယ်”

တွေးမိရင်း စံပယ်ဖူးမှာ မျက်ရည်များ တဖြိုင်ဖြိုင်ကျဆင်းလာ ပါတော့သည်။ ထိုအခါမှာတော့ နံဘေးနားရှိ သူငယ်ချင်းသုံးဦးစလုံးမှာ ပျာပျာသလဲ။

“ရွှေတိဂုံကိုမြင်လျှင် *** ရွှေတိဂုံကိုမြင်လျှင် *** ကိုယ့်ပြည်၊ ကိုယ့်ရေ *** ကိုယ့်မြေကိုပင် ပြန်ရောက်ပြီမို့ စိတ်အား အလွန်ပျော်ရွှင်”

မြန်မာ့ရုပ်မြင်သံကြားမှ ထိုသီချင်းသံက စံပယ်ဖူးကို လွမ်းသထက် လွမ်းနေရအောင် ပို့ဆောင်ပေးနေပြန်ပါသည်။

“တိတ်ပါ စံပယ်ဖူးရယ်... ရှက်စရာကြီး၊ သူများတွေမြင်ရင် ဝမ်းသာနေကြလိမ့်မယ်”

ပိုးအိမ်လေးက စံပယ်ဖူးနားနားတိုးတိုးကပ်ပြောကာ ပုခုံးကို သိုင်းဖက်လိုက်ပါသည်။ ထမင်းစားဘဲလံတီးသံကို နားစွင့်ရင်း ချည်မွှေးဟန်ဆောင် ညှပ်ခဲ့ရသည်က စိတ်ဝေနေခဲ့ရသည့် စံပယ်ဖူး။ ယနေ့ ညနေ ငါးနာရီကနေ ခြောက်နာရီအထိ ထမင်းစားချိန် ဖြုတ်ထားပြီး ညနေခြောက်နာရီမှ ညရှစ်နာရီအထိ အလုပ်ဆင်းပေး ရဦးမည်။ ပျက်နေသော မော်တာစက်နှင့် မည်သို့ခရီးဆက်ရပါ မည်လည်း။ ဖိအားကို ရင်မဆိုင်ချင်ပါ။ လူလူချင်း ကြောက်နေရတာ က ပို၍ ရှက်စရာကောင်းပါလိမ့်မည်။

“ဒီလကုန်ရင်...ငါ၊ ငါ ပြန်တော့မယ်ဟာ”

စံပယ်ဖူးစကားကြောင့် ပိုးအိမ်လေး တုန်ခါသွားရသလို အာကာ နှင့် ထူးနေအောင်တို့မှာလည်း ဟာခနဲ၊ ဟင်ခနဲ။

စံပယ်ဖူး သည်လကုန်လျှင် ပြန်တော့မည်။ အာကာမှာ ဆောက် တည်ရာမရ။ ထိုစဉ်မှာပင် အာကာမှတ်ဉာဏ်ထဲ ကိုနိုင်ပေါ်လာသည်။ ထို့ကြောင့် ထမင်းစားပြီးခါစ သောက်ရေသောက်နေသော ကိုနိုင်ကို အပြေးအလွှားရှာဖွေခေါ်လာခဲ့၏။ သူတို့လေးဦးစလုံး မည်သူမျှ ထမင်းမစားရသေးပေ။ စံပယ်ဖူးငိုနေသဖြင့် ထမင်းစားလည်း မဝင် ပါချေ။

ထမင်းစားပွဲခုံပေါ် မျက်နှာအပ်ကာ ငိုရွိုက်နေသော စံပယ်ဖူးမှာ ခြေနင်းသံမံတလင်းဆီ အကြည့်ရောက်သွားပါသည်။ မျက်ရည်များ ကြားမှ ဝိုးတဝါးတွေ့လိုက်ရသော ခြေထောက်တစ်စုံကြောင့် အလန့် တကြားမော့ကြည့်လိုက်ပါသည်။

“အို”

အပူမျက်ရည်များကို သူစိမ်းဆန်သူ ယောက်ျားပျိုတစ်ဦး မြင်တွေ့သွားရတာမို့ မလိုလားပါ။ ပြီးတော့ ကိုနိုင်က စံပယ်ဖူး မုန်းတီးနေရသူ၊ ကိုနိုင်ကို ခေါ်ဆောင်ခဲ့သူမှာ အာကာမုန်းသိလိုက် ရသောအခါဝယ် စံပယ်ဖူးမှာ အာကာအတွက် အလှူငြီးငြီး အငွေအခိုး ထွက်နေမတတ်ကြည့်ပစ်လိုက်မိပါ၏။ သို့သော် နဂိုအလှအခံရှိပြီးသား မျက်လုံးမျက်ခုံ အလှပိုင်ရှင် စံပယ်ဖူး၏ ငိုထားသည့် စွတ်စိုစိုရဲ့ မျက်လုံးများက ဒေါသစွက်ထားပေးမယ့်လည်း စွဲဆောင်မှုတစ်မျိုးဖြင့် လှနေပါသည်။

အထင်လွဲခြင်းခံရသူ အာကာမှာ ထိုအကြည့်ကို ရင်မဆိုင်ရဲစွာ ဖြင့် စံပယ်ဖူးအား ရှင်းပြရန် ဟန်ပြင်လိုက်ပါသည်။ ထိုစဉ်မှာပင်

အာကာနှင့် စံပယ်ဖူးကြားထဲ လက်ကာ ဝင်တားလိုက်သူက ကိုနိုင်။ ထူးနေအောင်၏ရင်ထဲတွင်လည်း “ဒီပွဲကြည့်ကောင်းပြီ” ဟု တွေးကာ ကြက်သီးထမိပါသည်။ ပိုးအိမ်လေးသည်လည်း ငယ်ပေါင်း စံပယ်ဖူး၏ စိတ်နေသဘောထားကို သိပြီးသားမို့ ရန်ပွဲဖြစ်လာခဲ့ပါက တစ်ဖက်လူကို ဝင်ဆွဲရန်သာ ဟန်တပြင်ပြင်ဖြစ်နေရပြီ။ အနည်းဆုံး ကိုနိုင်၏ ဘယ်ဘက်ပါးလေလား၊ အာကာ၏ဘယ်ဘက်ပါးလေလား။ သို့မဟုတ် ဘယ်ဘက်ကော ညာဘက်ပါ လည်ထွက်သွားနိုင်သည်။

စံပယ်ဖူး၏မြောက်တက်လုဆဲဆဲ ညာဘက်လက်ကို ကိုနိုင် အချိန်မီဖမ်းထိန်းလိုက်နိုင်ပါသည်။ ရုန်းလိုက်သော စံပယ်ဖူး၏ လက်ကောက်ဝတ်မှာ ကျင်ခနဲနာသွားရ၏။

“ကိုယ်ပြောတာ ခဏနားထောင်ပေးဦး၊ အခု မင်းရဲ့မော်တာစက် ပြဿနာဖြစ်နေတယ် မဟုတ်လား၊ ဖိအာက ကိုယ့်ကို ရှမ်းဘာသာ စကားနဲ့ ခဏခဏပြောဖူးနေတာ”

“ဘယ်လို...ဘယ်လို”

စံပယ်ဖူး၏စွတ်စိုနေသော မျက်လုံးအစုံတို့မှာ အရောင်တစ်မျိုး ပြောင်းလဲသွားရပြန်လေပြီ။ ကိုနိုင်မှာတော့ စံပယ်ဖူး၏မျက်ဝန်းအလှ မျိုးစုံကို တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး မရိုးနိုင်အောင် ဖတ်နေရပါသည်။

“ဟုတ်တယ် စံပယ်ဖူး၊ မင်းရဲ့စက်က အိုနေပြီမို့ ခဏ ခဏ ပျက်တတ်တာကို ဖိအာက သိနေပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီစက်နဲ့ တွဲရမယ့် ဘိက အပိုမရှိသေးလို့ အပိုပစ္စည်းတွေ ဗန်ကောက်ကနေ ရောက်မလာ သေးခင် မင်းကို ထိန်းပြီးချုပ်ထားစေချင်သေးတဲ့ သဘောနဲ့ပါတဲ့၊ မင်းချုပ်နေရတဲ့ ကဏ္ဍက အရေးကြီးတယ်လေ၊ မင်းချုပ်လို့ရသမျှ ချုပ်ပေးနိုင်မှ ကိုယ်တို့ရဲ့ရှေ့တန်းကနေ ချုပ်လို့ရမှာ၊ ဒါကြောင့် အဲဒီ စက်လေးနဲ့ မင်းကို ဂရုစိုက်နေရတာတဲ့”

ဟုတ်လို့လား၊ ဖြစ်နိုင်လို့လား။ ဖိအာက ကိုနိုင်ကို ထိုသို့ ပြောလေသလား။ ဖိအာက အပျက်သဘောဆောင်သူရယ်လို့ စံပယ်ဖူးက လှေခံစားထစ် ယုံကြည်ထားခဲ့တာ။ ယခုတော့ ကိုနိုင် ပြောသည်က တစ်မျိုး။ တစ်စုံတစ်ခုကို တွေးမိသွားသော စံပယ်ဖူးမှာ နှုတ်ခမ်း တစ်ချက်မဲ့ရင်း ကိုနိုင်၏မျက်နှာကို စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်လိုက်ပါသည်။ ထိုအကြည့်များထဲတွင် အပြုံးစတုရီကို လက်ဆောင်အဖြစ် ထည့်ပေးလိုက်ပါသေးသည်။

“အဟင်း...ဟင်း... ကိုနိုင်က ရှမ်းဆန်စားရတာကြာနေပြီမို့ ဆန်ပါးဝပြီး ရှမ်းတွေဘက်က ကာကွယ်ပေးတတ်ပြီပေါ့နော်၊ ဒီမှာ ကိုနိုင်...ကိုယ့်တိုင်းပြည်၊ ကိုယ့်ဒေသက တင်ပို့ပေးနေတဲ့ ဆန်တွေ ရှိသေးတယ်ဆိုတာ မေ့မနေပါနဲ့။”

ပြောပြီး စံပယ်ဖူး ချာခနဲ လှည့်ထွက်၏။ ထမင်းယူရန် ထမင်း ယန်းကန်ကို ကောက်ယူလိုက်စဉ် ကိုနိုင်က စံပယ်ဖူး၏လက်မောင်းကို လှမ်းဆွဲထားလိုက်ပါသည်။ ရုတ်တရက်ဖြစ်၍ စံပယ်ဖူး ရုန်းခွင့် မသာပါချေ။ အာကာနှင့် ပိုးအိမ်လေးတို့မှာလည်း ပါးစပ်အဟောင်းသား။ ထမင်းစားဆောင်ထဲရှိလူများမှာ ကိုနိုင်နှင့်စံပယ်ဖူးတို့ကို စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေကြတော့၏။ စော်ကားရကောင်းလားဟု စံပယ်ဖူး၏ နဂါး မျက်စောင်းများက ကိုနိုင်၏မျက်ဝန်းထဲ၊ နှလုံးသားထဲ တရိပ်ရိပ် ဖြတ်သန်းစီးဆင်းလျက်။

“မင်း ဘာပဲပြောပြော ကိုယ့်ကို ထိခိုက်ပြီးမှ ပြောတတ် တယ်နော်၊ ကိုယ့်ကို မင်းတော်တော်မုန်းနေတာပဲ၊ ခုနက ကိုယ့်ကို ပြောတဲ့စကားအတိုင်း မင်းလည်း လိုက်နာကျင့်သုံးနိုင်ပါစေလို့ ဆု တောင်းပေးနေပါ့မယ်၊ ရှမ်းဆန်စားပြီး ရှမ်းပါးဝရတာတော့ အမှန်ပါပဲ။

ဘာလို့လဲဆိုတော့ တစ်နေ့ နှစ်နှစ်စားနေရတဲ့ ထမင်း၊ ဟင်းတွေထဲမှာ ကိုယ်တို့ရဲ့ခွန်အား၊ သွေး၊ ချွေးတွေပါနေတာကိုး၊ ညနေ ခြောက် နာရီကနေ ညရှစ်နာရီအထိ အလုပ်လုပ်ပေးနေရတာကလည်း အဲဒီ စားစရိတ်၊ မီးခ၊ ရေခ အားလုံး အကျုံးဝင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်းအခု ရင်ဆိုင်နေရတဲ့ မော်တာစက်ပြဿနာကို ကိုယ်ကူညီလိုက်ပါ့မယ်**

ပြောပြီးသောအခါ ကိုနိုင် စံပယ်ဖူး၏လက်မောင်းကို လွှတ် ပေးလိုက်ပါသည်။ လက်လွှတ်လိုက်ပါသော်လည်း စံပယ်ဖူးထံ ကြည့် နေသော အကြည့်များကို ရုပ်သိမ်းလိုက်ရမည်ကို ကိုနိုင် ဝန်လေးနေမိ သည်။ ဘာကြောင့် ထိုအကြည့်၊ အထိများကို ကျောခိုင်းဖို့ နှမြော နေမိမှန်းလည်း မသိပါ။ ပိုးအိမ်လေးတို့သည်လည်း ထိုအခါမှပင် သက်ပြင်းချဖို့ သတိရကြလေ၏။ ကိုနိုင် နောက်ကျောကို ကြည့်ပြီး ကုန်ခဲ့သူ စံပယ်ဖူးမှာ သူမ၏လက်မောင်းကို အသာပွတ်ချေနေမိသည်။ ကရင်သံဝဲသလား၊ ရှမ်းသံဝဲသလား မသိရသော ကိုနိုင်၏အသံများ ကို ကြားယောင်နေစဉ်မှာပဲ အခန်းထောင့်တစ်နေရာမှ ကြည့်နေသော မျက်ဝန်းအစုံနှင့် ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်လိုက်ရပါသည်။

ထိုမျက်ဝန်းပိုင်ရှင် နှင်းနှင်းခိုင်ဆိုသူမှာ စံပယ်ဖူး၏စက်ရှိရာ ထိုင်ခုံပေါ်သို့ ဝင်ထိုင်လိုက်သောအခါ အံ့သြသွားရသူက စံပယ်ဖူးပင်။ ကိုနိုင်နှင့်ဖိအာတို့ စံပယ်ဖူးအနားရောက်လာကြ၏။ ကိုနိုင်နှင့်ဖိအာကို စံပယ်ဖူး နားမလည်နိုင်စွာ ကြည့်လိုက်ပါသည်။ ထိုသို့ စံပယ်ဖူးနှင့် အကြည့်ဆုံရလေတိုင်း ကိုနိုင်ရင်တို့ တဒိတ်ဒိတ်ခုန်နေရပါသည်။ ဆန်းကြယ်လှသော ရင်ခုန်သံပါပေ။

“ကဲ... အခု မင်းအစား ‘D’ လိုင်းက မခိုင် အဲ နှင်းနှင်းခိုင်က ချုပ်ပေးလိမ့်မယ်။ သူ့စက်ချုပ်သက်က ရှစ်နှစ်ရှိပြီဆိုတော့ ဒီစက်တွေရဲ့ ဘီအထာကို နားလည်နေပြီ။ ဗန်ကောက်က ကုန်ချောလာယူမယ့် ဆယ့်နှစ်ဘီးကားလာတဲ့အခါ ဘီ အသစ်တွေပါလာလိမ့်မယ်။ အဲဒီ အခါမှ နှင်းနှင်းခိုင်နဲ့ လူချင်းပြန်ချိန်းလိုက်ပေါ့။ နှင်းနှင်းခိုင်တို့လိုင်းက လက်စသတ်ချုပ်စရာတွေပဲ ကျန်တော့တာဆိုတော့ သူ့နေရာမှာ မင်း တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်တော့ ကူပေးလိုက်ပါ။ မင်းအတွက် ကိုယ်ဖိအားနဲ့ ဆွေးနွေးပြီးပြီ။ ကဲ... D လိုင်းကို သွားလိုက်တော့”

စံပယ်ဖူးမှာ ကိုနိုင်ကိုတစ်လှည့်၊ နှင်းနှင်းခိုင်ကိုတစ်လှည့် အားနာခြင်း၊ ကျေးဇူးတင်ခြင်းများဖြင့် ကြည့်လိုက်ပါသည်။ ‘D’ လိုင်း သို့ စိတ်လက်ပေါ့ပါးစွာ ထွက်ခွာသွားကာနီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုနိုင်ရယ်လို့ စံပယ်ဖူး၏နှုတ်ခမ်းကနေ လိုလားစွာ ပြောလိုက်ပါ သည်။ နှင်းနှင်းခိုင်၏အကြည့်တချို့ကိုတော့ စံပယ်ဖူး ဝေခွဲမရခဲ့ပါ။ သို့ပေမယ့် တကယ့်ကို လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ကျေးဇူးတင်မိသည်က အမှန်ပင်ဖြစ်ပါသည်။

“မင်းကို ကိုယ်ကူညီနိုင်တာ ဒီလောက်ပဲ ထင်ပါတယ်လေ”

ကိုနိုင်ရင်ထဲမှ တိုးတိုးညင်သာစွာ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ စံပယ်ဖူးကို ကူညီပေးလိုက်ရခြင်းအပေါ် ကိုနိုင်ကြည်နူးနေမိသည်။ ကိုမြတ်ဇင်ပြောဖူးတဲ့ ရွှေဟင်္သာအကြောင်းများကို စိတ်မှန်းဖြင့် ပုံဖော် ကြည့်မိပါသည်။

“ရွှေဟင်္သာကိုးသောင်း ပျက်စီးခဲ့ရတာ ကိုနိုင် သိလား”

“ဟင့်အင်း... ကျွန်တော်မသိဘူး၊ ကျွန်တော်က ဘုန်းတော်ကြီး ပညာသင်ကျောင်းမှာ လေးတန်းအထိပဲ နေဖူးတာလေ။ ဒီဘက်ရောက်

လာတော့ ဒီဘက်ကျောင်းပေါ့ဗျာ၊ ပုံပြင်တွေအကြောင်း ဂဗနဏ မသိလှဘူးဗျ”

ထိုအခါ ကိုမြတ်ဇင် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လေသည်။ ဘာသာခြားဖြစ်သော်လည်း ဘာသာအယူစွဲများတော့ မရှိပါ။ သီတင်းကျွတ်၊ တန်ဆောင်မုန်းဆိုလျှင်လည်း ရှမ်းဘုန်းကြီးကျောင်းကော၊ ဗမာဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းပါမကျန် ကိုနိုင် ရိုသေဦးခိုက်ပါသည်။

“နောက်ဆုံးကျန်တဲ့ ဟင်္သာပျိုတစ်ကောင်တည်းက လှည်းဘီးအရွယ် ပင့်ကူကြီးရဲ့ ပင့်ကူမျှင်တွေကို ကိုက်ဖြတ်ပြီး မဖောက်ထွက်နိုင်ခဲ့တာဟာ ဇာတ်တူသားစားထားရလို့ အားမရှိတာကြောင့်ဗျ။ အဲဒီဟင်္သာပျိုကို နောက်ဆုံးတော့ ပင့်ကူကြီးက စားသောက်ပစ်ခဲ့တဲ့အခါ ရွှေဟင်္သာတစ်မျိုးလုံး မျိုးသုဉ်းခဲ့ပါကောလား၊ အင်း ကျုပ်တို့လို ယောက်ျားတွေက ဟင်္သာပျိုဖြစ်ပြီး၊ ပင့်ကူကြီးက မိန်းကလေးတွေဆိုရင် ပင့်ကူမျှင်တွေဟာ သံယောဇဉ်နှောင်ကြီးတွေဖြစ်လိမ့်မယ်၊ အဲဒီနှောင်ကြီးတွေကို ဖြတ်ထွက်နိုင်ရင် ထွက်၊ မထွက်နိုင်တဲ့အခါ...”

စံပယ်ဖူး၏မုန်းတီးခြင်းများကိုသာ ရရှိထားသော ကိုနိုင်စိတ်များလေးလံ နောက်ကျိသွားရပါတော့သည်။

“ဝေး...ကိုနိုင် အပြင်မှာ မနှင်းနှင်းခိုင်ရောက်နေလို့ ခေါ်နေတာကို မကြားဘူးလား၊ ဘာတွေအတွေးလွန်နေတာလဲ၊ အဆောင်ထဲဝင်လာရင် မသင့်တော်လို့တဲ့၊ အဲဒါ အဆောင်ပေါက်ဝကနေ လှမ်းခေါ်နေတာကို မကြားရကောင်းလား ဆိုပြီး ခြေဆောင့် ဖန်ဆောင်ပေါက်ပြီး ပြန်သွားပြီဗျ”

စက်ပြင်ဆရာ ကျော်ဦးကိုယ်တိုင် ကိုနိုင်ရှိရာ ခုတင်အပေါ်ထပ် အထိ တက်လာပြီး ခြေထောက်ဆွဲပြောတော့မှ ကိုနိုင်အတွေးစ ပြတ်ရ တော့သည်။

“ဒီနေ့မှ ထူးထူးခြားခြား အိပ်ရာဝင် စောလှချည်လားဗျ၊ ဘာလဲ ကိုနိုင်... အဆောင်ထဲ လူစုံ၊ မစုံ မစစ်တော့ဘူးလား။”

ကျော်ဦး၏ရယ်သံ တစ်ဝက်စကားကြောင့် ကိုနိုင်ပင် လိုက်၍ ပြုံးမိပါသည်။ အိမ်ထောင်သည် လိုင်းခန်းသီးသန့်မရခင်စပ်ကြားမှာ အဖြစ်အပျက်များကို ကျော်ဦးအစဖော်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုစဉ် အခါက အိမ်ထောင်သည်များမှာ မြင်သာမြင်လျက် မကြင်ရဆိုသလို ယောက်ျားလေးဆောင်၊ မိန်းကလေးဆောင်များမှာသာ နေထိုင်အလုပ် ဆင်းခဲ့ကြရသည်။ ထိုအခါ ကိုနိုင်တို့မှ စက်ရုံမှူး၊ စက်ရုံပိုင်ရှင်ထံ မန်နေဂျာမာမားမှတစ်ဆင့် တင်ပြတောင်းဆိုလိုက်သောအခါ အိမ်ထောင် သည်လိုင်းခန်းများ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ရတော့သည်။

မဟုတ်ပါလျှင် အဆောင်မှူးဖြစ်သော ကိုနိုင်နှင့် ကိုမြတ်ဇင် တို့မှာ လူပျိုကြီးများပီပီ ငရဲကြီးနေကြရသည်။ မိန်းကလေးအဆောင်မှူး ဖြစ်သော မခင်ဖွေးတို့ မခင်ဝေတို့ကို လူစုံမစုံ စစ်ဆေးခိုင်းရသည်။ ည ၁၁ နာရီထိုးပြီးမှ နားစွင့်ရင်း အိပ်ရာဝင်ကြရသည်။ “တစ်နေ့၊ တစ်နေ့ ဘာသံကြားရလေမလဲ” ဟု စိုးတထိတ်ထိတ်။

ကျော်ဦးက ခုတင်များတစ်ခုပြီးတစ်ခုဆီ ကူးကာ လေကန် နေတော့မှ နှင်းနှင်းခိုင်၏အကြောင်း ခေါင်းထဲဝင်လာပါတော့သည်။ ပိန်ပိန်ပါးပါး ဆံပင်ရှည်ရှည် ကပိုကရိုနှင့် မူနွဲ့နွဲ့ဟန်ရှိသည့် နှင်းနှင်းခိုင် က ကိုနိုင်ချစ်သူ။ တစ်ရွာတည်းသားချင်းလို့ ဆွေမျိုးနီးစပ်ဖြစ်၍ မိတ်ဆက်ပေးပြီးကတည်းက ကိုနိုင်နှင့် နှင်းနှင်းခိုင်တို့မှာ တစ်ဦး မျက်နှာတစ်ဦး ကြည့်မိကာ ရင်းနှီးမေတ္တာသက်ဝင် ချစ်ခင်မိကြပါတော့

သည်။ နှင်းနှင်းခိုင်နှင့် စံပယ်ဖူးတို့ကို ယှဉ်ကြည့်မိသောအခါ မည်သူ့ကို အလေးသာရမှန်း မသိနိုင်ပါချေ။ နှစ်ဦးစလုံး လှကြတာတော့ အမှန်ပင်။

ကိုနိုင်က ရွာကနေ ထွက်လာခဲ့တာကြာပြီမို့ ငယ်သူငယ်ချင်း ဖြစ်သူ နှင်းနှင်းခိုင် ယခုလို အရွယ်ရောက်ကာမှ ပြန်တွေ့ရသောအခါ ရင်ခုန်မိတာ အပြစ်တစ်ခုလေတော့ သတ်မှတ်၍ မရပါ။ ယဉ်ပြီးလှ သော နှင်းနှင်းခိုင်နှင့် မြို့ပြဆန်သော စံပယ်ဖူး။ သူမတို့နှစ်ဦးတွင် နှင်းနှင်းခိုင်က အသက်ပို၍ကြီးပါသည်။

အခန်း (၃)

“မဟုတ်ဘူး...စံပယ်ဖူးကို ကိုယ်ဒီနေ့အထိ မချစ်ခဲ့မိသေးဘူး မခိုင်”

“ဒါဖြင့် မနက်ဖြန်ဆိုရင်တော့ မသေချာတော့ဘူးပေါ့!”

“ဒါတော့ ကံသေကံမ အတပ်မပြောနိုင်သေးဘူး၊ ဘာလို့လဲ ဆိုတော့ သူ့အကြည့်တွေကို ကိုယ်စွဲလန်းမိသွားလို့ပဲ”

နှင်းနှင်းခိုင်မျက်နှာကို လက်နှင့်အုပ်၍ ရှိုက်ကြီးတင်ငင် ငိုကြွေး ပါတော့သည်။ ဒီလိုဆိုတော့လည်း ကိုနိုင်မှာ နှင်းနှင်းခိုင်ကို သနားမိ သွားပြန်ပါသည်။ အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ မွှေးပွပပါ အသေးလေးကို ယူထုတ် ၍ နှင်းနှင်းခိုင် ပါးပြင်ပေါ်မှ မျက်ရည်များအား တယုတယ သုတ်ပေး လိုက်ပါသည်။

“မခိုင်ကြည့်နေတာကိုမြင်မှ စံပယ်ဖူးရဲ့လက်မောင်းကို လွှတ်လိုက်တာ မဟုတ်ပါဘူးလို့ ခဏ၊ ခဏရှင်းပြနေသားနဲ့ကွာ၊ မခိုင်ကိုယ်တိုင်တောင် ယုံလို့ ကိုယ်အကူအညီတောင်းတာကို လက်ခံ ခဲ့တာ မဟုတ်လား”

ကိုနိုင်ကို ဝေဝါးစွာ ကြည့်၍ နှင်းနှင်းခိုင် ခေါင်းခါသည်။

“ယုံလို့ ဟုတ်လား၊ လုံးဝ...လုံးဝပဲ၊ မယုံလို့...မယုံလို့ သိလား၊ ဟင်း...မခိုင်ရှေ့မှာတောင် လက်မောင်းတွေဘာတွေခွဲလို့၊ မခိုင်နောက်ကွယ်မှာဆိုရင် ဘယ်နှယ့်နေကြမလဲ မသိပါဘူး၊ ကိုနိုင်နဲ့ စံပယ်ဖူးကို တစ်လိုင်းထဲမှာ အတူမနေစေချင်လို့ စက်ခုံလဲထိုင်ဖို့ သဘောတူခဲ့တာရှင်... သိပြီလား”

ကိုနိုင်မှာ နှင်းနှင်းခိုင်ကို တစ်ခါမှ မမြင်ဖူး၊ မတွေ့ဖူးလေဟန် တအံ့တဩကြည့်လိုက်မိပါတော့သည်။

“ဟာ...ကိုယ်က မင်း စေတနာဖြူဖြူစင်စင်နဲ့ ကူညီပေးခဲ့ တယ်ထင်လို့၊ စံပယ်ဖူးက ဒီစက်ရုံထဲကိုရောက်မှ မော်တာစက်ကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် နှင်းတတ်တာလေ၊ မင်းက စီနီယာပဲ၊ သဘော ထားကြီးကြီးနဲ့ လက်တွဲခေါ်မှပေါ့”

စိတ်ဆိုးစွာ ပြောလိုက်မိသော ကိုနိုင်အသံမှာ အနည်းငယ် ခက်ထန်သွားရပါသည်။

“ဪ...ကိုနိုင်က မခိုင်ကို မင်းတွေဘာတွေနဲ့ ပြောလာပြီကိုး၊ ဒီမှာ ကိုနိုင် ကိုယ့်ရဲ့ပြိုင်ဘက်တစ်ယောက်ကို စက်ခုံချင်းလဲထိုင်ပေးဖို့ သတ္တိမျိုး မခိုင်မှာ မရှိဘူး၊ ကိုနိုင် စဉ်းစားကြည့်ပါဦးလေ၊ ကိုနိုင်နဲ့ မခိုင် သမီးရည်းစားသဘာဝ စိတ်ကောက်ကြတဲ့နေ့တုန်းကလည်း စံပယ်ဖူးရဲ့နောက်ကျောကပ်ခုံမှာ ထမင်းသွားစားတယ်၊ စံပယ်ဖူးက နောက်လှည့်ပြီး ဟင်းပန်းကန်ပေးတာလေ”

ကိုနိုင် ခေါင်းကို လည်နေအောင် ခါလိုက်ပါတော့သည်။ ချွေးစေးများလည်း ထွက်လာခဲ့ရပြီ။ နှင်းနှင်းခိုင်ကတော့ အတိအကျ စွပ်စွဲနေချေပြီ၊ သဝန်တိုနေလေပြီ၊ ကိုနိုင် စိတ်ညစ်သွားရပါသည်။

“ခက်တာပဲ မခိုင်ရယ်၊ ရှင်းလေ ရှုပ်လေပါလား၊ အဲဒီနေ့က ဟင်းပန်းကန်က အာကာဟင်းပန်းကန်ပဲ၊ သူ့နောက်မှာ ကိုယ်ရှိနေမှန်း တောင် စပယ်ဖူး မသိဘူး၊ ပြီးတော့ ခုံအလွတ်ဆိုလို့...”

“အကြောင်းမပြန့်လေ၊ ကိုမြတ်ဇင်တို့နဲ့ ထိုင်စားပေါ့”

“ကိုမြတ်ဇင်တို့အဖွဲ့က သူ့လူနဲ့ သူ့နေရာနဲ့သူ ပြည့်နေလို့ပေါ့ မခိုင်ရယ်”

နှင်းနှင်းခိုင် ထပ်၍ မမေးတော့ပါချေ။ ကိုနိုင် သက်မရှိကလိုက် သည်။ မိန်းကလေးဆောင်ထဲမှာ တစ်ဆင့်စကားဖြင့် နှင်းနှင်းခိုင်က ကိုနိုင်၏ချစ်သူမှန်း စံပယ်ဖူးသိနေနှင့်လောက်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် မည်သို့သော စိတ်၏စေရာကိုမှ စံပယ်ဖူးရှေ့ဆက်မှာ မဟုတ်ဟု ကိုနိုင် ထင်မိသည်။ နှင်းနှင်းခိုင်ကသာ အထင်လွဲသော်လည်း ကိုနိုင်နှင့် စံပယ်ဖူး တို့ကတော့ ပြဒါးတစ်လမ်း၊ သံတစ်လမ်း။ ကိုနိုင်ကိုယ်တိုင်သည်လည်း သူ့ကိုယ်သူ ပြန်ဆန်းစစ်သုံးသပ်ကြည့်မိပါသည်။ စံပယ်ဖူးထံ ယိမ်းယိုင် နေသော သူ၏မရိုးမသားစိတ်တို့၏ထွက်ပေါက်မျက်လုံးများသည် သိသာထင်ရှားစွာ ပျက်ယွင်းနေပြီလားဟု။

“စံပယ်ဖူးတစ်ယောက် စက်ရုံကတ်ပြားမဆွဲထားရကောင်းလား” ဟု ဝန္တဖိအာက ကိုနိုင်ကို ကြားခံခိုင်းကတည်းက စခဲ့သော ပဋိပက္ခ။ စံပယ်ဖူးဆိုသူကို ထိုစဉ်အခါကမှ စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်ခဲ့မိခြင်းဖြစ်သည်။ နောက် အာကာနှင့် ထူးနေအောင်တို့ပြောပြသမျှကို သိရှိပြီးသောအခါ မှာတော့ ကိုနိုင်အတွေးထဲ စံပယ်ဖူးဆိုသည့် မိန်းကလေး ဝင်လာခဲ့ ခြင်းပင်။

ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို ငြိမ်သက်သွားခဲ့သော ကိုနိုင်ကို နှင်းနှင်းခိုင် တစ်ချက် စိုက်ကြည့်၍ ပြေးထွက်သွားပါတော့သည်။ ကိုနိုင် မတားမိပါတော့ချေ။

“ယောက်ျားမဆန်သူ၊ သစ္စာမဲ့သူရယ်လို့ နှင်းနှင်းခိုင် ထင်သွားနိုင်ပါစေတော့”

ကိုနိုင်မှာလည်း သူ့ကိုယ်သူ မေးခွန်းပေါင်းများစွာ ပြန်မေးနေမိပါ၏။ ခုချိန်ခါမှာ စံပယ်ဖူးနှင့် ပတ်သက်သမျှ ဝန်ခံစရာ မရှိပါ။ “ဟုတ်တယ်” ဟု ဆိုတာကလည်း အဖြေတစ်ခု၊ “မဟုတ်ဘူး” ဆိုခြင်းကလည်း အဖြေတစ်ခု၊ ကိုနိုင်စိတ် မွန်းကျပ်လာခဲ့ရပါသည်။ အိပ်မပျော်သောရက်လည်း များခဲ့ပြီ။

စက်ရုံရှေ့၏တံခါးမကြီး၌ရှိသော ဂိတ်ပေါက်ဝကနေ လူနေဆောင်၊ ထမင်းစားဆောင်၊ စတိုးဆိုင်များထံသို့ ပန်းခြံတစ်ခုဖြင့် ဆက်သွယ်၍ထားသည်။ ခန့်မှန်းမရနိုင်သော ထိုစက်ရုံဝင်းကြီး၏ တစ်ဖက်မှာ စက်ရုံရှိသည်မို့ စက်ရုံကြီးထဲသွားတိုင်း ပန်းခြံတွင်းလမ်းကျဉ်းကလေးကို ဖြတ်သန်းသွားရသည်။ အဝတ်လှန်းကြိုးတန်းအောက်ပါမကျန် အကောင်းစားနိုင်ငံခြားဖြစ် မြက်စိမ်းနုများကို စိုက်ထားသည်။ ပန်းခြံဆိုသည့်အတိုင်း ငါးမွေး ရေကူးကန်လည်းရှိနေသည်။ ထိုသို့ သာယာသောရှုခင်းများကို ငေးမောရင်း ရန်ကုန်မြို့ကြီးရှိရာ မြန်မာပြည်ဘက်သို့ တောင်စဉ်တောင်တန်းတွေကြားထဲ မှန်းမျှော်လွမ်းဆွတ်မိနေသည့် စံပယ်ဖူး။

“ကိုမြတ်ဇင်က ပြောဖူးတယ် စံပယ်ဖူးနဲ့ ပိုးအိမ်လေးရ၊ ဟောဟိုတောင်ကြီးရဲ့ တစ်ဖက်မှာ ဗန်ကောက်မြို့တော်ကြီးရှိတယ်တဲ့၊ အခု စက်ရုံကို ကုန်ပစ္စည်းသယ်ပို့နေတဲ့ ဆယ့်နှစ်ဘီးကားကြီးနဲ့ လိုက်သွားလို့ရတယ်တဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ဂိတ်ပေါက်တွေမှာ စစ်ဆေးရေးအဖွဲ့တွေက တရားဝင် ဝင်ခွင့်ပြုရမယ့် ပစ္စည်းဟုတ်၊ မဟုတ် အိတ်တွေကို လှံစွပ်

အချွန်နဲ့ ထိုးကြည့်တာတဲ့၊ ဗန်ကောက်ကို သွားချင်ရင် အဲဒီ ဆယ့်နှစ်ဘီး ကားသမားနဲ့ ညှိပြီးလိုက်သွားလို့ဖြစ်တယ်၊ ငါတို့ခိုးဝင် လိုက်သွားတဲ့ ပိန်အိတ်ကို စစ်ဆေးရေးတွေ သတိမထားမိဘဲ လှံစွပ်နဲ့ ထိုးကြည့်ခဲ့ရင်တော့...”

“တော်ပါ အာကာရယ်၊ နင့်လမ်းက သေလမ်းပဲ၊ ကားဆရာ လည်း လူကုန်ကူးမှုနဲ့ ထောင်ကျပေါ့...”

စံပယ်ဖူး ပြောရင်း အာကာကို မျက်စောင်းထိုးလိုက်သည်။ အာကာတဝါးဝါးရယ်သည်။

“အေးလေ...ဒါကြောင့်မို့ ကိုနိုင်တို့ ကိုမြတ်ဇင်တို့တောင် မသွားဘူး၊ ကရင် မဲဆောက်၊ မွန် ဗန်ကောက်တဲ့၊ မဲဆောက်ကိုသွား၊ မောင်လုပ်မောင်စား၊ မဲဆောက်အပြန် ဘာမှမကျန်တဲ့...”

“အေး...နင် အဲလိုပြောလေ ငါပြန်ချင်လေပဲ၊ ငါဒီလကုန်ရင် တကယ်ပြန်တော့မှာ”

အာကာနှင့် ထူးနေအောင်တို့နှစ်ဦး ငိုငိုကျသွားပါတော့သည်။ စံပယ်ဖူးနှင့် ပိုးအိမ်လေးတို့နှစ်ဦးအကြောင်းကို ခရေစေ့တွင်းကျ သိထားသူများမို့ မပြန်ပါနှင့်ဟူ၍ တားချင်ကြသူများ ဖြစ်ပါသည်။ အာကာမှာ စံပယ်ဖူးကို နှမြောခြင်းများဖြင့် ကြည့်လိုက်ပါသည်။

“အပြစ်အားလုံးကို ငါဝန်ခံမယ်၊ ပြစ်ဒဏ်ပေးသမျှ ကျေကျေ နပ်နပ်ကြီး ခံယူမယ်”

စိတ်ကိုတင်းကာ စံပယ်ဖူးပြောနေမှန်း အားလုံးက သိကြပါ သည်။ စိတ်ပူသွေးဆူလွယ်သော စံပယ်ဖူးကို ဖြေသိမ့်၊ နှစ်သိမ့်ပေးနိုင် ရန်သာ ကြံဆတွေးမိကြပါသည်။ သို့သော် စံပယ်ဖူးပြန်လျှင် မဖြစ်မနေ

လိုက်ပါရမည့်သူက ပိုးအိမ်လေးပါဖြစ်သည်မှာ စံပယ်ဖူးသာမက ပိုးအိမ်လေးကိုပါ နှစ်သိမ့်ရတော့မည်။

“နင်ပြန်ဖို့ကို အရင်စိတ်မစော့နှဦး စံပယ်ဖူး၊ ရန်ကုန်က နင့်မိဘတွေဆီ အရင်ဆက်သွယ်အကြောင်းကြားကြည့်ပါဦးလား၊ နင်တို့မွေးခဲ့တဲ့မိးက အစွယ်ကျိုးနေတယ်ဆိုရင် အကြောင်းမဟုတ်ဘူး၊ ပြာသဒ်ပါတက်ပြီး လောင်ခဲ့တာဆိုရင်တော့ ဒီမှာပဲ နင်တို့အချိန်နည်းနည်းပေးပြီး ခိုနေကြတာက ပိုအဆင်ပြေနိုင်တယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ နင်တို့နှစ်ယောက် ဒီမှာရှိနေကြတာကို နင်တို့မိဘတွေဆီဖုန်းဆက်ပြောကြည့်ပါလား၊ ဒီမှာ နင်တို့ လုံလုံခြုံခြုံရှိနေကြတာကို ရန်ကုန်က မိဘတွေသိသွားရတဲ့အခါ စိတ်အေးလက်အေးနဲ့ နင်တို့ပြဿနာတွေအတွက် တစ်ခုခုဖြစ်အောင် စီစဉ်ပေးနိုင်တာပေါ့”

အာကာနှင့် ထူးနေအောင်တို့နှစ်ဦးသား အတိုင်အဖောက်ညီညီနှင့် ပြောနေကြပါသော်လည်း စံပယ်ဖူးမှာတော့ စိတ်ဝင်စားဟန်မပြ။ အဝေးမှာရှိနေသော တောင်တန်းများဆီမှ နေလုံးကြီးကိုသာ ယူကျုံးမရခြင်းများစွာဖြင့် ကြည့်နေပါတော့သည်။

“လှလိုက်တဲ့ နေလုံးကြီးကွာ၊ ခုမှ အနောက်ဘက်တည့်တည့်ရောက်သွားပြီ”

စံပယ်ဖူး အာရုံပြောင်းနိုင်ဖို့အတွက် အာကာကြိုးစား၍ စကားအစရှာလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ စိတ်ကူးတူသွားသူ စံပယ်ဖူးသည်လည်း အာကာနည်းတူ နေလုံးကြီးကို ငေးမောကြည့်လိုက်ပါသည်။

ယနေ့လို တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း ညနေ လေးနာရီမှာ ည ရှစ်နာရီအထိ အလုပ်ဆင်းပေးရမည့် OT ဖြုတ်ပါသည်။ ထိုနေ့ညနေဆိုလျှင်တော့ ပန်းခြံထဲရှိ မြေကွက်လပ်မှာ ယောက်ျားလေးများအချို့ ဘောလုံးကန်

ကြသည်။ ခြင်းခတ်ကြသည်။ ကြက်တောင်ရိုက်ကြသည်။ ဆံပင်ညှပ်
 တတ်သူ ယောက်ျားလေး၊ မိန်းကလေးများထံမှာ ဆံပင်ညှပ်လိုသူများ
 ညှပ်ကြ၏။ ဘေးပေါက်ရှာခြင်း၊ နောက်တစ်မျိုးက ဓာတ်ပုံရိုက်တတ်
 သူတိုင်းလိုလို မအားမလပ်နိုင်အောင် ဓာတ်ပုံရိုက်ကြရ၏။ လဆန်း
 ၁၀ ရက်နေ့ လခထုတ်ရက်ဆိုလျှင် ထိုဓာတ်ပုံများကို ကူးဆေးကာ
 ဓာတ်ပုံဖိုးကျသင့်ငွေရှင်းပေးရသည်။ ကြားရက်များတွင် စက်ရုံထဲကနေ
 ထွက်ခွင့်မရှိပေ။ ယနေ့လို OT ဖြုတ်လျှင်တော့ ကိုယ့်အုပ်စုနှင့်ကိုယ်
 နီးစပ်ရာရွာထဲသို့ ဈေးဝယ်ထွက်ခွင့်ရှိပါသည်။ လုံချည်ချုပ်တာ၊ အင်္ကျီ
 ချုပ်သည်လောက်ကိုတော့ စက်ရုံထဲရှိ ပုံမှန်ဘိတ်တပ်ထားသော မော်တာ
 စက်များမှ ဝန္တများ လစ်တိုင်းချုပ်ကြ၏။

ပုံမှန်အားဖြင့် လခထုတ်ပေးပြီး နောက်နေ့မှာ တစ်နေ့လုံး အလုပ်
 နားရက်တစ်ရက်ရပါသည်။ အဲဒီနေ့က လဆန်း ၁၁ ရက်နေ့ဖြစ်
 သည်။ လတစ်လ၏ ၁၀ ရက်စာကို အပေါင်ယူထားခြင်းဖြစ်သည်။
 စံပယ်ဖူးတို့အလုပ်လုပ်နေသည့် လုံချိန်စက်ရုံမှ မဟုတ်ပါ။ မဲဆောက်
 မြို့အတွင်းရှိ သိုးမွေးစက်ရုံ၊ ချည်ထည်၊ ဘတ်အိတ်စက်ရုံမှန်သမျှ
 မှာ လဆန်း ၁၀ ရက်နေ့မှ လခထုတ်ပေးသော ထုံးစံသာရှိသည်။
 ထူးဆန်းသည်က အလကားနေ အလကား စက်ရုံထဲဝင်၍ ဖမ်းကာ
 မဲဆောက်-မြဝတီ မြို့ခြားချောင်းထဲ သွန်တတ်သော ပုလိပ်ခေါ် ရဲများ
 မှာ ဘယ်ချောင်ရောက်နေသည်မသိပါ။ စက်ရုံတိုင်း၏လခ ထုတ်ပြီး
 နောက်နေ့တိုင်းမှာ စက်ရုံတိုင်းရှိ အလုပ်သမားဝန်ထမ်းများ ဖြင့်
 ပြည့်ကြပ်နေသော မဲဆောက်ဈေးထဲရှိ ရဲမှန်သမျှက စံပယ်ဖူးတို့ကို
 မမြင်ကြပါချေ။ မတွေ့ချင်ယောင်ဆောင်နေတတ်ကြသည့်အပြင်
 ဈေးထဲမှာ မြန်မာပြည်ဖွားတိုင်းရင်းသားအားလုံးအပေါ် တစ်ဇူထုံဆင်းလှို။

“ဟော...နေလုံးကြီးက ဝင်တော့မယ်၊ တားလို့ရကောင်းတဲ့ အရာမျိုးလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ဟင်း တစ်နေဝင် တစ်နေထွက်နဲ့ ငါတို့ ဘဝတွေ ဘာမှအဓိပ္ပာယ် မရှိဘူးဟာ”

စံပယ်ဖူး ညင်သာစွာညည်းတွားလိုက်သည်။ ပိုးအိမ်လေး၊ အာကာ၊ ထူးနေအောင်တို့သုံးဦးလုံး နှုတ်ဆိတ်နေကြတော့သည်။

“တရားမဝင် အလုပ်လုပ်နေသူတွေကို ဖမ်းချင်ကြရင် လခ ထုတ်ပေးပြီးနောက်နေ့မှာ မဲဆောက်ဈေးထဲ သွားဖမ်းကြပါလား၊ အလုပ်ရှင်တွေနဲ့ ရဲတွေလက်ဝါးချင်းရိုက်ထားတာကို အပြစ်တင်လို့လည်း မရပါဘူးလေ၊ ခုလို အခွင့်အရေးမျိုးတွေပေးထားလို့လည်း ငါတို့တွေ အလုပ်လုပ်ခွင့်ရနေတာ၊ အင်း...သူများနိုင်ငံထဲမှာ တရားမဝင်အလုပ် လုပ်ပြီး နေနေကြတဲ့ နှစ်ပေါင်းဆယ်ချီကြာ အလုပ်သမားတွေကို ငါအံ့ဩတယ်”

စကားရပ်ရင်း စံပယ်ဖူး အမောဖြေပြီ။ တစ်ချက်တစ်ချက် မောပန်းနေခဲ့သမျှ အသက်ဝဝရှူရှိုက်လိုက်သည်။ လကုန်လျှင် ပြန်မည် ဟု ကြွေးကြော်လိုက်ပေမယ့်လည်း လုပ်အားခရမည့် လခထုတ်ရက် ရောက်သည်အထိ ၁၀ ရက်အလကား လုပ်ပေးရပါဦးမည်။

နေလုံးကြီးတော့ မကြာခင် ဝင်သွားတော့မည်။ လောကကြီး တစ်ခုလုံးပိန်းပိတ်မှောင်မိုက်သွားတော့မည်။ တပေါင်းလဆုတ်ရက်ပင် ဖြစ်သည်။ သူ့တာဝန်အတိုင်း တစ်နေ့လုံး လူသားအားလုံးအတွက် အလင်းရောင်ပေးခဲ့ပြီးပြီဖြစ်ပါသည်။

“အို...မဟုတ်ပါ၊ မဟုတ်ရပါ”

နေလုံးကြီး ဘယ်တော့မှ ပျောက်ကွယ်ခြင်းမရှိနိုင်ပါ။ ကမ္ဘာ ကြီးက နေကို လှည့်ပတ်နေတဲ့ ၂၃၅ ဒီဂရီအတိုင်း တာဝန်မပျက်ထမ်း

ဆောင်လျက်ပင်။ စံပယ်ဖူးတို့ဆီမှာ နေလုံးကြီးပျောက်ကွယ်သွား
 သော်လည်း အနောက်နိုင်ငံများတွင်မှ ဆက်လက်ရှင်သန်ထွန်းလင်း
 နေမှာပင် ဖြစ်သည်။ ဂရင်းနစ်စံတော်ချိန်အရ ဇန်တစ်ခုနှင့် တစ်ခုက
 ၁၅ဒီဂရီ လောင်ဂျီကျုကျယ်ဝန်းသောကြောင့် အချိန်တစ်နာရီကြာသည်လို
 စံပယ်ဖူးသိထားသည်။ ကမ္ဘာကြီး၏လှုပ်ရှားမှုများကို အခြေခံ၍
 တစ်နှစ်ကို ဆယ့်နှစ်ပိုင်းပိုင်းပြီး ၁၂ လခွဲခြားခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။
 မည်သို့ဆိုစေကာမူ ယခုအချိန်မှာတော့ စံပယ်ဖူးက ကမ္ဘာမြေကြီး၏
 တစ်ထောင့်တစ်နေရာမှာ ထိုင်နေလျက်ရှိနေပါသေးသည်။ မည်သူမဆို
 ဤကမ္ဘာမြေကြီးပေါ်ကနေ နောက်ဆုံးထွက်သက်အထိ နေမင်းကြီးကို
 မျှော်လင့်ခွင့်ရှိပါသည်။ နေမင်း၏အလင်းရောင် အကူအညီကိုရယူပြီး
 ထွက်ပေါ်လာမည့် လမင်းကြီးကိုလည်း တိုင်တည်အားကိုးခွင့်ရနိုင်သည်။

“လမင်းကြီး...နေမင်းကြီးဖြစ်ခွင့်ရဖို့ ဆုပန်ရင် ရူးသွပ်မှုများ
 ဖြစ်နေမလား မသိဘူးနော်...ပိုးအိမ်လေး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါကြယ်စင်
 တစ်ပွင့်တော့ဖြစ်ချင်တယ်ဟာ...ငါကြိုးစားချင်တယ်”

ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်မေး၊ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်ဖြေနေသည့်
 စံပယ်ဖူးမှာ သူ့စကားလုံးများကြား ပိုးအိမ်လေးကို ဆွဲသွင်းလိုက်ပါ
 သည်။ လိမ္မော်ရောင်ဘက်သို့ ပြောင်းလဲသွားသော နေလုံးကြီးကမူ
 စံပယ်ဖူး၏မျှော်လင့်ချက်များကို မကြားချင်ယောင်ဆောင်နေပါပြီ။ သူ
 တာဝန်ကျရာ ကမ္ဘာ့အနောက်ခြမ်းသို့ ရွေ့လျားဖို့ ပြင်ဆင်နေပြီဖြစ်သည်။

“ငါတော့လေ နေလုံးကြီးဝင်ပြီး ပျောက်ကွယ်သွားမှာကို
 အရမ်းစိုးရိမ်မိတယ် သူငယ်ချင်းတို့ရယ်၊ အချိန်နဲ့ခွန်အားကို ငါတို့
 ရောင်းစားနေကြသမျှ တစ်နေဝင်၊ တစ်နေထွက် ရည်မှန်းချက်တွေ
 ပျောက်ဆုံးနေရတယ်”

ပိုးအိမ်လေး၏ရင်ထဲတွင်လည်း အမည်ဖော်မရသော ဝေဒနာများ ဖြစ်ပေါ်နေသည်မှာ စံပယ်ဖူးထက်တော့ လျော့မည်မထင်ပါ။ ဘဝတူ များပင် မဟုတ်ပါလား။

“စဉ်းစားကြည့်ကြဦးဟာ၊ တနင်္ဂနွေနေ့ ညနေပိုင်းနဲ့ လခထုတ်ပြီး နောက်နေ့တွေမှာပဲ နေဝင်ချိန်ကို မြင်ရတယ်၊ နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း ခဲသွပ်တံခါးမကြီးပိတ်ထားတဲ့ စက်ရုံထဲမှာပဲ အလုပ်လုပ်နေရလို့ ဘယ်အချိန်နေဝင်သွားမှန်းတောင် မသိပါဘူး”

“နင်ပြောတာ ဟုတ်ပါတယ် စံပယ်ဖူးရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့တို့တွေ က ဒါကိုလက်ခံနေကြရတယ်လေ၊ ကမ္ဘာကုန်ကျယ်သရွေ့ ပြောလို့ ဆုံးမှာ မဟုတ်ပါဘူးဟာ”

အာကာက လေပူများကို မှုတ်ထုတ်ရင်း ဆီလျော်သော အကြောင်းပြချက်ဖြင့် စံပယ်ဖူးကို နှစ်သိမ့်လိုက်၏။ မှောင်ရိပ် သမ်းတော့မည်မို့ ခြင်းခတ်နေသော ကိုဝဏ္ဏကျော်တို့အုပ်စုများ ရေကန် ရှိရာသွား၍ အနားယူကာ လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်နေကြပြီ။ ထုပ်ဆီးတိုးနေ သော မိန်းကလေးများလည်း ရေချိုးရန်အဆောင်ထဲသို့ ပြန်ဝင်ကုန် ကြပြီ။ နေလုံးကြီးလည်း ဒေသရွှေ့ပြီ။

လေးဦးလုံးမှာ ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်တွေမဟုတ်ကြသော်လည်း တစ်ခရီးတည်းသွားနေကြသူများ။ ပင်လယ်ရေသောက်ပြီး တစ်လှေတည်း စီးနေကြသူတွေ။ လေးဦးစလုံး အတွေးကိုယ်စီနှင့် သက်ပြင်းမော ချကြရင်း လူစုခွဲလိုက်ကြတော့သည်။

“ငါတို့ သေတဲ့အထိ စက်ရုံထဲမှာ အလုပ်လုပ်ပေးမယ်ဆိုရင် လေ စက်ရုံပိုင်ရှင်တွေက ဒီဝင်းထဲမှာ သန့်ရှင်းလုပ်ပေးမလားမသိ”

မွန်သံဝဲဝဲနှင့် မာလာကပြောလာသည်။ စံပယ်ဖူး စားလက်စ ထမင်းလုတ်ပြုတ်ကျသွားသည်။ ပိုးအိမ်လေးက ထမင်းယူဖို့ တန်းစီ နေတုန်းပင်။ အာကာနှင့် ထူးနေအောင်တို့က မနီးမဝေးရှိ ယောက်ျား လေးအုပ်စုထဲ အဖွဲ့ကျကာ တဝါးဝါး တဟားဟား။ သူတို့အဖွဲ့ ထမင်းယူဖို့ တန်းစီရမှာ ဝန်လေးကြဟန်တူသည်။ ရယ်မောနေကြရင်း တောင် ထမင်းပန်းကန်အလွတ်များရှေ့မှာချ၍ဖြစ်သည်။ မိန်းကလေး များကို ရှေ့အရင် တန်းစီနိုင်စေဖို့ ဦးစားပေးခြင်းလည်းဖြစ်နိုင်သည်။

လူတိုင်းကိုယ်စီမှာ ထမင်းပန်းကန်၊ ထမင်းဇလုံစသဖြင့် ဝယ်ထား ကြရသည်။ ဟင်းကမူ တစ်မျိုးတည်းဖြစ်၍ လေလံသမားတို့၏ ဟင်းပန်းကန် သံခွက်အငယ်စားလေးများကိုသာ စားပြီးလျှင် ထမင်း စားပွဲခုံပေါ်ထားခဲ့ရသည်။ တချို့က ထိုဟင်းခွက်လေးများကို ဆေးကြောပြီးမှ တောင်းအကြီးထဲ သွားပြန်ထည့်ပေးကြသည်။ နေ့လယ် စာနှင့် ညနေစာစားချိန်မဆင်းမီ ပစ်ကပ်ကားလေးဖြင့် ထမင်းတောင်း၊ ဟင်းတောင်းများကို သယ်ယူလာခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ထမင်း၊ ဟင်း များကို သူတို့လေလံပေးထားသူ ရှမ်းသူဌေးများက ချက်ပြုတ်ယူလာ ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ရှမ်းဝန်ထမ်းများကတော့ သူတို့ဘာသာသူတို့ပေါင်းအိုး လေးများဖြင့် ချက်ပြုတ်စားကြခြင်းဖြစ်သည်။ ဝန်ထမ်းက လူနည်းစု လည်းဖြစ်၊ နိုင်ငံသားမှတ်ပုံတင်ရှိသူများလည်းဖြစ်၊ ရှမ်းလူမျိုးစစ်စစ် လည်းဖြစ်ကြ၍မို့ ဆိုင်ကယ်ကိုယ်စီဖြင့် ဈေးဝယ်ချက်ပြုတ်စားကြ ရသည်မှာ ဟန်ကျကြ၏။ ဖိအားဆိုလျှင် ဆိုင်ဆွဲစားခြင်းသာများ၏။

ထမင်း ဟင်း ပေးပုံ ယူပုံက ဆန်းလှသည်တော့ မဟုတ်ပါချေ။ ထမင်းပေးသူရှေ့ ထမင်းပန်းကန်ထိုးပေးလိုက်လျှင် ထမင်းတစ်စလုံးကို ဝှပ်ခနဲမှောက်ထည့်ပေး၏။ မကုန်လျှင်သွန်။ လိုလျှင်လည်း ထပ်မရတော့။ ဤသည်က ပုံစံ။ ထမင်းပေးသူ၏နံ့ဘေးတွင် ဟင်းပေးသူရှိသည်။ ဟင်းခွက်များကို စီတန်းထားတာမို့ ကြိုက်သည်ကိုရွေးယူရုံပင်။ ကြိုက်စရာဆို ခပ်ရှားရှား။ ထိုင်းနိုင်ငံက ကြက်သားပေါတာမို့ ကြက်သားနှင့် အသီးအနှံတစ်မျိုးမျိုး ရောချက်ထားခြင်းသာဖြစ်၏။ ဝက်သား၊ အမဲသား၊ ငါး၊ ပုစွန်ဆိုလျှင်လည်း ရွှေဖရုံသီး၊ ခရမ်းသီးတို့ဖြင့် ရောချက်ထားသည်။ ကြက်ဥပြုတ်နေဆိုလျှင် ဟင်းပန်းကန်ပင် မပါတော့ပါ။ ထမင်းပန်းကန်ပေါ် ကြက်ဥအခွံမခွာရသေးသော အပြုတ်အတိုင်း ဇွပ်ဆိုပစ်တင်ပေးသည်။ နောက် ဆီမပါသော အရည်ဖျော့ ခရမ်းချဉ် ငါးပိချက်ကို ဖတ်ခနဲ လောင်းထည့်ပေးသည်။ စံပယ်ဖူးတို့မှာ ကြက်ဥပြုတ်နှင့် ခရမ်းချဉ်သီးရောဖျော့နေဆိုလျှင် ငါးပိချက်ထည့်ဖို့ အဆောင်ထဲ ဟင်းပန်းကန်ပြေးယူရပြန်၏။ အသားများကလည်း ပုပ်သည့်အခါ ပုပ်စော်နံ့နေ၍ စားမရတတ်ပါ။ အရိုးမြင်မှ ကြက်သားမှန်းသိရသည်။

မြန်မာနိုင်ငံနှင့် စံတော်ချိန်နာရီဝက်ခန့် ကွာခြားချက်ရှိသည်မို့ စံပယ်ဖူးတို့ ညနေစာတန်းစီနေကြချိန်မှာ မြန်မာ့ရုပ်မြင်သံကြားမှ အဝေးသင်သင်ခန်းစာ ပို့ချချက်လာနေပြီဖြစ်သည်။ ထမင်းစားဆောင်ထဲတွင် ရုပ်မြင်သံကြားစက်နှစ်လုံးရှိသည်။ အလုပ်သမားဝန်ထမ်းများ အလုပ်နားချိန်မှာ ကြည့်ရှုခံစားကြဖို့ဆိုပြီး ထားပေးထားခြင်းဖြစ်သည်။ စတုလိက်ကနေ လိုင်းပေါင်းစုံတိုက်ရိုက်ကြည့်နိုင်သော်လည်း လူများစု၏ ဆန္ဒအရ မြန်မာ့ရုပ်မြင်သံကြားကိုသာ ဖွင့်ပေးထားသည်။ ရီမုဒ်ကွန်ထရိုးကိုင်ခွင့်ရှိသူများကလည်း ကိုနိုင်၊ ကိုဝဏ္ဏကျော်နှင့် ကိုမြတ်ဇင်

တို့ပင်ဖြစ်သည်။ ည ရှစ်နာရီထိုး၍ အလုပ်ဖြုတ်ပြီဆိုသည်နှင့် လူကြီးပိုင်းများက အရင်ဦးစွာ တီဗွီရှေ့ရောက်နှင့်ကြ၏။ စံပယ်ဖူးတို့မျက်နှာသစ်၊ ခြေလက်ဆေးပြီးချိန်ဆိုလျှင် နိုင်ငံတကာသတင်း၊ မိုးလေဝသသတင်းလာနေပြီ။ ထမင်းစားစားပွဲခုံများသည် ညဘက်မှာ တီဗွီမော့ကြည့်စရာ ထိုင်ခုံများဖြစ်သွားရပြန်ပါသည်။ စတိုးဆိုင်ထဲမှ အချဉ်ထုတ်များ၊ နေကြာစေ့ထုတ်များကို ကတ်ပြားနံပါတ်ပြု၍ အကြွေးယူစားကာ ဇာတ်လမ်းတွဲများထိုင်ကြည့်ကြ၏။

စတိုးဆိုင်ဆိုသည်ကလည်း စက်ရုံဝင်းထဲရှိ ရှိသမျှသော မည်သူမဆို အကြွေးယူ၍ရသည့်ဆိုင်ဖြစ်သည်။ လူတိုင်း အကြွေးနှင့် မကင်းကြပေ။ တစ်နေ့လုံးဖွင့်ပေးထားသည်။ ခေါင်းလျှော်ရည်မှစ၍ လူ့အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းအားလုံးရှိသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ညအချိန်မတော်အရေးတကြီးလိုအပ်ပါလျှင်လည်း စက်ရုံမှူးထံခွင့်တောင်းလျှင် အချိန်လင့်နေစေကာမူ စတိုးပိုင်ဆိုင်ရှင်မှလာရောက်ဖွင့်ပေး၍ အကြွေးရောင်းပေးတတ်ပါသည်။ ဆိုင်ထဲမှာ ကင်မရာရှိ၍ မည်သူကမှ အလစ်သုတ်ဖို့စိတ်ကူးမရှိကြပါ။ ကင်မရာမတပ်ထားလျှင်လည်း အချောင်သမားခိုးယူသူများမရှိပါ။ အားလုံးသည် ရိုးသားသူများဖြစ်ကြသည်။ မိမိ၏ချွေးနဲ့စာဖြင့် စားသောက်ရခြင်းကိုသာ တန်ဖိုးထားကြသည်။

လခထုတ်ပေးသည့်လဆန်း ၁၀ ရက်နေ့ညဆိုလျှင် အကြွေးဆပ်သူများ တန်းစီနေသည်။ လကုန်ပြီးသည်နှင့် စာရင်းစာအုပ်ဟောင်းများကို ကြိုတင်စာရင်းပေါင်းနိုင်ရန် လဆန်းတစ်ရက်နေ့ကစ၍ အကြွေးစာရင်းစာအုပ်အသစ်ပြန်စရသည်။ အကြွေးဆပ်ပြီးသူ၏စာအုပ်လေးမှာ မင်နီခြစ်ရာပြည့်လျက် အမှိုက်ပုံးဖြင့် ပြန်သယ်သွားကာ ပိုင်ရှင်က

နောက်တစ်ဖန် သေချာစွာ စစ်ဆေးပြီးမှ အမှိုက်ပုံမှာ သွားစွန့်သည်။
“အကြွေးတစ်ဝက်ပဲ ယူထားပါဦး” ဟူ၍လည်း အကြွေးချန်ထားခွင့်၊
ဘွာခတ်ခွင့် မရှိပါ။

ယနေ့လခထုတ်ရက်ဖြစ်၍ ညဘက်ကျလျှင် ရရှိမည့်အလုပ်
ဆင်းရက်အချိန်၊ နေ့ရက်များစာရင်းနှင့် ရရှိသောငွေကြေး အတိအကျ
ရေးထားပါမည့် စာအိတ်ညိုညိုလေးများကို မြင်ယောင်တွေးတောကြ
ကာ ထမင်းစားခြင်းအား လက်စသတ်လိုက်ကြပါတော့သည်။

မိမိလိုအပ်သော အသုံးအဆောင်၊ အစားအသောက်များကို
စုစည်း၍ ကောင်တာစားပွဲပေါ် တင်ပေးလိုက်လျှင် စတိုးဆိုင်ပိုင်ရှင်
အမျိုးသမီးက ဝယ်ယူလိုသူ၏လည်ပင်းမှ စက်ရုံဝင်ကတ်ပြားနံပါတ်
ကို ကြည့်လိုက်ပါသည်။ ထိုနံပါတ်အတိုင်း စားပွဲတင်ခြင်းထဲမှ အကြွေး
စာရင်းစာအုပ် အသေးစားလေးကို ရှာဖွေထုတ်ယူသည်။ နံပါတ်စဉ်
နှင့်ဖြစ်၍ ရှာဖွေရသည်မှာ မခက်ပါချေ။ အကြွေးစာရင်းစာအုပ်လေးများ
ကို သူ့အုပ်စု၊ သူ့အမှတ်အသားနှင့် သူ့သားရေကွင်းဖြင့် ပတ်စည်းထား
၏။ စာရင်းအတိုင်းကျသင့်ငွေကို ရေးပြီးလျှင် ထိုစာအုပ်ကို ကောင်တာ
မှာပင် ပြန်ထားထား၏။ ပို၍တိကျချင်လျှင် မိမိဘာသာ မိမိကိုယ်ပိုင်
စာရင်းစာအုပ်ထဲ တို့ထားပြီး လခထုတ်ရက်နေ့မှာ အကြွေးဆပ်လျှင်
စာအုပ်နှစ်အုပ်ရှိစာရင်းကို တိုက်စစ်ကြည့်လိုက်ရုံပင်။

အကြွေးဆပ်ကြလေတိုင်း စာရင်းစာအုပ်ထုတ်သူ၊ ငွေသိမ်းသူ၊
ပိုငွေပြန်အမ်းပေးရသူနှင့် လက်မလည်အောင်ပင်ရှိနေတော့သည်။
လေလံရထားသူများကလည်း စက်ရုံထဲရှိသမျှသော လူတိုင်းအတွက်

လိုလေသေးမရှိအောင် ရင်းနှီးထားရသည့်ငွေမနည်းလှပါ။ အကြွေးရသည့်နေ့မှာပင် ငွေရင်းပြန်ပေါ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ရေခဲချောင်း၊ အချိုရည်များကလည်း ရေခဲသေတ္တာထဲ မပြတ်လုပ်စေရပေ။ အင်မတန် ချွေတာသူများသာ (တစ်ဘတ်၊ နှစ်ဘတ်မျှ သုံးချင်မှသာ) လက်ငင်းပေးဝယ်ကြ၏။

“ဟဲ့ စပယ်ဖူး နင့်ကျမှ ဘာလို့ကြာနေရတာလဲ”

“အေးလေ ဘာတွေနှစ်ခါပြန်၊ သုံးခါပြန်ရှာနေတာလဲ မသိဘူး”

“ရှေ့ကမြန်မြန်လေးဗျို့၊ ပေါင်ချိန်လာတော့မယ်၊ ဒီနေ့ကျိုးချင်ရဲ့ အယောင်ဆောင်ချစ်သူ ဇာတ်သိမ်းပိုင်းဟေ့...”

အကြွေးဆပ်ဖို့ တန်းစီနေသူ လူတန်းရှည်ကြီးက သူတို့ရှေ့မှာ ကြာနေပြီဖြစ်သော စံပယ်ဖူးကို တစ်ယောက်တစ်ခွန်းပိုင်းအော်ကြ၏။ စံပယ်ဖူးကိုယ်တိုင်သည်လည်း ဤနေရာမှ အမြန်ခွာချင်လှပါသည်။ နောက်မှလူတန်းရှည်ကြီးကို အားနာလှစွာဖြင့် စံပယ်ဖူးနေရာကနေ ထွက်ပေးလိုက်ပါသည်။

ပိုးအိမ်လေးတို့ရှိရာ စားပွဲခုံပေါ်ခေါင်းမေးတင်ရင်း စံပယ်ဖူးမှာ စိတ်များရှုပ်ထွေးလျက်။ ထူးနေအောင်က နေကြာစေ့ထုတ်ကြီးကို ဝှမ်းခနဲ ဖောက်သွန်ချသည်။ သူတို့အကြွေးစာရင်းဆပ်ရတာက လွယ်ကူသလောက် စံပယ်ဖူးကျမှ ခက်ခဲနေတော့သည်။

“နင့်စာရင်းစာအုပ်ရှာမတွေ့ဘူးဆိုတာ အံ့သြစရာပဲ၊ သူတို့ရှမ်းတွေ ဒီလောက်တိကျတာကို၊ ဘာမှားနေပါလိမ့်”

ပိုးအိမ်လေး နေကြာစေ့ကိုက်ရင်းပြော၏။ ထူးနေအောင်ကလည်း ဟုတ်တယ်ဆိုပြီး ထောက်ခံသည်။

“တခြားစာအုပ်စည်းတွေထဲများ ရောထွေးနေသလား”

အာကာက စံပယ်ဖူးကို ဂရုတစိုက်နှင့်မေး၏။ စံပယ်ဖူး ဖြည်းလေးစွာ ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“အကြွေးသိမ်းတဲ့သုံးယောက်လုံး သုံးခါပြန်ရှာပြီးပြီ”

ည ၁၀ နာရီကျော်သောအခါမှာတော့ အဆောင်ထဲပြန်ရောက် ကုန်ကြပြီးဖြစ်၍ စတိုးဆိုင်နှင့်တွဲလျက် ထမင်းစားဆောင်မှာ လူရှင်းစပြု လေပြီ။ ခုလို လခထုတ်ပေးရက်တိုင်း ညမှာ အဆောင်တံခါးကို ပိတ်လေ့မရှိပါ။ လူကြုံပါးမည့်သူများ၊ ဈေးရောင်း၊ ဈေးဝယ် သမားများက စာရင်းချုပ်ကြနှင့် တစ်ညလုံး မအိပ်ဖြစ်ကြသည်ကများ သည်။ လခရသော လစာငွေလက်ကျန်လေးများ အသုံးချရေးအတွက် စိတ်ကူးပုံဖော်ကြည့်မိကြပါသည်။ တချို့က အဝတ်အထည်များ ပြန်လည်ဝယ်ယူပြီး စက်ရုံထဲ လပေးရောင်းကြသည်။ လပေးရောင်းသူထံ ဝယ်ယူလိုသူများက မှာစရာရှိသည်ကို မှာဝယ်ကြ၏။ ယောက်ျားလေး ဆောင်ထဲမှာရော၊ မိန်းကလေးဆောင်ထဲမှာပါ တဂုန်းဂုန်း၊ တရုန်းရုန်းနှင့် ပွက်ပွက်ညံနေပါတော့သည်။

စာရင်းစာအုပ်တစ်အုပ်ကတော့ အကြွေးဆပ်သူများ ကုန်စင်သွား လျှင် ကျန်ရစ်ခဲ့မှာပဲလို့ စံပယ်ဖူးတွေးထင်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း စိတ်ရှည်၊ လက်ရှည်ဖြင့် ထမင်းစားဆောင်ထဲ ထိုင်စောင့်နေခြင်းဖြစ် သည်။ ပိုးအိမ်လေးနှင့် ထူးနေအောင်တို့ပင် အဆောင်ထဲပြန်ဝင်သွား ကုန်ပြီ။ အာကာသည်သာလျှင် စံပယ်ဖူးကိုစိတ်မချနိုင်သဖြင့် အဖော် ပြုပေးနေခြင်းဖြစ်၏။ မြန်မာ့ရုပ်မြင်သံကြားနှင့် မြဝတီတို့မှ အစီအစဉ် များပြီးပြီဖြစ်၍ ကိုနိုင် တီဗွီများထပ်ပိတ်သည်။ နောက် အာကာနှင့် စံပယ်ဖူးတို့ကို တစ်ချက်ပေကြည့်ပြီး ထွက်သွားတော့၏။ ကိုနိုင်

နောက်ကျောပြင်ကို စံပယ်ဖူးမျက်စောင်းတစ်ချက်ပစ်လိုက်၏။ အကြွေးစာရင်းစာအုပ် စောင့်နေခြင်းကို အာကာနှင့်စံပယ်ဖူးအပေါ် ကိုနိုင်မည်သို့ထင်နေသလဲ မသိနိုင်ပါ။ ထိုစဉ်မှာပဲ ကြွေးသိမ်းအဖွဲ့က ခါးဆန့်အညောင်းဖြေသူဖြစ်၏။ စတိုးဆိုင်တံခါးမကြီးပိတ်သူပိတ်၊ မီးပိတ်သူပိတ်နှင့်။ စံပယ်ဖူးတို့ကိုပါ လှမ်းရယ်ပြပါသေးသည်။ အာကာမှာ အပြေးအလွှားထကြည့်သည်။

“စာအုပ်မပြောနဲ့ အမှိုက်တစ်စတောင် မကျန်ဘူး၊ နင် စဉ်းစား ကြည့်စမ်း စံပယ်ဖူး၊ သူတို့လို တိကျတဲ့သူတွေက စာရင်းစာအုပ် တစ်အုပ်ကို လက်လွတ်စပယ် ပျောက်စေမှာတဲ့လား၊ လစဉ်လတိုင်း မင်နီနဲ့ ကြက်ခြေခတ်ပြပြီးမှ အမှိုက်ခြင်းထဲထည့်တာနော်၊ နင့်လို အကြွေးစာရင်း ပျောက်ဖူးတဲ့ရာဇဝင် ငါ့အလုပ်လုပ်ခဲ့တဲ့တစ်လျှောက် မရှိဖူးသေးဘူး”

“ဒါဖြင့် ငါ့စာအုပ်က ဘာကြောင့်ပျောက်သွားရတာလဲ”

“ငါ့အထင် နင့်စာအုပ်က ကြက်ခြေခတ်ပြီးလို့ပဲဖြစ်ရမယ်”

“မဖြစ်နိုင်တာ အာကာရယ်၊ ငါမှ အကြွေးမဆပ်ရသေးပဲ”

နှစ်ယောက်သား ထင်ရာပြော၍ အဆောင်ဘက်ပြန်ကူးလာခဲ့ကြ ပါတော့သည်။ လခရသော ဘတ်ငွေ၊ အကြွေးစာများက စံပယ်ဖူးထံမှ လွဲ၍ မည်သည့်နေရာမှ မရောက်သေးပါ။ စာအိတ်ညိုညိုလေးထဲက ငွေများလုံးဝမလျော့သေး။ စိတ်ထဲမှာ သင်္ကာမကင်းဖြစ်ရသူ အာကာကို တစ်ချက်လှမ်းအကဲခတ်လိုက်ပါသည်။ သူမရှေ့မှာပင် အာကာ ကိုယ်တိုင် သူ့အကြွေးသူဆပ်ပြီး ပိုငွေကိုပြန်သိမ်းသွားခဲ့သည်။ အကြွေးဆပ်ပေးသူရှိ၍ ကိုယ့်ငွေပိုရလေခြင်းရယ်ဆိုပြီး စံပယ်ဖူး မပျော်နိုင်ပါ။

“ဟာ...ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ့အကြွေးကိုတော့ မရရတဲ့နည်းနဲ့ ကျေအောင်ဆပ်ရမှာပဲ။ သူများနိုင်ငံမှာ ဒီဘဝ ဒီလောက်နဲ့ပဲရှိနေတဲ့ ဝဋ်ကြွေးတွေကျေပါစေတော့၊ နောက်ထပ် သံသရာကြွေးတွေကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ အပါမခံနိုင်တော့ဘူး၊ ဟုတ်ပြီ...ဟုတ်ပြီ၊ မခင်ဖွေးက ရှမ်းစကားပေါက်တာပဲ။ မခင်ဖွေးကို အကူအညီတောင်းရမယ်”

စံပယ်ဖူးအတွေးများဖြင့် ညအိပ်ရာဝင်ခဲ့ပါတော့သည်။

* * * * *

“အိုးစွပ်မစား၊ ခွက်စွပ်မစားခဲ့ရပါဘူး စံပယ်ဖူးရာ၊ ငါ့ကို စွပ်စွပ်စွဲစွဲ”

“အေးပေါ့...နင်ကတော့ ဒီလိုပဲပြောမှာပေါ့၊ ထူးနေအောင်နဲ့ ပိုးအိမ်လေးမသိအောင် နင်ငါ့ကို ပေးခဲ့တဲ့စာနှစ်စောင်အကြောင်းကော သတိရသေးရဲ့လား၊ နင် ငါ့ကို တိတ်တိတ်လေးကြိတ်ပိုးနေတယ် ဆိုတာ ပိုးအိမ်လေးသိနေပြီးသား”

“နင်ထင်ထားသလို ငါလုံးဝမဟုတ်ဘူး”

အာကာ၏စကားကုန်သွားခဲ့လေပြီ။ ရှူးရှူးရှားရှားနှင့် ငြင်းလိုက်သော အာကာ့စကားကြောင့် စံပယ်ဖူး ငိုချင်သွားပါတော့သည်။ အာကာ့အပေါ်ရိုင်းစိုင်းရက်စက်မိသွားလေသလားရယ်လို့ စံပယ်ဖူးမှာ အားနာသွားရပြန်ပါသည်။ ထူးနေအောင်နှင့် ပိုးအိမ်လေးတို့က မခင်ဖွေးကိုခေါ်၍ စတိုးဆိုင်ပိုင်ရှင်၏အိမ်ထဲသွားရောက်ကာ စံပယ်ဖူး၏ အကြွေးစာရင်းစာအုပ်သွားရှာနေကြပါသည်။ အာကာနှင့် စံပယ်ဖူးတို့မှာ အအေးဆိုင်ထဲ ထိုင်စောင့်နေကြရင်း စံပယ်ဖူးက အာကာ့ကို အကြွေးစာရင်းစာအုပ်ကိစ္စ မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ အာကာက မဟုတ်ပါဟု ငြင်းလေပြီ။

“ဆောရီးပဲ အာကာရယ်၊ အဖြစ်နိုင်ဆုံးက နင်ပဲလို့ ထင်မိပြီး မေးတာပါ။ စွပ်စွဲတာ မဟုတ်ပါဘူးဟာ၊ ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

“ရပါတယ် စံပယ်ဖူးရယ်၊ နင်ပြောတာငါ့အတွက် လွန်သွား ပြီရယ်လို့ မရှိပါဘူး၊ ငါက နင့်မျက်နှာလေးညှိုးနေ၊ နှမ်းနေမှာကိုပဲ စိုးရိမ်နေတာပါ။ အေးဟာ...အစကတည်းက နင့်ကိုပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပြီး နှင်အကြွေးတွေကို ပိုင်းကူညီဆပ်ပေးဖို့ ငါ့ရင်ထဲမှာ ဆန္ဒရှိပြီး သားပါ။ ဒါပေမဲ့ နင့် လုံးဝလက်မခံဘူးဆိုတာ သိနေလို့ ငါ့နောက်ဆုတ် ခဲ့တာ၊ ဒီမှာ စံပယ်ဖူး ဒီနေရာမှာတင် ငါနင့်ကို ယောက်ျားလေးပီပီ တည်တည်ကြည်ကြည်ပြောမယ်ဟာ၊ နင့်စာရင်းစာအုပ်ထဲက အကြွေး တွေကို ငါ ဆပ်ပေးခဲ့တာ လုံးဝမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ဝန်ခံတယ်”

စံပယ်ဖူးစိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရပါတော့သည်။ စံပယ်ဖူးအပေါ် အမြဲတမ်းအနှစ်နာခံတတ်သည့်အာကာ။ စံပယ်ဖူးမကြိုက်တဲ့ဟင်းများ၊ အသားများကို စက်ရုံက ကျွေးတဲ့နေ့ဆိုလျှင် စတိုးဆိုင်ထဲ ရယ်ဒီမိတ် ဟင်းဘူးတစ်ခုခုပြေးယူကာ သူ့စာရင်းစာအုပ်ထဲ ထည့်မှတ်ခိုင်းလေ့ရှိသော အာကာ။ တစ်ခါတစ်ခါ အလိုမကျ၍ စံပယ်ဖူး၏မျက်နှာ စူပုပ်နေပြီ ဆိုလျှင် အာကာ့ရင်ထဲ မီးတောက်နေခဲ့ရပြီ။ ဖိအားနှင့် မော်တာစက် ပြဿနာတက်နေတုန်းက စံပယ်ဖူးပြန်တော့မည်ဆိုတော့ ငယ်သူငယ်ချင်း ပိုးအိမ်လေးထက်ပင် အာကာ့မျက်နှာပျက်ယွင်းနေခဲ့သည်။ ချစ်ရေးဆိုခဲ့ သော စာနှစ်စောင်မှာတောင် စံပယ်ဖူးဘက်မှ ပြန်မချစ်နိုင်ခဲ့လျှင်ပင် သူငယ်ချင်းအတိုင်း လက်ရှိ ခင်မင်ခွင့်လေးပေးစေချင်ကြောင်း တောင်းဆိုခဲ့သော အာကာ။

“နောက်မှပေါက်တဲ့ရွှေကြာပင်က မဦးလို့ အခေါ်ခံချင်လို့ ရမလား အေ၊ ကိုနိုင်နဲ့နှင်းနှင်းခိုင်က ဘုရားသိ၊ သိကြားသိ ချစ်ကြိုက်

ခဲ့တာ အားလုံးအသိ၊ သူတို့မြို့ကြီးပြကြီးကလို အပျော်တမ်း ကောက်ရိုးမီး မဟုတ်ဘူး။”

ဘုတ်ခနဲ အထုပ်အပိုးများ၊ ဈေးဝယ်ပစ္စည်းများကို ချလိုက်သံက စံပယ်ဖူး၏နုလုံးခွန်သံကို အမြင့်ဆုံးဖြစ်သွားစေပါသည်။ အလန်တကြားဖြင့် စံပယ်ဖူးလှည့်ကြည့်လိုက်တော့ မခင်ဝေတို့အဖွဲ့။ စံပယ်ဖူးနှင့် အာကာမှာ သူ့ထက်ငါအရင် အအေးဖိုးရှင်းရန်ပြင်လိုက်ပါသည်။ ပိုးအိမ်လေးတို့ကလည်း ရောက်မလာသေး။

မခင်ဝေ၏အသံဝဲဝဲစာစာကလည်း စံပယ်ဖူး၏နားထဲ ကန့်လန့်ဝင်သည်။ ဘယ်သူ့ကိုရည်ရွယ်ပြီး တိုက်ခိုက်ပြောဆိုနေမှန်း မသိသော်လည်း မခင်ဝေ၏စကားထဲမှာ ကိုနိုင်ဆိုတာပါလာသဖြင့် စံပယ်ဖူးစိတ်ဝင်စားသွားမိသည်။ ပိုးအိမ်လေးတို့ကလည်း ရောက်မလာကြသေး။

“ငါ စောင့်ရှောက်လာခဲ့တဲ့ ကလေးအကြောင်း အူမချေးခါးမကျန် ငါသိတာပေါ့၊ အခုကိစ္စက ရိုးရိုးမဟုတ်ဘူး၊ ရန်ကုန်သူဆိုတဲ့ သင်း ဂျင်မလေးက မြူဆွယ်ဖြားယောင်းလို့သာ ကိုနိုင်မှာ ဘရသေ့ဈာန်လျှောရသလိုမျိုး”

“ဟင် ရန်ကုန်သူတဲ့၊ စံပယ်ဖူး နားမလည်နိုင်တော့တာလား၊ လိုက်မမိနိုင်တော့တာလား” မသိပါတော့ချေ။ နှင်းနှင်းခိုင်နှင့် ကိစ္စကိုမူ စောင်းပါးရိပ်ချည် စံပယ်ဖူး သိပါသည်။ ယခု မခင်ဝေပြောနေသည့် ရန်ကုန်သူဂျင်မဆိုသည်ကိုတော့ စံပယ်ဖူးမသိပါ။ စက်ရုံထဲမှာ ရန်ကုန်သူရယ်လို့ လက်ချိုးရေတွက်လို့ရသည်။ “ဘယ်ရန်ကုန်သူနှင့်များ ကိုနိုင် ချစ်တင်းနှောနေတာပါလိမ့်” ဟု စံပယ်ဖူး အံ့သြ၍မဆုံး။ မခင်ဝေ၏စကားကို နားစွင့်နေသော စံပယ်ဖူးမှာ အာကာ လက်ဆွဲခေါ်ရာနောက်သို့ ပါလာတော့၏။

“ခဏနေပါဦး အာကာရဲ့..ဟိုမှာ နားထောင်ကောင်းနေတုန်းဟာကို”

ဗျစ်တောက်၊ ဗျစ်တောက်ပြောရင်း စံပယ်ဖူးတစ်ယောက် အာကာခေါ်ရာနောက်လိုက်ခဲ့တော့သည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ မသိဘူးနော် အာကာ၊ ကိုနိုင်က စန်းပွင့်အားကြီးလွန်းလို့ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေပေမယ့် သူ့ချစ်သူအပေါ် သစ္စာမပျက်ပါဘူး”

“အလကားမိန်းမကြီးပါဟာ၊ အဲဒီစကားတွေ ကိုနိုင်ကြားကြည့်၊ သူ့ကိုလက်သီးနဲ့ထိုးမှာ သေချာတယ်၊ ရန်ရှောင်စမ်းပါဟာ...”

ထိုစဉ်မှာပဲ လူအုပ်ကြားထဲမှ ထိုးထွက်လာသည့် ထူးနေအောင်နှင့် ပိုးအိမ်လေးတို့ကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။

“မင်းတို့ကလည်း ကြာလိုက်တာ”

အာကာက ဆီးကြိုအပြစ်တင်သည်။

“ဟဲ့ အာကာစုတ်ရဲ့၊ ငါတို့က စာအုပ်ရှာခွင့်ပြုဖို့ပြောရတာ လွယ်တယ်များမှတ်နေလား၊ ခြံထဲဝင်ဖို့ ခွင့်တောင်းရတာအကြာကြီး၊ ပြီးတော့ သူဌေးက မခင်ဖွေးအပြောကောင်းလို့ လွှင့်ပစ်မယ့်အမှိုက်ထုပ်ကို လက်ညှိုးထိုးပြတာ၊ နင့်နံပါတ်ပါတဲ့စာအုပ်က ဟောဒီမှာ၊ ဟူး...ဒီမှာမောလို့သေတော့မယ်”

ပိုးအိမ်လေး၏လက်ထဲမှ အကြွေးစာရင်းစာအုပ်လေးကို စံပယ်ဖူးအလျှင်အမြန်ယူကြည့်လိုက်ပါသည်။ လေးလက်မပတ်လည်ခန့်ရှိသော စာအုပ်လေးမှာ မင်နီခြစ်ရာများဖြင့် ပြည့်နှက်နေပါတော့သည်။ ကာယကံရှင် စံပယ်ဖူး၏ ရင်ထဲတွင်တော့ မည်သို့ရှိမည် မသိနိုင်သော်ငြား အာကာရင်ထဲမှာတော့ သိန်းဟိုဠ်ပြည်ကြီး မီးဟုန်းဟုန်း

လောင်သည်ထက်ပင် ဆိုးနေပါတော့သည်။ ထို့အတိုင်းဆိုလျှင် စံပယ်ဖူး
မှာ စောင့်ကြည့်ခံရသော အဆင့်ဖြစ်နေပြီဆိုသည်မှာ ထင်ရှားနေပြီ
ဖြစ်သည်။ ထိုသူ မည်သူ မည်ဝါနည်း။ ခုတော့ အာကာအတွက်
ပြိုင်ဘက်တစ်ဦးက မထင်မှတ်သောနေရာကနေ မမျှော်လင့်ဘဲ
ထွက်ပေါ်လာခဲ့ပြီ။

ကျွတ်ယိုစားနေသော မခင်ဖွေးမှာ စံပယ်ဖူးပေးသော ပါတိတ်
လုံချည်ကို အကြောက်အကန်ငြင်း၏။ မခင်ဖွေး၏ချစ်သူ ကိုမြတ်ဇင်ကမူ
ခပ်ပြုံးပြုံးဖြင့်ပင် ချိုသည်။ ခါးသည် ဝင်မပြောပါ။ ကိုမြတ်ဇင်နှင့်
မခင်ဖွေးတို့က သင်္ဃန်းညီနောင် မဲ့ပလဲကျေးရွာမှ ဖြစ်သည်လို့
ပြောပြ၏။ မင်္ဂလာစရိတ်နှင့် ဘဝရှေ့ရေး စီးပွားရှာနိုင်ရန်
စိတ်တူသဘောတူစွာဖြင့် နှစ်ဦးလုံးအလုပ်လာလုပ်နေကြခြင်းဖြစ်ကြ
သည်။ မောင်တစ်ရွာ၊ မယ်တမြို့ လွမ်းဆွေးစရာ မလိုတော့ဘူးပေါ့
လို့ ထူးနေအောင်က အရွန်းဝင်ဖောက်သည်။

“ဒါဆိုလည်း ဒီပါတိတ်လုံချည်ကို မင်္ဂလာလက်ဖွဲ့အကြိုရယ်
လို့ သဘောထားပြီး လက်ခံပေးပါနော်”

မခင်ဖွေးက အူလိုက်သည်းလှိုက်ရယ်တော့သည်။ စွယ်စုံရ
အနုပညာရှင် သရုပ်ဆောင် ဝင်းဦးလို နှုတ်ခမ်းမွေးရေးရေးအလှနှင့်
ကိုမြတ်ဇင်ပါ စံပယ်ဖူး၏ အပြောကို သဘောခွေလေတော့သည်။

“စံပယ်ဖူးတို့ ရန်ကုန်သူတွေက စကားပြောကောင်းတယ်နော်၊
ကဲပါလေ ငါ့ညီမစိတ်ချမ်းသာအောင် လက်ခံလိုက်ပါ့မယ်၊ အခု

ဒီနှစ်ဝါမဝင်ခင် အစ်မတို့ပြန်ပြီး လက်ထပ်ကြမှာ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီရက်ထဲ ပြန်ချင်ပြန်ဖြစ်မယ်ထင်တယ်”

မခင်ဖွေးက ကိုမြတ်ဇင်၏မျက်နှာရိပ်ကိုကြည့်ပြီး စကားအဆုံး သတ်သည်။ စံပယ်ဖူးတို့လေးဦးမှာ ကိုမြတ်ဇင်နှင့်မခင်ဖွေးတို့ စားထားသော ကွေ့တီယိုဖိုးကို အလှအယက်ရှင်းပေးကြ၏။

“ဒါနဲ့... ကိုမြတ်ဇင်ကော သိမလားဟင်”

စံပယ်ဖူးက မျှော်လင့်ခြင်းများစွာဖြင့် မေးလိုက်ပါသည်။ ကိုမြတ်ဇင်သည်လည်း စံပယ်ဖူးကို တွေ့တွေ့ငေးငေးလေး စိုက်ကြည့် လိုက်ပါသည်။

“သူ့ကိုယ်သူတောင် ဖော်ကောင်မလုပ်ချင်လို့ ငါ့ညီမရဲ့ အကြွေးစာရင်းကို တိတ်တဆိတ်ဆပ်ပေးထားတာပဲ၊ အစ်ကိုလည်း ဘယ်သိနိုင်ပါ့မလဲလေ...”

ရေဆုံး၊ မြေဆုံး သွားခဲ့ပါပြီ။ လေးဦးသား ကိုမြတ်ဇင်တို့ စုံတွဲကို နှုတ်ဆက်ပြီး မဲဆောက်ဈေးထဲသို့ ဝင်ရောက်ဝယ်ခြမ်းကြ တော့သည်။ စိတ်မပျော်နိုင်သူက စံပယ်ဖူးပင်။ အလကားဆိုလျှင် အချစ်ကိုပင် မလိုချင်ခဲ့ပါ။

မဲဆောက်ဈေးနေ့လည်းဖြစ်ပြန်၊ တစ်မြို့လုံး၏စက်ရုံပိတ်ရက် လည်းဖြစ်၍ ဈေးအတွင်း ကြိတ်ကြိတ်တိုးနေတော့သည်။ ရွှေ စုဆောင်းတတ်သူများက ရွှေဆိုင်ရှေ့ရပ်ကာ ဝယ်ယူနေကြသလို၊ အိမ်ပို့ ရမည့်သူများက မြန်မာငွေလဲသည့်ဆိုင်ရှေ့မှာ တိုးမပေါက်။ တစ်လ တစ်ခါ ရောက်လာတတ်သော လပေးဈေးသည်များနှင့် ပိုချင်သည်ကို ပိုနိုင်သည်။ ကယ်ရီသမားများလည်း စောင့်စား၍ အိမ်ပို့လိုသူများ၏ နေ့ရပ်၊ လိပ်စာ၊ ပေးစာ၊ ပေးငွေစသဖြင့် စာရင်းဇယား ရှုပ်နေတတ်

ကြပါသည်။ ထိုကယ်ရီသမားများမှာ လူပို့ပေးပြီး အပြန် ထိုသို့လူကြို ပါးဖွယ်ရာကိစ္စများ၊ ပစ္စည်းပစ္စယများကို ကော်မရှင်စားဖြင့် ပြန်လည် ယူငင်ပို့ဆောင်ပေးတတ်ပါသည်။ အိမ်မှ ပါးလိုက်သည်များကိုလည်း စုစည်း၍ မဲဆောက်မြို့တွင်းရှိ စက်ရုံမှန်သမျှရှိ ကာယကံရှင်တို့ကို လိုက်လံပို့ပေး၏။ ပေးလိုက်၊ ပါးလိုက်သူများထံမှလည်း ပို့ခရသည်။ ပစ္စည်းရရှိသော ကာယကံရှင်ပေးသည့် ဘော်ဒါကြေးကိုလည်း ရသည်။ ထို့ပြင် မဲဆောက်သို့လာရာလမ်းမှာ ယင်းလူကြိုပါးလိုက် သော အထုပ်ကြီး အထုပ်ငယ်များ ဝိုင်းသယ်ပေးစေရဖို့ လူကုန်ပါ ကူးလာခဲ့ကြတော့သည်။ ထို့ကြောင့် ကယ်ရီသမားများမှာ နှစ်ထပ်၊ သုံးထပ် အမြတ်ရနေ၏။ အလုပ်သမား လူအင်အားရရှိလိုက်သော စက်ရုံများက “လူတစ်ယောက်လျှင် ဘယ်လောက်နှုန်း” ဆိုပြီး ပွဲခပေး၏။ အလုပ်ရသောသူများကလည်း ကိုယ့်စရိတ်နှင့်ကိုယ်လာခဲ့၊ လိုက်ခဲ့ရသည့်အပြင် အထုပ်အပိုးများလည်း ဝိုင်းကူသယ်ပေးရ၏။ ထိုကယ်ရီပွဲစားကိုလည်း စက်ရုံကနေ တစ်လစာကြိုတင်ထုတ်ပေး ရ၏။ ပထမဦးဆုံးသော ချွေးနှံစာလခငွေသည် မွေးကျေးဇူးရှင် မိဘများကို ပေးလိုက်ရခြင်းမရှိကြသည်က ရင်နာဖို့ကောင်းလှပါသည်။ စားရက်သူများကို စံပယ်ဖူး အော့နှလုံးနာမိသည်။

“ကောင်းတဲ့နေရာ ပို့ပေးတာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ရမလို့ပဲနော်၊ စီစီရုံကို ပို့ပြီး တစ်လစာကြိုထုတ်သွားရင်တော့ သွားပြီပေါ့ဟာ” ကိုလိုမာလကာသီးကို ခွမ်းခနဲနေအောင် ကိုက်လိုက်ရင်း ပိုးအိမ်လေးပြောသည်။ ထူးနေအောင်တို့အဖွဲ့ ဘောလုံးကန်သည်ကို လှမ်းကြည့်ရင်း စံပယ်ဖူး ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“တစ်လစာ မဟုတ်ဘူး ပိုးအိမ်လေးရဲ့၊ တစ်ဘဝစာ ထုတ်သွား ကြတာ၊ ကိုယ့်သားပျို၊ သမီးပျိုတွေ အဲလိုအဖြစ်မျိုးကြုံရရင် ဘယ်လို

နေမလဲဆိုတဲ့ လူ၊ လူချင်း ကိုယ်ချင်းစာစိတ်မှ မရှိကြဘဲ၊ အဲလို လူမျိုးတွေ ထောင်တစ်သက်ကျခံရတာတောင် နည်းသေးတယ်”

“ဒါကြောင့် အကြောင်းသိပြီး ရတက်မအေးနိုင်တဲ့မိဘတွေက တရားစွဲမယ် ဘာညာပြောတော့ ကယ်ရီသမားတွေက စက်ရုံကနေ ပြန်ထုတ်လာခိုင်းဖို့အတွက် ကြိုးစားရပြန်ကော။ စက်ရုံပိုင်ရှင်က လူစား ထိုးပေးမှ ပြန်ခွင့်ပေးနိုင်မယ်လို့ပြောလိုက်တော့ ရိုးသားတဲ့အသိအမြင် ရှိသူတွေကို ထပ်ပြီးဖြားယောင်းရ၊ လူစားထိုးပေးရနဲ့ လူကုန်သည် ပွဲစားတွေ အလုပ်ဖြစ်နေရော...”

စံပယ်ဖူးနှင့် ပိုးအိမ်လေးမှာ အတိုင်အဖောက်ညီညီဖြင့် ကီလို မာလကာသီးစားရင်း လူကုန်ကူးသူများကို အပြင်းအထန် ရွတ်ချ နေမိပါသည်။ ဈေးလည်သူများအချို့ ပြန်မရောက်လာကြသေးပေ။ ပြန်ရောက်လာသူများသည်လည်း သူ့ဟာကောင်းသည်၊ ငါ့ဝမ်းဆက်လှ သည်နှင့် ဝယ်လာသမျှ ပစ္စည်းများကို အချင်းချင်းဝေဖန်နေကြ၏။ အအေးဆိုင်မှာ မခင်ဝေတို့အဖွဲ့ပြောနေသမျှ စကားများက စံပယ်ဖူး၏ နားထဲ တစ်ချက် တစ်ချက်ပြန်ဝင်၏။

သူများဒေသမှာ စုမိ၊ ဆောင်းမိသဖြင့် ရွှေ၊ ငွေ အပြည့်အစုံနှင့် ပြန်ခဲ့ကြသူများကိုမြင်လျှင် ရိုးသားကြိုးစားသော လူအများစုက အားကျတတ်သည်မှာ မဆန်းတော့ပါ။ ကျေးရွာဇနပုဒ်မှာ ကြီးပြင်းပြီး တောင်သူ၊ လယ်ယာလုပ်စားနေကြသူများအတွက် စက်ချုပ်၊ စက်ဆွဲ တာလောက်ကတော့ အပျော့ပင်။ နေရိပ်ထဲသာနေရမည်ဆိုပါက မည်မျှပင်ပန်းပါစေ၊ နိုင်ရာဝန်ထမ်းနိုင်ကြသူများဖြစ်သည်။

သူများသားသမီး လှလှပပရှိနေကြသောအခါ ကိုယ့်သားသမီး များကိုလည်း ဝင့်ဝင့်ထည်ထည်ရှိစေလိုကြသည်။ ခေတ်ရှေ့ပြေးချင်သူ

သားသမီးကလည်း အမြင်မကျယ်နိုင်ကြသေးခင် တိုးတက်ရာ၊ တိုးတက်ကြောင်း ရှာဖွေလိုကြသည်။ စူးစမ်းလိုကြသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း လူကုန်သည်၊ ပွဲစားတို့၏ကွန်ရက်ထဲ စွေခနဲပါ သွားကြရလေသည်။ နိုင်ငံတော်က လူကုန်သည်များကို ပြင်းထန်သော ထိရောက်မှုရှိသည့် အရေးယူမှုများကြောင့် အကြား၊ အမြင်ပြည့်စုံမှု နှီးကြားလာကြပါ၏။ ထိုအခါ ထိုမြို့များကို စွန့်ခွာ၍ ကျေးလက် ဒေသမြို့ရွာများဆီသို့ လူကုန်သည်ပွဲစားတို့ နယ်မြေဖြန့်ကြက်စားလာ ခဲ့ပါတော့သည်။

စံပယ်ဖူးတို့အနေနှင့်လည်း ယောက်ျားလေး၊ မိန်းကလေး အရွယ်မျိုးစုံ၊ အလွှာမျိုးစုံ၊ စရိုက်မျိုးစုံရှိသူများကို တွေ့ကြုံခင်မင် နေရပါတော့သည်။ ယခုလို မဲဆောက်မြို့ထဲရောက်လာရလိမ့်မည်ဟု အိပ်မက်မပြောနှင့် စိတ်ပင်မကူးဖူးခဲ့သော အကြောင်းကိစ္စဖြစ်သည်။ ခေတ်မီလာသော မြန်မာနိုင်ငံကြီးသည်လည်း ရှေးဟောင်းယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်များကို ထုတ်ဖော်နေသလို လူကုန်သည်များကိုလည်း ဖမ်းဆီး၍ ထောင်ဒဏ်တစ်သက်အထိ အပြစ်ဒဏ်ချမှတ်အရေးယူ ဆောင်ရွက်ပေးနေပါသည်။ မိဘများကိုယ်တိုင်က သားသမီးများ၏ ဆန္ဒကိုယုံကြည်ပြီး ကယ်ရီသမားလူကုန်သည်ပွဲစားတို့ရေပြွန်ပွက်ပြ ရာမှ ငါးများချိတ်ချပေးတတ်ပါသေးသည်။ ထိုအခါ....

“အမယ်လေး...စက်ရုံထဲမှာ တစ်လသာလုပ်ကြည့်စမ်းပါဦး၊ အခုလိုချင်နေတာတွေ ဖြစ်ချင်နေတာတွေ အကုန်ရသွားစေရမယ်၊ အကြာကြီးတောင်မဟုတ်ဘူးနော်၊ တစ်လတည်းရယ်”

ထိုစကားတစ်ခွန်းတည်းနှင့်ပင် ဟောခနဲ၊ ဒိုင်းခနဲ မဲဆောက်မြို့ ထဲ လူပေါင်းစုံ၊ အရွယ်ပေါင်းစုံရောက်ရှိလာကြရပါတော့သည်။ အလုပ်

သမားမှတ်ပုံတင် တရားဝင်လုပ်ထားခြင်း မတွေ့ရသူများကို ရဲက ဖမ်း၍ မြဝတီ-မဲဆောက် ကမ်းနဖူးပေါ် ပစ်ထားခဲ့ကြသည်။ ထိုအခါ မြဝတီမြို့ထဲဝင်ပြီး ရရာအလုပ်လုပ်ချင်လုပ်၊ ထိုသို့မဟုတ်လျှင် မဲဆောက်မြို့ထဲက မိမိလက်ရှိနေထိုင်ရာနေရာကို ပြန်လာခဲ့ကြရုံပင် ဖြစ်သည်။

စက်ရုံပိုင်ရှင်များက သူတို့အလုပ်သမားတိုင်းကို စက်ရုံဝင် ကတ်ပြားများ လည်ပင်းမှာ ချိတ်ဆွဲထားဖို့ ဆော်ဩနေသည်မှာ အလွန် မရှိပြန်ပါ။ မတော်တဆ ရဲနှင့်ပက်ပင်းတိုးခဲ့ကြတဲ့အခါ ထိုစက်ရုံဝင် ကတ်ပြားအတိုင်း ရဲများက စက်ရုံပိုင်ရှင်များကို အကြောင်းကြားကာ လာရောက်ရွေးယူခိုင်းရလေသည်။ ရဲများဘက်ကလည်း အလုပ်လက်ခွဲ များကို အရေးယူဖမ်းဆီးခြင်းသာဖြစ်ပါသည်။ များသောအားဖြင့် မြန်မာပြည်ဖွား လူမျိုးပေါင်းစုံတို့မှာ ထမင်းစား၊ ရေသောက်ဆိုရသည့် စကားတစ်လုံးစ၊ နှစ်လုံးစကိုသာ တတ်ကျွမ်းနိုင်ကြသူများဖြစ်သည်။ ရှမ်းရဲများက စကားများ တာသီတထွေးကြီးကို တရစပ်ပြောလာကြ သည့်အခါ မျက်စိဝေ၊ နားရှုပ်နှင့် ဘာဆိုဘာမှနားမလည်ပါတော့ချေ။ ရှမ်းရဲများက ဝတ်စုံပြည့်ယူနီဖောင်းကို ခပ်ကြပ်ကြပ်ဝတ်ဆင်ထား၏။

“ငါ...စတိုးဆိုင်ဘက် ခဏသွားလိုက်ဦးမယ်ဟာ”

ပြောမယ့်သာပြောခဲ့ရသည်။ ပိုးအိမ်လေးက အိပ်ပျော်သွားချေပြီ။ ပိုးအိမ်လေး၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ် အညာချည်စောင်ပါးလေး လွှမ်းခြုံပေး ရင်း စံပယ်ဖူးက ခုတင်အောက်သို့ ပြန်ဆင်းလာခဲ့တော့သည်။ OT ပိတ်ရက်မို့ တစ်နေ့လုံးအဆောင်လိုင်ခန်းများအားလုံး ဆူညံနေတော့ သည်။ ည ရှစ်နာရီပင် မထိုးသေးတာမို့ ရေအိမ်ဘက်ကနေ တစ်ဖန် စတိုးဆိုင်ရှိရာသို့ စံပယ်ဖူး ထွက်ခဲ့ပါတော့သည်။

“ဟယ်...နင်ကျန်ခဲ့တာပေါ့”

“ဘာ ကျန်ခဲ့တာလဲ”

စတိုးဆိုင်ဘက်မှ ထွက်လာသော စံပယ်ဖူးကို စက်ပြင်ဆရာ အောင်ကိုဦးကဟယ်ခနဲ တအံ့တဩမေးလေသည်။ အောင်ကိုဦးက ဖြူဖြူ နုနုနှင့် အရပ်ခပ်ပျပ်ပျပ်ရှိသူဖြစ်၍ မိန်းကလေးများထဲ ရောနှောနေလျှင် မိန်းကလေးဟုပင် ထင်ရတတ်ပါသည်။ မိန်းမချောချောသူမို့ စိန်းပွင့် သူလည်းဖြစ်သည်။ ကျော်ဦးနှင့် ယှဉ်လိုက်လျှင် ဗျိုင်းနှင့်ကျီးကန်းလို။

“နင်...နင်နေခဲ့တာလား၊ ပိုးအိမ်လေးတော့ သွားပြီလေ...”

အောင်ကိုဦး၏စကားက အရင်းမရှိ၊ အများပျောက်နေသဖြင့် စံပယ်ဖူးက အောင်ကိုဦး၏နောက်ကျောပြင်ကို အုံးခနဲ ထုလိုက်၏။

“နင် ဘာတွေပြောနေတာလဲ အောင်ကိုဦး၊ ပိုးအိမ်လေးက

ကော ဘယ်ကိုသွားတာလဲ”

ထိုစဉ်မှာပင် ကိုနိုင်ထွက်လာတာ တွေ့လိုက်ရသည်။ ကိုနိုင် သည်လည်း အောင်ကိုဦးထက် မလျော့သောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်လာ ပြန်ပါသည်။ နောက်...ကိုနိုင်၏အနောက်မှာ မာလာ။

“မင်းတို့က လူသစ်တွေပဲ၊ လယ်တောထဲလိုက်မသွားဘူးလား” ကိုနိုင်မေးလာ၏။ စံပယ်ဖူး စိတ်ရွံ့သွားမိသည်။

“လာပြန်ပြီ...ဘယ်လယ်တောထဲလဲ၊ အခု ည ကိုးနာရီကျော် ကာမှ ကျန်မက ဘယ်လယ်တောထဲ ကန်စွန်းရွက်သွားခဲ့ရမှာလဲ”

စိတ်ပေါက်ပေါက်ဖြင့် စံပယ်ဖူးပြန်မေးလိုက်သောစကားကြောင့် မာလာနှင့် အောင်ကိုဦးတို့ တခစ်ခစ်၊ တဟစ်ဟစ် ရယ်ကြ၏။

“စက်ရုံထဲ ဒီနောက်ပိုင်း လေးလအတွင်းရောက်လာသူ မှန်သမျှအတွက် မာမားတို့က အခွန်မပေးရသေးတဲ့အတွက် ဒီည

ရှောင်တခင်အစစ်အဆေးဝင်မှာမို့ လယ်တောထဲ ခဏရှောင်ခိုင်းလိုက်တာ အခုလေးတင်ပဲ၊ မင်းမသိဘူးလား”

“ဟင်...အခုလေးတင်ပဲ ဟုတ်လား၊ ကျွန်မကို ဘယ်သူမှ လာမပြောကြပါလား၊ ကျွန်မ စတိုးဆိုင်ထဲသွားပြီး ငှက်ပျောခြောက်ကြော် ဝယ်နေတုန်း စတိုးဆိုင်ပိုင်ရှင် သူဌေးမကို ကြွက်တွေကိုက်ဖြတ်ထားတဲ့ မုန့်ဂျပ်ဖာဘူးတွေ ဝိုင်းကူရှင်းပေးနေတာ”

စံပယ်ဖူး၏စကားဆုံးတော့ မာလာခေါင်းကုတ်သည်။

“ထမင်းစားဆောင်ထဲအထိကော အိမ်သာ၊ ရေချိုးခန်းပါမကျန် ကိုမြတ်စင်တို့လိုက်အော်ခေါ်ပေးခဲ့တာပဲ”

“အဲဒါလည်း ကျွန်မမကြားမိတာ အမှန်ပဲ ကိုနိုင်၊ စတိုးဆိုင်က မုန့်လုံခန်းဖြစ်တဲ့အပြင် စားပွဲတင်တီဦးအသေးစားလေးနဲ့ CLUB သီချင်းတွေ ဖွင့်ထားတာဆိုတော့... ဪ ဒါကြောင့် သူဌေးမက ကျွန်မကို အဲဒီရှောင်တခင်ကိစ္စပြောသေးတယ်ထင်ပါရဲ့၊ ကတ်ပြားတွေ ပြုပြီးတော့လေ၊ သူ့စကား ကျွန်မမှ နားမလည်ဘဲ၊ ဝိုင်းကူခိုင်းတာတောင် ခြေဟန်၊ လက်ဟန်နဲ့”

ကိုနိုင် မောသွားရ၏။ အောင်ကိုဦးက ပုခုံးတွန့်ကာ ထွက်သွား၏။

“အဲ...အဲဒါ ငါ့အပြစ်လည်း ပါပါတယ် စံပယ်ဖူးရယ်၊ ငါကိုယ်တိုင်ပဲ ပိုးအိမ်လေးကိုနှိုးပြီး ဆယ့်နှစ်ဘီးကားပေါ်တင်ပေးလိုက်တာ၊ စောင်နဲ့သောက်ရေဘူးကိုတောင် လက်ဆွဲအိတ်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်သေးတယ်၊ လူတွေ ရှုပ်ယှက်ခတ်ပြီး အလုအယက် ကားပေါ်တက်နေကြတော့ နင် ကားထဲပါသွားလောက်ပြီလို့ ပိုးအိမ်လေးကို ပြောလိုက်တာ၊ ဆယ့်နှစ်ဘီးကားက ရှည်ပြီးမှောင်နေတာဆိုတော့...”

အောင်ကိုဦးသတင်းပို့လိုက်မှုကြောင့် ကိုမြတ်ဇင်နှင့် ကိုဝဏ္ဏ
ကျော်တို့ပါရောက်လာကြပြန်သည်။

“ပိုးအိမ်လေး အိပ်ချင်မူးတူးနဲ့ စံပယ်ဖူးပါလား၊ မပါလား
ဆိုတာထက် အဖမ်းအဆီး အစစ်အဆေးဝင်မယ်ဆိုတဲ့ စကားကြား
ကြကတည်းက ကြောက်လန့်ပြီး ဆယ့်နှစ်ဘီးကားပေါ် ခုန်တက်ကြ
တော့တာ၊ ဒါကြောင့် ပိုးအိမ်လေးမှာ အပြစ်မရှိသလို အော်ဟစ်နေကြ
တာကို မကြားခဲ့တဲ့ စံပယ်ဖူးမှာလည်း အပြစ်မရှိပါဘူး၊ အခု စဉ်းစား
ရမှာက စံပယ်ဖူး ကျန်ခဲ့တဲ့ကိစ္စကိုပဲ”

အသက် ၃၀ ကျော်ပြီဖြစ်သော ကိုမြတ်ဇင်က လူကြီးပီပီ
စကားထိန်းသိမ်း၍ ဖျောင်းဖျော့ဆို၏။ ကိုနိုင်နှင့် ကိုဝဏ္ဏကျော်တို့က
မာလာကိုတစ်ချက်ကြည့်သည်။ မာလာက သူ့အကျင့်အတိုင်း ဇက်လေး
ပုကာ စံပယ်ဖူးတို့အနားမှ ထွက်သွား၏။

“လယ်တောကတော့ လိုက်သွားဖို့ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး၊
ခုလောက်ဆိုရောက်သွားကြလောက်ရောပေါ့၊ ဆယ့်နှစ်ဘီးကားက
မိုးလင်းတဲ့အခါ အားလုံးကိုခေါ်ပြီး ပြန်လာမှာ”

ကိုနိုင်က ကိုမြတ်ဇင်ကို ပြောသည်။ အဆောင်ထဲက မိန်းကလေး
အချို့ ထွက်လာကြည့်လိုက်၊ စပ်စုလိုက်၊ လေ့လာလိုက်လုပ်နေကြ၏။

“ဒီလိုလုပ်လေ ကိုနိုင်၊ ဒီနားက လယ်တဲမှာပဲ စံပယ်ဖူးကို
ခဏအပ်ထားလိုက်ပါလား၊ သားအမိသုံးယောက်လုံးက လက်ခံမှာပါ၊
စံပယ်ဖူးတစ်ယောက်တည်းကိုတော့ ရဲတွေသတိပြုမိမှာမဟုတ်ပါဘူး၊
မာမားကို အကျိုးအကြောင်းပြောပြပြီး ဆိုင်ကယ်နဲ့သွားပို့လိုက်ကွာ”

ကိုဝဏ္ဏကျော်က ဆိုင်ကယ်လည်းစီးတတ်ပြီး မာမားနှင့်လည်း
အဆင်ပြေသော ကိုနိုင်ကို တာဝန်လွှဲသည်။ စံပယ်ဖူးကမူ အတွေ့

အကြံလည်းမရှိ။ သူတို့ပြောနေကြသော လယ်တော၊ ယာတော ဆိုသည်ကိုလည်း သိသူမဟုတ်သဖြင့် နှုတ်ဆိတ်နေတော့၏။

ကိုဝဏ္ဏကျော်ပြောသည်မှာဖြစ်နိုင်ချေရှိသည်ဟု ကိုနိုင်ကော ကိုမြတ်ဇင်ပါ ဆုံးဖြတ်လက်ခံလိုက်ပါတော့သည်။ ထိုလယ်တော ဆိုသည်ကလည်း စက်ရုံနှင့် တစ်ပြုမှုသာပေးသည်။ မုဆိုးမ ရှမ်းမိသားစု သုံးဦးသာနေသည်။ ပကတိရိုးသားဖြူစင်ကြသူများဖြစ်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ...မင်းသဘောက”

ကိုမြတ်ဇင်က ကိုနိုင်ကို မေးငေါ့ကာမေးသည်။ ကိုနိုင် ဝေခွဲ မရနိုင်စွာဖြင့် စံပယ်ဖူးကိုကြည့်သည်။

“ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့တာဆိုတော့ ရောရော ထွေးထွေးနဲ့ သန့်ရှင်းရေးဝန်ထမ်းလိုပဲ ပြောလို့မရဘူးလား”

စံပယ်ဖူး၏စကားကြောင့် ကိုနိုင်တို့သုံးဦးမှာ ပြုံးယောင် သမ်းသွားရသည်။ ကိုဝဏ္ဏကျော်လက်မှနာရီကို တစ်ချက်ငုံကြည့် လိုက်သည်။

“ကဲ...စကားဖြတ်ကြရအောင်၊ ည ၁၀ နာရီမှာ စစ်ဆေးရေး အဖွဲ့တွေဝင်နိုင်တယ်လို့ သတင်းဝင်ထားတာဆိုတော့ အချိန်သိပ် မလိုတော့ဘူး”

ကိုဝဏ္ဏကျော်က ပြောပြီးလှည့်ထွက်သည်။

“ဟာ...သွေးမတော် သားမစပ်ဘဲနဲ့ သူများသူစိမ်းအိမ်မှာ ကျွန်မဘယ်နေရဲပါ့မလဲ၊ ဟင့်အင်း...စစ်ဆေးရေးတွေလာမှပဲ အဖမ်းခံ လိုက်မယ်၊ ဒါဆို ကျွန်မကို မြန်မာနိုင်ငံထဲ ပြန်ပို့ပေးမှာ သေချာတယ်”

စံပယ်ဖူးပြောလိုက်သည်။ ကိုမြတ်ဇင် “ဟာ” ခနဲ ချောက်ချား သွားသလို ကိုနိုင်မျက်ခုံးနှစ်ဖက်မြင့်တက်သွားရသည်။ ကိုဝဏ္ဏကျော် သည်လည်း ချာခနဲပြန်လှည့်လာတော့သည်။

“အမလေး မရွှေချောရယ် မလုပ်လိုက်ပါနဲ့၊ စက်ရုံလည်း ပိတ်ပစ်ရမယ်၊ အားလုံး အလုပ်လက်မဲ့ဖြစ်ရတဲ့အပြင် စက်ရုံပိုင်ရှင်လည်း အရေးယူခံရမယ်၊ အခွန်မဆောင်ထားတဲ့ သူကိုလည်း မြန်မာပြည်ထဲ ပြန်မပို့ခင် သူတို့ လ.ဝ.က ထောင်ထဲပို့ထားဦးမှာ...”

ကိုဝဏ္ဏကျော်၏စကားမှာ မှန်ကန်လေသည်။ ယခုလာမည့် စစ်ဆေးရေးအဖွဲ့သည် အထက်မှ ဆင်းလာမည့် အထူးအဖွဲ့ဖြစ်သည်။ ထိုအဖွဲ့ထံမှာ လုံချိန်စက်ရုံ၏ဝန်ထမ်းစာရင်း။ စက်ရုံ၏တည်ဆောက်ထားမှုအခြေအနေ။ မြေဧက အကျယ်အဝန်းစသဖြင့် မှတ်ပုံတင်ထားသော ဖိုင်တွဲပါပါလာမည်ဖြစ်သည်။ လုံချိန်စက်ရုံမှ မဟုတ်ပါ။ မဲဆောက်တစ်မြို့လုံးရှိ စက်ရုံအားလုံးကို စစ်ဆေးမည်ဖြစ်ပါသည်။ လုံချိန်စက်ရုံကတော့တန်းများနှင့် ကျေးရွာများ၊ လယ်တောများနှင့် နီးသဖြင့် ယနေ့တစ်နေ့လုံး မဲဆောက်အနီးအပါးစက်ရုံများကို စစ်ဆေးပြီးမှသာ လုံချိန်စက်ရုံရှိရာသို့ ရောက်လာကြမည်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ခွေးကလုတ်ရှိ စက်ရုံများမှာ မိုးစုန်းစုန်းချုပ်ကာမှ ကိုယ့်သတ်မှတ်ချက်ရှိရာနေရာသို့ ရှောင်ကြရခြင်းဖြစ်သည်။ စံပယ်ဖူးတို့နှင့် ရှေ့ဆင့်၊ နောက်ဆင့် ဝင်ချည်၊ ထွက်ချည်ရှိသမျှ ဝန်ထမ်းအင်အားစာရင်းက စာရင်းသေမရှိသေးသဖြင့် မှတ်ပုံတင်ပြီး အခွန်မဆောင်ရသေးခြင်းဖြစ်သည်။

တော်သေးသည်။ ကုန်ကြမ်းလာပို့သော ဆယ့်နှစ်ဘီးကားက စက်ရုံကနေ ပစ္စည်းစောင့်ယူဆဲဖြစ်၍ ဗန်ကောက်သို့ မပြန်သေးတာဖြစ်ပါသည်။ နို့မဟုတ်ရင် တောင်တစ်တောင် ကျော်ဖြတ်ဖို့ရာ ခြေကျင်ခရီးအသုံးပြုရမည်ဖြစ်သည်။ ယခု အခွန်မဆောင်ရသေးသော လူသစ် ၁၀၀ ခန့်ကို ပို့ထားလိုက်ရသည့်နေရာက စက်ရုံစတိုးဆိုင်မှ ပိုင်ဆိုင်

သည့်ယာတောများ၊ လယ်ယာများထဲဖြစ်သည်။ စပါး၊ ပြောင်းသို့လှောင်ရာ နှစ်ထပ်ဆောင်ကြီးကို ကြီးကြီးမားမားဆောက်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုအဆောင်ကြီးမှာ တစ်ညတာ ခိုလှုံရန် လုံခြုံသည်။ လုံချိန်စက်ရုံကမှ မိုးလုံလေလုံ ခိုနားဖို့ စီစဉ်ပေးနိုင်သေးသည်။ တချို့စက်ရုံ များဆိုလျှင် စက်ရုံတစ်ရုံလုံး အခွန်မဆောင်ထားသည့်အပြင် ယခုလို အရေးအကြောင်း ကြုံလာခဲ့ပါလျှင်လည်း မှတ်၊ ခြင်ပေါများလှသည့် ပြောင်းခင်းများထဲ ဝင်ပုန်းရသည်။ ပြေးသင့်လျှင် ပြေးကြရသည်။

အတွေးစများကိုဖြတ်ရင်း ကိုမြတ်ဇင်၊ ကိုနိုင်နှင့် ကိုဝဏ္ဏကျော်တို့မှာ ခေါင်းချင်းဆိုင်အဖြေရှာရတော့သည်။ စံပယ်ဖူးမှာ ခေသူမဟုတ်။ ကိုနိုင်လို အထင်ကရ ယောက်ျားသားတစ်ဦးနှင့်ပင် ရင်ဆိုင်ရဲသော သတ္တိရှိသူ။ ကိုဝဏ္ဏကျော်သည်လည်း လူတကာပေါ် ကိုယ်သိ၊ ကိုယ်တတ်လူစွာလုပ်ခဲ့သမျှ စံပယ်ဖူးနှင့်ကျမှ အရှုံးပေးနေရလေသည်။ ကိုမြတ်ဇင်ကမူ လူဖြောင့် သွေးအေးသူပီပီ အကောင်းဆုံးအဖြေကိုသာ စဉ်းစားနေရလေသည်။

“ကဲ... စံပယ်ဖူး၊ အစ်ကို့ကို ခင်တယ်ဆိုရင် အစ်ကိုပြောတာတော့ နားထောင်ပေးပါ။ အခု စံပယ်ဖူးကျန်ခဲ့ရတယ်ဆိုကတည်းက အဆောင်မှူးတွေ၊ အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်တွေဖြစ်တဲ့ အစ်ကိုတို့သုံးယောက်ရဲ့ ပေါ့လျော့မှုဖြစ်နေပြီ။ ပြဿနာတစ်ခုခုဖြစ်ခဲ့မယ်ဆိုရင် တာဝန်အရှိဆုံးက အစ်ကိုတို့ပဲ။ ဒီတော့ ညီမလေးစံပယ်ဖူးဖြစ်ချင်တာကို အစ်ကိုတို့လိုက်လျော့မပေးနိုင်ဘူး၊ ခုနက စီစဉ်ထားတဲ့အတိုင်းပဲ ဒီနားက လယ်တောအိမ်မှာ ဒီတစ်ညတော့ ရှောင်ပေးပါ။ စားစရာ၊ သောက်စရာတွေစုပြီး ထည့်ပေးလိုက်မယ်၊ သူစိမ်းတွေကြားမှာ တစ်ညလုံး မနေရဲဘူး

ဆိုတာကလည်း သဘာဝကျပါတယ်။ ကဲ..ဒီတော့ ကိုနိုင် မင်းပဲ ဖယောင်းတိုင်တစ်ထုပ်ယူပြီး လိုက်စောင့်ရှောက်ပေးလိုက်ကွာ၊ ဒီမှာ ကိုယ်နဲ့ ကိုဝဏ္ဏကျော်ကျန်ရစ်မယ်၊ ဟုတ်ပြီလား၊ ညီမလေးစံပယ်ဖူး အမြန်သာ လိုက်သွားလိုက်တော့...”

ကိုမြတ်ဇင်ကိုယ်တိုင် ချောချောမော့မော့နှင့် ပြောဆိုနေမှုကြောင့် စံပယ်ဖူးပင် အားနာသွားရပါတော့သည်။ ကိုမြတ်ဇင်၏စကားကို နားထောင်ရတော့မည်သာဖြစ်ပါသည်။ မခင်ဖွေး၏မျက်နှာကရိုသေး သည် မဟုတ်ပါလား။ “ဖြစ်သမျှအကြောင်း အကောင်းချည်းပဲ” ဟု မှတ်ယူကာ စံပယ်ဖူးစောင်အပါးလေးတစ်ထည်ပြေးယူသည်။ မာလာက လမ်းခုလတ်မှာပင် သတင်းစကားဖြတ်မေးလာသည်။ တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့ရသည့် စံပယ်ဖူးကို မည်သို့မည်ပုံစီစဉ်ပေးကြလေသနည်းဟု စိတ်ဝင်စားနေကြသည်က ကျန်လူအားလုံးလိုလို။ နှင်းနှင်းခိုင်ကလည်း မခင်ဝေတို့အဖွဲ့နှင့် စကားလက်ဆုံကျဟန်ပြုကာ စံပယ်ဖူး၏အဖြေကို ငုံ့လင့်နေဟန်တူသည်။ တကယ်ဆို နှင်းနှင်းခိုင်က တစ်ဖက်နံရံခြား မိန်းကလေးဆောင်မှာနေခြင်းဖြစ်သည်။

“ငါနဲ့ကိုနိုင် နှစ်ယောက်တည်းသွားရမှာ မာလာရဲ့ ဟီ ဟီ”

မခင်ဝေတို့အနီးရောက်သောအခါ ကျောချင်ကပ်လိုက်ပါလာ သော မာလာ့ကို တမင်လှည့်ပြောရင်း အဆောင်တွင်းမှ ပြေးထွက်ခဲ့ တော့သည်။ နှင်းနှင်းခိုင်၏မျက်နှာမှာ ကွက်ခနဲ ပျက်သွားရသည်။ စံပယ်ဖူးမှာတော့ ပြက်ရယ်ပြုခဲ့ရသော ထိုစကားအတွက် ကျေနပ်ခဲ့ရ ပါသည်။ နှင်းနှင်းခိုင် မည်သည့်မျက်နှာဖြင့် ကျန်ခဲ့မည်ဆိုတာကို စံပယ်ဖူးသိပါသည်။ သို့သော် မခင်ဝေလို လူကြီးမဆန်သူကို မျက်မှန်းကျိုးမိသည်။

အပြင်ရောက်တော့ ကိုနိုင်က မန်နေဂျာ မာမားကို အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြနေပုံရပါသည်။ မာမားက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် စံပယ်ဖူးကိုပြုံးပြီးကြည့်သည်။ ဂိတ်ပေါက်ဝက ဂိတ်စောင့်ကလည်း တပြုံးပြုံးဖြင့် လူဝင်ပေါက်တံခါးအသေးလေးကို ဖွင့်ပေးသည်။

“ကိုယ်တို့ အေးအေးဆေးဆေးပဲ လမ်းလျှောက်သွားရအောင်လို့ ဆိုင်ကယ်မယူခဲ့တော့တာ...”

ကိုနိုင်က မုန့်အိတ်ကိုလက်ဆွဲရင်း စံပယ်ဖူးကိုမကြည့်ဘဲပြော၏။

“ရပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဖြည်းဖြည်းတော့ လျှောက်ပေါ့၊ ကျွန်မ ဒေါက်ဖိနပ်ကြီးနဲ့မို့”

ကိုနိုင် ကိုယ်ရှိန်သတ်၍ စံပယ်ဖူးကိုစောင့်ခေါ်သည်။ လန်းဆန်းသော ညဉ့်ယံလေကိုရှုရှိုက်ရသဖြင့် ဆောင်းလက်ကျန်အအေးဓာတ်က ခန္ဓာကိုယ်ထဲသို့ စိမ့်ခနဲဝင်သည်။ “ဓာတ်မီးမဖွင့်တာ ကောင်းပါတယ်” ဟု ကိုနိုင်ပြောစကားအဆုံးမှာပင် လုံချိန်စက်ရုံကြီးထဲသို့ ဝါယာလက်ကားများ ဝင်ရောက်၍သွားပါတော့သည်။ ဝါယာလက်ကားများ၏အချက်ပေးသံကြောင့် စံပယ်ဖူးမှာ ကြက်သီးတဖြန်းဖြန်းထသွားရပါတော့သည်။ မိုက်မိုက်မဲမဲဖြင့် ထောင်ကျခံလိုက်မည်ဟုပြောခဲ့သောစကားအတွက် နောင်တရမိလေသည်။ အဝေးကနေ စက်ရုံကြီးကို လှမ်းမျှော်ကြည့်ရင်း ဝေဒနာတစ်ခုခု ခံစားနေရသလိုရှိလေသည်။

ကိုနိုင်ကလည်း စံပယ်ဖူးနည်းတူပင် မီးများလင်းလင်းထိန်နေသောလုံချိန်စက်ရုံကြီးကို ငေးမောကြည့်နေသည်။ လယ်တောအိမ်လေးကလည်း တစ်ခေါ်သာဝေးသောကြောင့် လမင်း၏အလင်းရောင်ဖြင့် တွေ့နေရသည်။ စံပယ်ဖူးသက်ပြင်းငွေ့ငွေ့ချလိုက်သည်။

“ခုလောက်ဆိုရင် ကိုမြတ်ဇင်နဲ့ကိုဝဏ္ဏကျော်တို့ ပျာယာခတ်နေရပြီထင်ပါတယ်၊ ကျွန်မကြောင့် ကိုနိုင်လည်း အချိန်ကုန်ရပြီ၊

ကျွန်မကြောင့် စက်ရုံတစ်ခုလုံးရဲ့ကိုယ်စားပြုခေါင်းဆောင်တစ်ယောက် တောထဲမှာ အလဟဿအကျိုးမဲ့ရပြီ၊ ကိုနိုင်ပြန်သွားလိုက်ပါ။”

ပြောပြီးသည်နှင့်ပင် စံပယ်ဖူး ငိုမိပါတော့သည်။ ရင်ခွင်ထဲမှာ ပိုက်ထားသော စောင်ပါးလေးပေါ် မျက်ရည်ပေါက်တို့ကျဆင်းကုန် ရတော့၏။ ကိုနိုင်မှာ ကိုမြတ်ဇင်လိုစာဖတ်အားကောင်းသူလည်း မဟုတ်။ မိန်းကလေးများကို မည်သို့နှစ်သိမ့်ပေးရမှန်းလည်း နားလည် သူမဟုတ်။ ပြီးတော့ စံပယ်ဖူးက အထိမခံ ကြွေပန်းကန်။

“ခုမှတော့ ဘယ်ပြန်ဝင်လို့ လွယ်ပါ့မလဲ၊ ကိုမြတ်ဇင်နဲ့ ကိုဝဏ္ဏကျော်တို့လည်း ရှမ်းစကားကျွမ်းနေတာပဲ၊ အဆင်ပြေမှာပါ။ သိပ်ပြီး ပူစရာတော့မရှိပါဘူးလေ၊ အဲဒီ စစ်ဆေးရေးအဖွဲ့တွေက တစ်နှစ်တစ်ခါလောက် ဝင်နေတတ်တာမို့ ကိုယ်တို့နဲ့တောင် မျက်မှန်း တန်းမိပြီး ခင်မင်နေပါပြီ”

“ဟင် ဟုတ်လား” ဆိုပြီး စံပယ်ဖူးက ကိုနိုင်ကို အားကိုးတကြီး မော့ကြည့်သည်။ ကိုနိုင်ကလည်း အကြည့်၊ အကြည့်များဆုံသွား ရပါသည်။ လဆန်းအလင်းရောင်၊ ကြယ်စင်ကလေးများ၏အလင်းရောင် အောက်မှာပဲ ထိုရွှန်းစိုသောအကြည့်များက အတိုင်းအတာတစ်ခုထိ ထိုးဖောက်သွားခဲ့ကြောင်းကို နှစ်ယောက်လုံး သဘောပေါက်နားလည် ခဲ့မိကြပါသည်။

“ဒါဖြင့် မနက်ဖြန်ဆိုရင်တော့ မသေချာတော့ဘူးပေါ့”

နှင်းနှင်းခိုင်၏အသံက ကိုနိုင်နားထဲဝင်ရောက်လာခဲ့သောအခါ ကိုနိုင်မှာ စံပယ်ဖူးနှင့် အတော်လေးဝေးကွာသောနေရာသို့ လွင့်စင်သွား သလို ခံစားလိုက်ရလေသည်။ ကိုနိုင်မှာ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် မနည်း

ထိန်းသိမ်းနေရပါသည်။ တောတွင်း မြေအောင်းပိုးကောင်လေးများ၏ ကျီကျီတျာတျာ အော်မြည်သံများက နှလုံးခုန်နှုန်းကို ပိုမြန်စေသယောင်။ ကိုနိုင် တံတွေးမျိုချလိုက်၏။

မုဆိုးမ အဘွားကြီးနှင့် အသက် ၄၀ အရွယ် မောင်နှမတို့ နေထိုင်ကြသော ယာခင်းစောင့်ထဲလေးကို ကိုနိုင်လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ အိမ်ထောင်လည်း မပြုကြလေသော ထိုသားအမိသုံးဦး။ ကိုနိုင်တို့အဖွဲ့ အမြဲလိုလို လာရောက်လည်ပတ်မှုကို စောင့်မျှော်နေတတ်ကြသည်။ ကိုနိုင်တို့ကလည်း တစ်လမှာ တစ်ရက်လောက်တော့ ရောက်အောင်သွား၍ ကာလသားဟင်းများ ချက်စားတတ်ကြတာ တပျော်တပါး။

စက်ရုံကို ကျောခိုင်း၍ နှစ်ဦးသား လယ်စောင့်တဲလေးများ၊ ယာစောင့်တဲလေးများကို မျှော်ငေးကာ လမ်းဆက်လျှောက်ခဲ့ကြသည်။

“အမေ...သံဗုဒ္ဓေ ကယ်ပါဦး”

ချိုင့်ခွက်တစ်ခုထဲ ခြေချမိကာ စံပယ်ဖူးဟန်ချက်ပျက်ပြီး ခူးခေါက်လဲကျ၏။ ဒေါက်အမြင့်စီးထားတာမို့ ရုတ်တရက်မထိန်းလိုက်နိုင်ပေ။ ကိုနိုင်ဓာတ်မီးဖွင့်၍ စံပယ်ဖူးကိုထူမသည်။ စံပယ်ဖူးရှက်သွေးဖြာမိရင်း ကိုနိုင်၏လက်ကိုဆွဲဖယ်လိုက်သည်။ ကိုနိုင် တစ်ချက်ပြုံးလိုက်မိပါသည်။

“အား...နာလိုက်တာ၊ စစ်ဆေးရေးတွေပြန်သွားပြီးတာနဲ့ စက်ရုံထဲကို ပြန်သွားလို့မရဘူးလား၊ ပရပ်ဆီလူးမှ သက်သာမယ်ထင်တယ်”

ထိုင်ရာကနေ မတ်တတ်မရပ်နိုင်သဖြင့် စံပယ်ဖူးပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

“ပြန်သွားလို့မရသေးဘူး၊ အဲဒီအဖွဲ့တွေ ဗန်ကောက်ပြန်တက် သွားပြီဆိုတဲ့ သတင်းပြန်မဝင်မချင်းပေါ့”

စံပယ်ဖူးစိတ်ညစ်သွားရပါတော့သည်။

“ဟိုတစ်ခါကဆိုရင် ကျန်းမာရေးအရာရှိတွေပါပါလာလို့ ဆင်ခြေထောက်ဆေးဝေတဲ့အခါမျိုးတုန်းကဆိုရင် တောထဲမှာ သုံးရက် လောက်နေကြရတယ်၊ ထမင်း၊ ဟင်းတွေလည်း အဲဒီအထိ သွားပို့ပေးပြီး ကျွေးရတာ”

“ဘုရားရေ...”

စံပယ်ဖူး ဘုရားတ၊လိုက်သည်။ တောတွင်းပိုးကောင်လေးများ ၏ အော်မြည်သံက ပို၍ကျယ်လောင်လာသလိုကြားယောင်မိသည်။ တဲအိမ်ရှေ့ရောက်တော့ ရှမ်းဘာသာစကားအသုံးပြု၍ အော်ခေါ်သည်။ သုံးခါမျှ အော်ပြီးသောအခါ ဖယောင်းတိုင်မီးလေးတစ်စ လင်းလာ၏။ ဖယောင်းတိုင်မီး၏အလင်းရောင်အောက်မှာ အဘွားအိုတစ်ဦး၏ မျက်နှာတစ်ခုပေါ်လာခဲ့ပါသည်။ ကိုနိုင်က ရှေ့မှဦးဆောင်ဝင်သည်။ မရဲတရဲစိတ်ဖြင့် စံပယ်ဖူးလည်း နောက်မှလိုက်ဝင်ရ၏။ ကိုနိုင်တို့ ဘာပြောနေကြမှန်း စံပယ်ဖူးမသိပါ။ တဲအိမ်လေးက သေးငယ်သော်လည်း လုံလုံခြုံခြုံတော့ ရှိပါသည်။ ဝါးကွပ်ပျစ်ကို ခေါင်းရင်းဘက် ခြမ်းအပြည့်ရိုက်ထားပြီး ထရဲတစ်ချပ်ကာထားကာ အခန်းနှစ်ခန်း ဖွဲ့တည်ထား၏။ ခြေရင်းဘက်အခြမ်းကတော့ ထင်းမီးဖိုတစ်ခုလုံးက မီးဖိုခန်းအဖြစ်နေရာယူထားသည်။ မြေစိုက်တဲမို့ ခေါင်းရဲ့အပေါ်မှာ ချိတ်ဆွဲထားသော ကြက်သွန်ဖြူစည်းများ၊ ပြောင်းဖူးတွဲများက ဖရိုဖရဲ၊ မျိုးစေ့များဖြစ်နိုင်သည်။

“သူ့သားနဲ့သမီးက ဟိုဘက်တောင်ကြောမှာ ဖရဲခင်းသွားသိမ်း နေတာမို့ အခု သူတစ်ယောက်တည်းရှိတယ်လို့ အဘွားကပြောတယ်။

စိတ်ချလက်ချနဲ့ ကြိုက်သလောက် တည်းခိုနိုင်ပါတယ်တဲ့၊ သူ အဖော်ရလို့ ဝမ်းသာမိပါတယ်တဲ့၊ ကိုယ်တို့ကို အိမ်ခန်းထဲ သွားနား လိုက်ပါတဲ့၊ စောင်တွေခေါင်းအုံးတွေလည်း ရှိတယ်တဲ့...”

ကိုနိုင်က စံပယ်ဖူးကို ရယ်ကျဲကျဲဖြင့် ပြောပြလာသည်။ စံပယ်ဖူးမှာ ကိုနိုင်ကို ဟွန်းခနဲ မျက်စောင်းတစ်ချက်ထိုးလိုက်သည်။

အိမ်ရှင်အဘွားကလည်း အချိန်လင့်မှရောက်လာသော ကိုနိုင် တို့ကို တစ်မျိုးတစ်မည် ထင်ကောင်းထင်နိုင်ပါလိမ့်မည်။ အသက် ၇၀ ဝန်းကျင်ရှိ ရှမ်းအဘွားကြီးမှာ တောင်ယာလုပ်ကိုင်သူမို့ ကျန်းမာ နေဆဲဖြစ်သည်။ သူ့တစ်ဝမ်းစာ သူ့ချက်စားနေနိုင်ဆဲဟု ကိုနိုင် ရှင်းပြတော့ စံပယ်ဖူးအံ့သြမိသည်။ ရန်ကုန်မှာဆိုလျှင် ထိုအဘွား အရွယ်က ကန်တော့ခံစာရင်းထဲဝင်ပြီ။ ဘုရားသွား၊ ကျောင်းတက်ဖြင့် တရားဓမ္မနောက်လိုက်ကြပြီ။

ရှမ်းအဘွားထံမှ မီးရောင်လေးငြိမ်းသွားသည်။ ကိုနိုင်ထွန်းညှိ ယူလိုက်သော ဖယောင်းတိုင်မီးတောက်လေး ထင်ရှားလာသည်။

“ဒီမီးအလင်းရောင်ကို စစ်ဆေးရေးအဖွဲ့တွေ မတွေ့နိုင်ပါဘူး နော်”

ကြောက်လန့်စိတ် မပြယ်နိုင်သေးစွာဖြင့် စံပယ်ဖူးမေးလိုက် သည်။ ကိုနိုင် ခေါင်းခါပြသည်။ နှစ်ဦးစလုံး နှုတ်ဆိတ်နေကြရင်း ဖယောင်းတိုင်မီးတောက်ကိုသာ ငေးကြည့်နေမိကြသည်။

မကြာခင်ရောက်ရှိလာတော့မည့် ၁၉၉၉ ခုနှစ် အတာသကြိမ်ပွဲ ကို စံပယ်ဖူး မြင်ယောင်ပုံဖော်မိသည်။ ထိုင်းနိုင်ငံသကြိမ်ပွဲကတော့ သကြိမ်ပွဲတော်မှာ ရေပတ်သည့်အစား ထိုးက ပေါင်ဒါမုန့်ဖြူးပက်တာ လို့ ကြုံဖူးသူများပြောသည်ကို စံပယ်ဖူး ကြားဖူးသည်။

နှစ်ဦးစလုံး ကိုယ့်တွေးနှင့်ကိုယ် ငုတ်တုတ်ထိုင်နေကြရာမှ
 “ဘာကြောင့်အိပ်ချင်စိတ်များ ပျောက်ကွယ်နေရတာလဲ” ဟု အဖြေရှာ
 မရနိုင်အောင်ဖြစ်ရသည်။ နှစ်ဦးစလုံးပြိုင်တူလှုပ်ရှားမိရင်း ဖယောင်း
 တိုင်ထုပ်ပေါ် လက်အတူရောက်မိသွားသည်။ သံဘူးပေါ်မှ ဖယောင်း
 တိုင်က ကုန်လုပြီမို့ အရည်ပျော်အဖြစ်သာ ဘူးကပ်ကျန်ပါတော့သည်။

ကိုနိုင်နှင့် ထိတွေ့လိုက်ရသောလက်ကို ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြင့်
 စံပယ်ဖူး အမြန်ပြန်ရုတ်သိမ်းသည်။ ကိုနိုင်ပြုံးရင်း ဖယောင်းတိုင်မီး
 အပူကူးယူ၏။ ငယ်စဉ်က သောင်းကျန်းသူများ၏ရက်စက်မှုကြောင့်
 ရွာပျက်ခဲ့ရခြင်း၊ အပါးနှင့်အမိုး၏အလောင်းကို မီးတောက်မီးလျှံများ
 ကြားပစ်သွင်းသင်္ဂြိုဟ်ခဲ့ခြင်း၊ နောက်ဆုံးကျန်ရစ်မိဘမဲ့ကလေးများကို
 တောနေဘုန်းကြီးတစ်ပါးက လှေတစ်စင်းဖြင့် မော်လမြိုင်မြို့ပေါ်က
 ဘုန်းတော်ကြီးပညာသင်ကျောင်းတစ်ခုဆီပို့ပေးခဲ့ခြင်း။ ကိုနိုင် ၁၀ နှစ်
 သားလောက်မှာ မှောင်ခိုသူဌေးတစ်ဦး၏မွေးစားမှုကိုခံခဲ့ရပြီး ထိုမွေးစား
 ဖခင် အဖမ်းခံရသည့်အခါ မဲဆောက်မြို့ထဲ ယောင်ပေ ယောင်ပေနှင့်
 ကျင်လည်ခဲ့ရခြင်းများကို တရေးရေးပြန်မြင်ယောင်နေမိ တော့သည်။
 ကိုနိုင်မှာ မွေးစားဖခင်၏ကျေးဇူးကြောင့် ရှမ်းကျောင်း နေခွင့်ရခဲ့ရင်း
 ရှမ်းလူမျိုးသဖွယ် ဗမာစကားကိုလည်း သိတစ်လှည့်၊ မေ့တစ်လှည့်။

အတွေးများက ဖယောင်းတိုင်မီးစကနေ ခြောက်နှစ်၊ ခုနစ်နှစ်
 သားအရွယ်က ရွာပျက်ကာ မီးလောင်နေမှုကိုမြင်ယောင်ရင်း ကိုနိုင်
 အံ့ကြိတ်မိသည်။ အပါးနှင့်အမိုးသာ ခုချိန်ထိ အသက်ရှင်ခွင့်ရမည်
 ဆိုလျှင်...။

“တောက်”

တက်ခေါက်သံကြောင့် တစ်ချက်အိပ်ငိုက်သွားရသော စံပယ်ဖူး လန့်ဖြန့်ကာ နံဘေးမှ ကိုနိုင်ကိုကြည့်လိုက်သည်။ မေးကြောများ တင်းလျက် လက်သီးကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားသူ ကိုနိုင်။ ကိုနိုင် ကလည်း နံဘေးမှာထိုင်နေသော စံပယ်ဖူးကို သတိရကာ စိတ်ဖြေ လျော့သည်။ အမြဲပြုံးချိုနေတတ်သည့် ကိုနိုင်ကို စံပယ်ဖူး ထူးဆန်းစွာ ကြည့်သည်။ နှစ်ဦးစလုံးမှာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြင့် တတိယမြောက် ဖယောင်းတိုင်ကို ထွန်းညှိဖို့အတွက် ဖယောင်းတိုင်က ကုန်လုပြီ။ အိမ်ရှေ့ခန်းမှ အဘွားအို၏ဟောက်သံသဲ့သဲ့ကိုလည်း ကြားနေရသည်။ သန်းခေါင်ကြက်တွန်သံကိုလည်း မကြာခဏ ကြားနေရသည်။ ခုချိန် ထိတိုင် အခန်းတွင်းမှာ ကျောခင်းမအိပ်ကြရသေး။

“စက်ရုံထဲကလူတွေရဲ့ အခြေအနေကကော ဘယ်လိုလဲ၊ ပိုးအိမ်လေးတို့တော့ ခုချိန်မှာ အိပ်မောကျနေကြရောပေါ့၊ ရန်ကုန်က မိဘတွေကကော ဘာတွေစီစဉ်ဆောင်ရွက်နေကြမှာပါလိမ့်၊ ကိုနိုင် ကကော နှင်းနှင်းခိုင်ဆိုသူကို ဘယ်တော့လက်ထပ်မှာပါလိမ့်၊ ကိုနိုင်နှင့် အတူရှိနေသော စံပယ်ဖူးအတွက် စက်ရုံထဲမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည့်အာကာများ ဘယ်လိုထင်မလဲမသိနိုင်ပါဘူးလေ၊ ကျော်ဦးကလည်း စံပယ်ဖူး၏ စတိုးဆိုင်က အကြွေးကို တိတ်တဆိတ်ဆပ်ပေးခဲ့ သူကို ပိုင်းကူစုံစမ်း ပေးမယ်တဲ့လေ”

တောင်ရောက်၊ မြောက်ရောက် အတွေးများဖြင့် ပျံ့လွင့်နေ ရသော စံပယ်ဖူး၏စိတ်လိပ်ပြာလေးမှာ ရုတ်တရက် လူအနီးမှ ဖြတ် ပြေးသွားသည့်အကောင်တစ်ကောင်ကြောင့် လန့်သွားရပါတော့သည်။

“ဘာ..ဘာကောင်ကြီးလဲ၊ အား...ဘုရားကယ်ပါ”

စံပယ်ဖူး အလန့်တကြားဖြင့် နံဘေးမှ ကိုနိုင်ကို သိုင်းဖက်လိုက် မိပါသည်။ စံပယ်ဖူး၏ဝရန်းသုန်းကားအပြုအမူကြောင့် ကုန်လုကုန်ခင်

မီးစလေးမှာ သံဘူးလဲပြီမူကြောင့် သေဆုံးသွားရတော့သည်။ ကိုနိုင်
 မီးခြစ်ကိုစမ်းယူရင်း သံဘူးကို မှန်းယူလှမ်းထောင်သည်။ ကြောက်လန့်
 တကြားဖက်တွယ်ထားသူ စံပယ်ဖူးမှာလည်း ကိုနိုင်ကို ရှက်လှစွာဖြင့်
 လက်တွေ့ကော ခန္ဓာကိုယ်ပါပြန်ထိန်းရင်း ခွာလိုက်သည်။ သက်ကြီး
 ခေါင်းချချိန်မို့လားမသိ။ ရှမ်းအဘွားကြီးက ဟောက်နေဆဲ။ စံပယ်ဖူး
 တို့နှစ်ဦးမှာ အိပ်လည်းမအိပ်နိုင်ဘဲ အော်နေ၊ ဆူနေတာကိုလည်း
 ရှမ်းအဘွားကြီးမသိ။ လူပျို၊ အပျိုများပီပီ အခန်းတွင်းမှာလည်း
 ကျောချင်းကပ် မအိပ်ရဲကြပါ။

ကိုနိုင် ဖယောင်းတိုင်ပြန်လည်ထွန်းလိုက်သည်။ ကြောက်စိတ်၊
 ရှက်စိတ်တို့ဖြင့် ရောထွေးနေရသော စံပယ်ဖူးမှာ ကိုယ့်အပြစ်နှင့်ကိုယ်မို့
 ကိုနိုင်ကိုလည်း မကြည့်ရဲ။ အနားကနေလည်း မခွာရဲသေးပေ။ ပါလာ
 သော အညာစောင်ပါးလေးကို ဒူးခေါင်းထက်ကနေ လွှမ်းခြုံထား
 လိုက်သည်။ စံပယ်ဖူးအတွက် လုံခြုံအောင် ကာကွယ်ပေးနိုင်စွမ်းက
 ခုချိန်ခါမှာ ဤစောင်ပါးလေးတစ်ထည်သာရှိသည်။ ခြေဖျား၊ လက်ဖျား
 တွေပင် အေးစက်ခဲ့ရပြီ။

“ကြွက်တွေက ပြောင်းဖူးကြိုက်တယ်”

ရယ်ရင်းပြောလာသော ကိုနိုင်စကားကြောင့် ပြောင်းဖူးစေ
 လာစားသော ကြွက်တစ်ကောင်ဖြစ်မှန်း စံပယ်ဖူး သိလိုက်ရသည်။

“မင်းက ကြွက်ကြောက်တယ်ပေါ့”

ကိုနိုင် စံပယ်ဖူးကိုကြည့်ရင်းမေးလိုက်သည်။ စံပယ်ဖူးမှာ ကိုနိုင်
 ကို ရဲရဲမကြည့်ရဲပါသေးချေ။

“ဘာကောင်မှန်းမသိရတော့ ရုတ်တရက် လန့်သွားတာပေါ့”

“ဒါဖြင့်...မင်းအနားမှာ တစ်ချိန်လုံးရှိနေတဲ့ ကိုယ့်ကိုရော...”

“ဘာ...ဘာဖြစ်တယ်”

မကြည့်ရဲတော့လည်း မကြည့်ရဲလို့။ ကြည့်လိုက်ပြန်တော့လည်း စူးစူးရဲရဲ။ စံပယ်ဖူး၏အကြည့်ကြောင့် ကိုနိုင်ပင် ကျောချမ်းသွားရပါသည်။ ကိုနိုင်ပြောလိုက်တာက အစွန်းရောက်အောင်ပြောလိုက်ခြင်းမဟုတ်ပါ။ စကားပြောရလျှင်ပြီးရောဆိုသည့် အခြေအနေမျိုးပင်။ ဒါကိုအမြင်ကျယ်သော စံပယ်ဖူးက တိုက်ရိုက်ဘာသာပြန်လိုက်ခြင်းပင်။ စံပယ်ဖူးမှာ ကိုနိုင်ကို တစ်ခုခုတိုက်ခိုက်ပြောဆိုမည်ဆိုပြီး နှုတ်ခမ်းပြင်လိုက်ပါသော်လည်း လွတ်လပ်သူကိုနိုင်အတွက် သူမကို လူပျိုစကားပြောခွင့်ရှိသည်ဟု စံပယ်ဖူး နားလည်လိုက်ပါသည်။ ကိုနိုင်နှင့်နှင်းနှင်းခိုင်းခိုင်းဆိုသူတို့မှာ တရားဝင်ပေါင်းသင်းနေကြသော အကြင်လင်မယားမဟုတ်သည့်အတွက် ကိုနိုင်အပေါ် ကံသုံးပါးဖြင့် ပြစ်မှားမိလျှင်တောင် ကာမေသု မိစ္ဆာစာရာကံ မမြောက်ဟု စံပယ်ဖူးထင်သည်။ နောက်...ကိုနိုင်ဆိုသည့် ယောက်ျားသားသည် မိန်းကလေးတိုင်းရင်ခုန်လောက်သော အရည်အချင်းရှိသူဖြစ်သည်။

ယခုလို တိတ်ဆိတ်လွတ်လပ်သောည။ လူသိထင်ရှား စက်ရုံကနေထွက်လာခဲ့ရတာကလည်း ကိုနိုင်နှင့်စံပယ်ဖူးနှစ်ဦးတည်း။ ထိုကြားထဲ အဆောင်ထဲကနေအထွက် မာလာ့ကိုပြောခဲ့မိသောစကားအတွက် တာဝန်အရှိဆုံးမှာ စံပယ်ဖူးကိုယ်တိုင်ဖြစ်သည်။ နောက်ပြီးတော့ ကိုနိုင်သည် ပုထုဇဉ်ဖြစ်သည်။ စံပယ်ဖူးသာ မြောင်းဖောက်ပေးလိုက်လျှင် ကိုနိုင်ဆိုသော ရေက တွန်းအားမပေးရဘဲ လွယ်လွယ်ကူကူ စီးဆင်းလာမည်သာဖြစ်သည်။ သို့သော်...စံပယ်ဖူးအတွက် ခုချိန်ခါသည် အချစ်ကိုရှာဖွေတွေ့ခဲ့ရလျှင်တောင်မှ ကြည်နူးပျော်ရွှင်ရမည့် အခါကောင်းမဟုတ်ပါချေ။

ကိုနိုင်သည်လည်း သက်ပြင်းအခါခါချ၍ လွန်ခဲ့သော ရက်ပိုင်းကမှ သိခဲ့ရသော 'စည်း'တစ်ခုကြောင့် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ရတာ အမှန်ပင်။ လူပျိုတစ်ဦးအနေနှင့် ချစ်ခြင်းကိစ္စကို လွတ်လပ်စွာ ပျံ့သန်းချင်သည်။ သို့ပေမယ့်လည်း ထို 'စည်း'ဆိုသောအရာက ကိုနိုင်နှင့် စံပယ်ဖူးကို နှံ့ရံတစ်ချပ်ခြားထားသည်။ နှံ့ရံသည်ပင် သံမဏိ ဖြစ်နေ၏။ ကိုမြတ်ဇင်နှင့် ကိုဝဏ္ဏကျော်တို့သာ သိထားသေးသော ထိုစည်းနှံ့ရံများအတွက် ကိုနိုင်သည်လည်း စံပယ်ဖူးနှင့်ပိုးအိမ်လေးကို ကယ်တင်နိုင်စွမ်းမရှိပါ။ ကိုနိုင်ချစ်ရသောသူသည်...

အခန်း (၄)

“ဖြောင်း”

“အား”

“မှတ်ထား...အဲဒါငါ့အိမ်ရှေ့ကနေဖြတ်လျှောက်ပြီး ခွေးကိုက် တတ်တယ်။ ခွေးကိုက်တတ်တယ်လို့ အော်ဦး”

သူရက သူ၏ညာလက်ဖျံရိုးကို ဆုပ်ကိုင်ထားရင်း တအင်းအင်း ညည်းညူလျက်ရှိလေသည်။ သစ်သားချောင်းစကို ကျစ်လျစ် အောင်ကိုင်ထားရင်း သူရ၏နောက်ကျောပေါ်သို့ နောက်ထပ်တစ်ခါ ထပ်ရိုက်မည်အပြု...

“ဟဲ့...ဟဲ့...အမလေး တော်ပါတော့၊ အဖေကြီးရေ လာပါဦး၊ ဒီမှာ မောင်သူရဦး ကျိုးပဲ့ကုန်ပါပြီတော်...”

စံပယ်ဖူး၏မိခင် ဒေါ်ခင်ခင်လေးက သူရကို မောင်သူရဦးရယ် လို့ အမည်အပြည့်အစုံကို ခေါ်ဝေါ်တတ်ပါသည်။ ဒေါ်ခင်ခင်လေး၏ အော်သံကြောင့် ဦးအောင်စံနှင့်အတူ အစ်ကို၊ အစ်မဖြစ်သူများပါ ပြေးထွက်လာခဲ့ပါတော့သည်။

“ဟာ...မေမေ အသာဖယ်နေပါ။ ဒီကောင့်ကို မှတ်လောက် သားလောက်အောင် ပညာပေးချင်နေတာကြာပြီ။ အခန်းထဲမှာ စာချင်း ပြိုင်တာမနိုင်လို့ ခွေးမမွေးထားတဲ့သမီးတို့အိမ်ရှေ့ကနေ ခဏခဏ ခွေးကိုက်တတ်တယ်လို့ အော်ပြီး ထွက်ထွက်ပြေးတာ၊ ဘာသဘောလဲ”

“ငါ့ဟာငါ ပြိုင်ဘီးစီးပြီး ကမ္ဘာမြေကြီးပေါ် နင်းဖြတ်နေတာပဲ၊ ပြီးတော့ ငါအော်နေတာ နင့်ကိုစောင်းပြီး အော်တာ မဟုတ်ဘူး၊ နင်က ခွေးမို့လား”

“ဘာ...နင်က ခွေးထီးကောင်...ခွေးဝဲစား... ခွေးလေ ခွေးလွင့်”

“နင်သာ ရန်လိုမ၊ စွာတေးမ၊ အရူးမ”

“ကဲ...တော်ကြပါတော့”

ထိုနေ့က စာရင်းစစ်လိုက်သောအခါ သူရ၏ဘယ်ဘက် လက်ဖျံရိုးကျိုးသွားသဖြင့် ကျောက်ပတ်တီးစီးလိုက်ရသည်။ သူရ၏ မိဘများကို စံပယ်ဖူး၏မိဘများက ကျေနပ်အောင်တောင်းပန်လိုက်ရ သည်။ သူရ၏လက်မှ ဒဏ်ရာများကို ကုသပေးရန် ကတိခံရသည်။ သူရမှာလည်း ကျောက်ပတ်တီးစီးလျက်သားနှင့် စာမေးပွဲဖြေဆိုခဲ့ရ၏။ သူရနှင့် စံပယ်ဖူးမှာ ရေစက်ဆုံသည်လို့ ပြောရပါလိမ့်မည်။ ရှစ်တန်း စာမေးပွဲကို ရန်ပွဲကြားကနေ ဖြေဆိုခဲ့ရသော်လည်း အမှတ်ကောင်း ကောင်း။ ဘာသာစုံ ဂုဏ်ထူးဖြင့် အတူတူအောင်မြင်ခဲ့ကြပါသည်။

အမှန်တကယ်လည်း သူတို့နှစ်ဦးက ပြိုင်ဖက်။ ကိုးတန်း နှစ်ရောက်တော့ အခြားအလယ်တန်းကျောင်းပေါင်းစုံမှ လာရောက် သင်ကြားကြသူများထဲတွင် ပိုးအိမ်လေးပါလာခဲ့သည်။ ပိုးအိမ်လေးက အမည်နှင့်လိုက်ဖက်စွာ လှပသလို စာလည်းတော်သည်။ အေ မှ အီး

အထိရှိသော အခန်းများထဲတွင် သူရနှင့်အတူတူ စံပယ်ဖူး၊ ပိုးအိမ်လေး တို့ပါ အေအခန်းမှာ ပြန်လည်ဆုံတွေ့ကြရလေသည်။

ပိုးအိမ်လေး၏မိဘများက နောက်ထပ်အိုးအိမ်သစ်ထူထောင်ထား ကြသူများဖြစ်သည်။ မိဘနှစ်ခြမ်းပဲ့နေသော ပိုးအိမ်လေးကို ကြီးတော် အပျိုကြီးက ပွဲစားလုပ်ငန်းထူထောင်ပြီး စောင့်ရှောက်ထားပေးသည်။ အိမ်၊ ခြံ၊ မြေ အကျိုးတော်ဆောင်လုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုနှင့် ချိတ်ဆက် လုပ်ကိုင်သော ကြီးတော်ဒေါ်ချစ်ချစ်၏ဝင်ငွေဖြင့် ပိုးအိမ်လေးက မပူမမင်စွာ ကျောင်းပညာသင်ကြားခွင့်ရခဲ့လေသည်။

ပိုးအိမ်လေးကလည်း ကြီးတော်အပျိုကြီးပေါ်တွင် သိတတ်မှု ရှိပါသည်။ လိမ္မာသည်။ ကျောင်းမသွားခင် အားလုံးသော အိမ်ထောင်မှု လုပ်ငန်းများကို လုပ်ကိုင်ထားခဲ့သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဟင်းရွက်သင်ရင်း စာကျက်လျှင် ကျက်နေတတ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ပိုးအိမ်လေး ကို စံပယ်ဖူးတွယ်တာမိခြင်းဖြစ်သည်။ များသောအားဖြင့် ပိုးအိမ်လေး ရှိရာသို့ စံပယ်ဖူးလာရောက်စာကျက်တတ်လေသည်။ အပျိုကြီးဖားဖား ဖြစ်လာသော ပိုးအိမ်လေးမှာလည်း တစ်နေ့တခြား တိုး၍ တိုး၍သာ လှလာသည့်အတွက် သူတကာ၏နှုတ်ခမ်းများ ရေပန်းစား၍နေပါ သည်။ ထိုရပ်ကွက်ထဲတွင် ပိုးအိမ်လေး၏ပေါ်ပြုလာဖြစ်မှုကြောင့် ကြီးတော်အပျိုကြီးမှာလည်း မျက်နှာပွင့်လျက်ရှိပါသည်။

ဖြစ်ချင်တော့... ပိုးအိမ်လေးတို့၏ခြေရင်းခြံက သူရ၏တစ်ဦး တည်းသော အစ်ကိုရင်း စည်သူဦးနေထိုင်သည့်အိမ်။ စည်သူက သူရလိုမျိုးမဟုတ်။ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ရှိသည်။ အိမ်ထောင်ကျတာ သုံးနှစ်ခန့်ရှိပြီဖြစ်သော်လည်း သားသမီးမရှိသေးပေ။ ဇနီးသည် ကလည်း လှပသည်။ ခေတ်မီသည်။ အသက် ၂၀ ကျော်များ

ဖြစ်သော်လည်း ကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခုတွင် နေရာကောင်းကောင်း ရထားကြသူများ ဖြစ်သည်။

သူရက ကျောင်းပိတ်ရက်ရောက်လေတိုင်း အစ်ကိုဖြစ်သူစည်သူ ထံ လာရောက်လည်ပတ်တတ်သည်။ ထိုနေ့များမှာ စည်သူတို့ ဇနီးမောင်နှံက သူရကို တစ်ခုခုလုပ်ကျွေးတတ်သည်။ စည်သူ ၏ဇနီးသည် ခိုင်သဇင်မြင့်က အိမ်နီးချင်း ပိုးအိမ်လေးကိုပါ ခေါ်ငင် လည်ပတ်စေပါသည်။ သို့မဟုတ်ပါလျှင်လည်း ခိုင်သဇင်မြင့်က ပိုးအိမ်လေးတို့၏ခြံဘက်သို့ ကူးလာတတ်ပါသည်။

မျက်နှာပြောင်သူ သူရကလည်း ပိုးအိမ်လေးထံ ချဉ်းကပ်ဖို့ ကြိုးစားသည်။ ပိုးအိမ်လေးနှင့် စကားပြောလေတိုင်း စံပယ်ဖူးထံသို့ မျက်စပစ်ပြီး စကားရန်ရှာတတ်သည်။ စံပယ်ဖူးကလည်း သူရဆိုသော အသံကိုပင်ကြားချင်သူမဟုတ်။ တစ်ခါ တစ်ခါပင် ပိုးအိမ်လေး၏ စကားများ၊ စိတ်ကူးများထဲတွင် သူရဆိုသောအမည်က ပေါများစွာ ပါဝင်နေတတ်ပါသည်။ ထိုအခါမှာ စံပယ်ဖူး အံ့ဩရတတ်ပါသည်။

“နင်နဲ့သူရ သမီးရည်းစားတွေဖြစ်နေကြပြီလား”

ထိုသို့ မေးခွန်းမျိုးကို စံပယ်ဖူးဘက်ကနေ ပိုးအိမ်လေးကို မေးခဲ့ရိုးမရှိပါ။ မေးဖို့ စိတ်အတွေးများလည်း စံပယ်ဖူးမှာ မရှိပါ။

“နင်နဲ့သူရနဲ့ မချစ်ရဘူး၊ မကြိုက်ရဘူး” ဟူ၍လည်း ဘယ်တော့မျှ ပိတ်ပင်တားမြစ်ခြင်း ပြုခဲ့ခြင်း မရှိပေ။ သူရနှင့် စံပယ်ဖူးတို့ ကော်ဖီချိုတစ်ခွက် အတူသောက်ခဲ့တာကိုလည်း စံပယ်ဖူးမမြင်ချင် ယောင်ပြုမှုခံခဲ့ရသည်။ သူရအတွက် ရည်ရွယ်၍ ပုစွန်ခြောက်နိုင်နိုင်ဖြင့် သုတ်ထားခဲ့သော ပိုးအိမ်လေး၏လက်ဖက်တစ်ပွဲကို စံပယ်ဖူးမြည်း မကြည့်ခဲ့ပါ။ နောက်ဆုံး သူရက ပိုးအိမ်လေးတို့၏အိမ် တံစက်မြိတ်သို့

ရိပ်ခနဲဝင်လာတာမြင်သည်နှင့်ပင် စံပယ်ဖူးပြန်ဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်ခဲ့ပြီ။ သူ့ရနှင့် စံပယ်ဖူးတို့မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှောင်ထွက် လမ်းခွဲလိုက်လေတိုင်း ပိုးအိမ်လေးကိုယ်တိုင်က စံပယ်ဖူးကို မပြန်ပါနှင့်ဟု တားမြစ်ခဲ့ခြင်း မရှိပါ။

“ယောက်ျားကြိုက်တော့ ဆိုက်ဆိုက်လာ၊ မိန်းမကြိုက်တော့ မျှော်လိုက်တာ” တဲ့။ ထိုစကား တကယ်မှန်ပါသည်။ လောကဓံ တရား ရှစ်ပါးကို သဘောပေါက်အောင် ကြိုးစားနေသူ စံပယ်ဖူးမှာ မုဒိတာ၊ ဥပေက္ခာတရားတို့ဖြင့်လည်း နားလည်နိုင်ခဲ့ပါသည်။

တက္ကသိုလ်သို့ရောက်နိုင်ဖို့အတွက် ၁၀ တန်းဆိုသော မဟာ တံတိုင်းကြီးကို လွယ်ကူစွာဖြတ်သန်းနိုင်ရေးသာ စံပယ်ဖူးကြိုးစားသည်။ စာမေးပွဲဖြေဆိုခါနီးအထိ စံပယ်ဖူး၏မျက်လုံးထဲသို့ ပိုးအိမ်လေးနှင့် သူ့ရတို့ဝင်ရောက်လာကြပါသေးသည်။ စာမေးပွဲကြီးနီးကပ်လာသည့် အခါ ဟိုကျူရှင်ပြေး၊ သည်ကျူရှင်ပြေးဖြင့် စံပယ်ဖူးမှာ ပိုးအိမ်လေးထံ မရောက်ဖြစ်တော့။ ကျူရှင်ကလည်း မတူကြပြန်တော့ အနေနီးလျက် ဝေးခဲ့ကြရသည်။

တစ်ရပ်ကွက်တည်းသားချင်းဖြစ်၍ သူ့ရဘက်မှ မီးစိမ်းပြု၍ စံပယ်ဖူးကို ရယ်မောပြုံးပြ နှုတ်ဆက်လာခဲ့ခြင်းများရှိသော်လည်း “အခင်ရဆုံးသူငယ်ချင်းပိုးအိမ်လေးကို ဆွဲထုတ်ရကောင်းလား” ဟု သူ့ရအပေါ် စံပယ်ဖူးနာကြည်းမိပါသည်။ ပိုးအိမ်လေးကလည်း စိမ်းကားရက်သည်။ စာကျက်ခြင်းကို ခုတုံးလုပ်ကာ စံပယ်ဖူးထံသို့ မရောက်ရှိခဲ့ပါတော့ချေ။ “လူတွင်ပါလို့ နွားကျားကိုက်တာပါလေ” ဟု မှတ်ယူခဲ့သည်။

သင်္ကြန်ရက်တစ်ရက်မှာတော့ ပိုးအိမ်လေးတို့ရပ်ကွက်ထဲက နီးစပ်ရာသူငယ်ချင်းတိုင်းလိုလို စံပယ်ဖူးကိုလာရောက်ခေါ်ငင်ကြသည်။

ရပ်ကွက်ထဲမှ ထွက်ရှိသော ရေပက်ခံကားတိုင်းလိုလိုက စံပယ်ဖူးကို အရေးတယူဖြင့် လာရောက်ခေါ်ငင်ကြပါသည်။ အိမ်တိုင် ယာရောက် ရေလာပက်ကြသူများ၊ ပီတောက်ပန်းလာပေးသူများ ရှိခဲ့ ကြပြန်ပါသော်လည်း စံပယ်ဖူးအတွက် ကဗျာမပီသော သင်္ကြန် အခါတော်သာဖြစ်ခဲ့ရပါတော့သည်။ စံပယ်ဖူးမျှော်လင့်သည်က *သင်္ကြန်မှာ နင်နဲ့အတူကပ်ပစ်မယ်* ဟုပြောခဲ့ဖူးသော ချစ်သူငယ်ချင်း ပိုးအိမ်လေးကိုသာ။

စိတ်တွေလျှော့လိုက်ပြီးသော နှစ်ဆန်းတစ်ရက်နေ့မှာ မိဘများ လှူဒါန်းသည့် နှုတ်ခမ်းကို ပိုးအိမ်လေးထံသို့ တကူးတက သွား ရောက်ပို့ပေးခဲ့ပါသည်။ မရောက်သည်မှာ ရက်ပေါင်းအတော်ကြာခဲ့ပြီမို့ ပိုးအိမ်လေးတို့အိမ်သည်ပင် သွေ့ခြောက်နေသလိုဖြစ်၍ ဟု စံပယ်ဖူးခံစား မိပါသည်။ တစ်ဖက်ခြံဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ပြန်ပါသော်လည်း ခြံတံခါးပိတ်လျက်။ ယနေ့ နှစ်ဆန်းတစ်ရက်နေ့မို့ ဘုရားသွားကြသူများ။ သာဓုကန်ဘက် ငါးသွားလွှတ်ကြသူများနည်း (ကိုစည်သူတို့စနီးမောင်နှံ လည်း ထိုနည်းတူ) ကုသိုလ်ပြုနေကြပါလိမ့်မည်ဟု နားလည်လိုက် သည်။

****ဟယ်...သူငယ်ချင်း...လာ...လာ နင့်ကို ငါမျှော်နေတာ****

ပိုးအိမ်လေးက ရယ်မောပျော်ရွှင်စွာဖြင့် စံပယ်ဖူးကို လာရောက် ပြေးကြိုသည်။ ရုတ်တရက်မို့ နှစ်ဦးသား တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ မျက်ရည်ဝဲမိကြသည်။

****ကြီးမေက ၁၀ ရက်တရားစခန်းဝင်နေတာလေ၊ ပြန်မထွက် သေးလို့ ငါအိမ်စောင့်ကျနေတာ၊ သင်္ကြန်လည်း မလည်ဖြစ်ပါဘူးဟာ****

ပိုးအိမ်လေး၏လေသံအားပျော့နေကြောင်း စံပယ်ဖူးရိပ်စားမိလိုက်သည်။ “သင်ကြိမ်လည်း မလည်ဖြစ်ပါဘူး” ဆိုသောစကားကြောင့် စံပယ်ဖူးမှာ အံ့ဩရလေတော့သည်။ စံပယ်ဖူးထင်ထားတာက သူ့ရနှင့် ပိုးအိမ်လေးတို့ ရွှေလက်တွဲဖွဲ့ပျော်ရလိမ့်မည်ဟု။

“ဒီမှာ နင်တို့အတွက် ငါ နန္ဒင်းမကင်းလာဖို့တာ၊ ကိုစည်သူတို့အတွက်လည်း တစ်ချိုင်ပါတယ်၊ ဒါနဲ့ ကိုစည်သူတို့အတွက် နင်ပဲ ယူထားပေးလိုက်နော်၊ ငါ သူ့ရနဲ့ မတွေ့ချင်လို့”

မုန့်များကို လှယ်ထည့်ပေးလိုက်ရင်း စံပယ်ဖူးပြောလိုက်သည်။ ချိုင့်များကို ပြန်ဆင့်ရင်း နှုတ်ဆက်ပြန်ထွက်ရန် ဟန်ပြင်နေသော စံပယ်ဖူး၏လက်တစ်ဖက် လှမ်းဆွဲခံလိုက်ရသည်။ အေးစက်နေသော ပိုးအိမ်လေး၏လက်ချောင်းကလေးများကြောင့် စံပယ်ဖူးလန့်သွားရပါသည်။ စံပယ်ဖူးမှာ အထိတ်တလန့်ဖြင့် ပိုးအိမ်လေးကို ငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။

“မသွားပါနဲ့ဦး သူငယ်ချင်းရယ်၊ ငါလေ...ငါ..ငါ...”

ပိုးအိမ်လေးမှာ စကားဆုံးအောင် မပြောနိုင်တော့ဘဲ ချုံးပွဲချဉိုပါတော့သည်။ ပြန်ရန်ဟန်ပြင်နေသော စံပယ်ဖူးမှာ ပိုးအိမ်လေး၏ အပြုအမူကြောင့် ဘာလုပ်ရမှန်း မသိတော့ပေ။

“နင်...နင် ဘာဖြစ်သွားရတာလဲ ပိုးအိမ်လေးရယ်၊ ငါ ဘာများအမှားလုပ်မိလို့လဲဟင်၊ နင်နဲ့သူ့ကြားမှာ ငါ အမှားမရှိအောင် နေခဲ့တာပဲ၊ အတတ်နိုင်ဆုံး ရှောင်ပေးခဲ့တာပဲ”

ပိုးအိမ်လေးမှာ စံပယ်ဖူး၏ခန္ဓာကိုယ်ကို တင်းကြပ်စွာ ပွေဖက်ထားလိုက်ပါသည်။

“နင် မမှားပါဘူး စံပယ်ဖူးရယ်၊ မှားခဲ့တာက ငါပါ...”

ပိုးအိမ်လေးမျက်ရည်များကို သုတ်လိုက်ပါသည်။

“ငါလေ...ရင်ဖွင့်ချင်လွန်းလို့ နင့်ကို နေ့တိုင်းမျှော်နေခဲ့တာ၊ စာမေးပွဲရက်တွေတုန်းကလည်း နင်စိတ်ဆင်းရဲပြီး စာမကျက်နိုင်မှာ စိုးလို့ ငါဘာမှမပြောခဲ့တာ”

“နင် ပြောချင်တာ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောပြစမ်းပါ၊ ပိုးအိမ်လေးရယ်”

စိတ်ပူလှစွာဖြင့် ပိုးအိမ်လေးကို စံပယ်ဖူးမေးလိုက်သည်။ ပိုးအိမ်လေးသည်လည်း စံပယ်ဖူး၏မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်း လှပစွာ ပြုံးလေသည်။ ငိုလိုက်၊ ပြုံးလိုက်ဖြင့် ပြုမူပုံဆန်းနေသော ပိုးအိမ်လေးကို စံပယ်ဖူးတစ်ယောက် နားမလည်နိုင်အောင်ဖြစ်ရပါသည်။

“ငါနဲ့သူရတို့ သမီးရည်းစားဖြစ်နေကြတယ်လို့ ထင်ပြီး နင်ရှောင်ထွက်ခဲ့တာ မဟုတ်လားဟင်...ငါလေ...အဲဒီအကြောင်းတွေကို ပြောပြချင်လို့ နင့်ဆီကိုလာခဲ့ချင်ပေမယ့် နင်တို့ရပ်ကွက်ထဲကို ငါမလာဝံ့ခဲ့ဘူး၊ နင်တို့အိမ်ကိုရောက်ဖို့က သူရတို့ရဲ့တိုက်အိမ်ရှေ့ကနေ ဖြတ်လာရမှာ မဟုတ်လား၊ အကျိုးအကြောင်း အပြည့်အစုံကိုစာရေးပြီး လူကြုံလွှတ်ချင်ပေမယ့်လည်း ငါ့အတွက်ကြောင့် နင်နဲ့သူရတို့ ရန်ဖြစ်ကြမှာစိုးလို့”

ပိုးအိမ်လေး၏မျက်နှာ ညိုသွားပြန်ပါသည်။

“ကိုစည်သူကလေ မန္တလေးက ပရောဂျက်အတွက် ခရီးသွားရမှာမို့ သူတို့လင်မယားနောက်ကွယ်မှာ သူရနဲ့ငါ့ကို နီးစပ်သွားမှာ စိုးခဲ့တာ...”

စံပယ်ဖူး အံ့သြသွားရပါတော့သည်။ ကိုစည်သူက စံပယ်ဖူးတို့ မောင်နှမများ လေးစားအတုယူခဲ့ရသော စံပြတစ်ဦးဖြစ်သည်။

ရိုးသားသည်၊ တည်ငြိမ်သည်၊ စာတော်သည်၊ မိဘများအပေါ်၌လည်း သိတတ်လိမ္မာခဲ့သူဖြစ်သည်။ နဂိုမနောဖြူသူဖို့ ယခုပိုးအိမ်လေးပြော သလိုမျိုး သူရနှင့်ပိုးအိမ်လေးတို့ နီးစပ်သွားမှာ မလိုလားမှု မရှိနိုင်ဟု စံပယ်ဖူးထင်သည်။ တစ်ခုခုတော့ လွဲနေနိုင်ကောင်းပါသည်။

“မဟုတ်ဘူးလို့ ငါ့ကို နင်ငြင်းမယ်ဆိုတာ သိထားပြီးသားပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒါဟာ တကယ်ပါ။ ကိုစည်သူက ကြီးမေကို သက်သေ အရာထားပြီးတော့မှ ငါ့ကို မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြောခဲ့တာ၊ သူရကျောင်းပြီး ရင် စေ့စပ်ထားဖို့ မိန်းကလေးက ရှိပြီးသားတဲ့၊ ခုလို စိတ်ကစား ရင်ခန့်တတ်ကြတဲ့အရွယ်မှာ မှားသွားကြမှာစိုးလို့တဲ့...”

ပိုးအိမ်လေးမှာ စကားကိုဆုံးအောင်မပြောတော့ဘဲ ငိုနေတော့ သည်။ စံပယ်ဖူးမှာတော့ ပိုးအိမ်လေး၏စကားများကို ယုံရခက်နေပါ သည်။ “ဒါဖြင့် ကိုစည်သူတို့လင်မယားက မန္တလေးကိုသွားနေခဲ့ကြ တာပေါ့” ဟု တွေးမိရင်း ရင်မောသွားရပါတော့သည်။

“နင် အဲဒီတော့ ကိုစည်သူကို ဘာပြန်ပြောလိုက်လဲ”

“ဘာပြန်ပြောနိုင်မှာလဲ စံပယ်ဖူးရယ်... ငါက မိန်းကလေးပါ။ ကိုစည်သူ ငါ့ကိုလာဆုံးမပေးတယ်လို့ပဲ မှတ်ပါတယ်၊ တစ်ရှက်ကနေ နှစ်ရှက်မဖြစ်ရတော့ဘူးပေါ့ဟာ၊ အစပိုင်းကတော့ ငါလေ ကိုစည်သူကို အရွဲတိုက်ပြီး သူရကို ကြိုးစားဦးမလို့ပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သူရကမှ ငါ့ကို မကြိုက်ဘဲ”

“ဘာရယ်...ဘယ်လို...နင့်ကို သူရက...”

“ဟုတ်တယ်...ဒါကြောင့် ငါ့ကိုယ်ငါ သိပ်ရှက်မိတာပေါ့ စံပယ်ဖူးရယ်၊ ငါမြောင်းဖောက်ပေးနေပေမယ့် စီးလာမယ့်ရေမှမရှိတဲ့၊ အစကတော့ ငါ့ကို သူရကြိုက်နေတယ်လို့ထင်ခဲ့တာ၊ သူရ ငါ့ကို

အရိပ်ပြာဖို့နေနေသာ နိမိတ်လေးတောင်မှ မရခဲ့ပါဘူး။ နှင့်ကို ရန်စချင်လို့ သာ ငါတို့အိမ်ဘက်ကူးကူးလာခဲ့တာ၊ သူရသာ ငါ့ကိုတကယ်ကြိုးစား ချင်ရင် ကိုစည်သူဘယ်လောက်တားတား စွန့်စားရဲ့ခဲ့မှာပေါ့”

“အင်း...ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ၊ ဒါနဲ့ သူရနဲ့စေ့စပ်မှာက ဘယ်သူလဲ”

“ဘယ်သိပါ့မလဲ စံပယ်ဖူးရယ်၊ မခိုင်သဇင်မြင့်ကို တိုးတိုး လေးမေးကြည့်ခဲ့ဖူးပေမယ့် မခိုင်သဇင်မြင့်ကလည်း သူမသိဘူးတဲ့”

အပြန်လမ်းတစ်လျှောက်လုံး စံပယ်ဖူး၏ရင်တို့ မွန်းကျပ်နေခဲ့ ပါသည်။ ပိုးအိမ်လေးအတွက်လည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။ ထင်တာနှင့်လက်တွေ့က တခြားစီပင်။ သူရနှင့် စေ့စပ်မည့်မိန်းကလေး ကိုစိတ်ထဲပုံဖော် မှန်းမျှော်ကြည့်ရင်း သက်ပြင်းချမိသည်။ သူရတို့၏ တိုက်အိမ်ကြီးရှေ့ ဖြတ်သန်းရသည့် တစ်ခဏကို တစ်ကမ္ဘာမျှ ကြာအောင် ခံစားနေရပါသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် တိုက်အိမ်ကြီး၏သံပန်း တံခါးမှ ထွက်လာသူကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ စံပယ်ဖူး “ဟင်” ခနဲ ဖြစ်သွားရပါသည်။

“ဟာ...ဒကာမကြီး စံပယ်ဖူးပါလား၊ ဒကာမကြီးရဲ့အမေ တောင် ခုလေးတင်ပဲ နုနွင်မကင်းပိုပြီး ပြန်သွားတာပဲ၊ ကိုယ်တော်တောင် နုနွင်းမကင်း ဘုန်းပေးခဲ့ပြီးပြီ၊ အခု ကျောင်းပြန်ကြတော့မလို့”

ခနဲသံ တစ်ဝက်စွက်ကာ ပြောနေသည်ဟု စံပယ်ဖူးစိတ်ထဲ ထင်မြင်မိသဖြင့် လက်ထဲမှ စတီးလ်ချိုင့်ကို ခပ်တင်းတင်းဆုပ်ကိုင် ထားလိုက်သည်။

“ဘာ ကိုယ်တော်လဲ...အသက်မပြည့်သေးဘဲနဲ့ နင်က ကိုရင် အဆင့်ပဲ၊ နင် စာမေးပွဲအောင်ချင်လို့ သင်္ကန်းဆီးတာ မဟုတ်လား”

“ဘာ နင်လဲ... ဒကာမကြီးနော် သင်္ကန်းကိုတော့ရိုသေပါ။ ကိုယ်တော့်ဘွဲ့အမည်က အရှင်သုန္ဒရတဲ့။ ကိုယ်တော့်ကိုစော်ကားမော်ကားနဲ့ ဒကာမကြီး ငရဲကြီးမှာ မကြောက်ဘူးလား။ သင်္ကန်းရက်တွင်း ဒုလ္လဘဝတ်ခဲ့ရတဲ့ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေ ဒကာမကြီးကို အမျှဝေပါတယ်။ ကဲ ဒကာမကြီးရေ...အမျှ...အမျှ...အမျှ ယူပါ...”

ကိုရင် သူရက ဝါတော်ရင့် ပုဂ္ဂိုလ်တော်ကြီးလေသံ ဖမ်းကာ မင်သေသေဖြင့် စံပယ်ဖူးကို အမျှပေးဝေ၏။ စံပယ်ဖူးမှာ ခြေမကိုင်မိ၊ လက်မကိုင်မိ။ ကိုရင် သုန္ဒရ ခေါ် သူရကို ရန်တွေ့ဖို့ကလည်း မဖြစ်နိုင်ပြန်ပေ။

“တွေ့မယ်...တွေ့မယ်...နင်လူထွက်လာမှ တွေ့မယ်...ဟွန်း”

စိတ်ထဲကနေကြုံးဝါးရင်း စံပယ်ဖူး နှုတ်ခမ်းစုကာ ထွက်ခဲ့၏။

“ဒကာမကြီး ဖြည်းဖြည်း...ခြေ သိပ်မဆောင်နဲ့ဦး၊ မြေမြိုမှာ စိုးလို့”

ဂျီတီစီရသော သူရက ဝါးခယ်မသို့ရောက်သွားသည်။ ကွန်ပျူတာတက္ကသိုလ်ရသော စံပယ်ဖူးနှင့် အဝေးသင်တက်ခဲ့သော ပိုးအိမ်လေးတို့ လူချင်းကွဲကွဲကြရသည်။ အစပထမနှစ်မှာတော့ ကြိုကြားကြိုကြားတွေ့ဖြစ်ကြသေးသော်လည်း ပိုးအိမ်လေးက ဒေါ်ချစ်ချစ်နှင့် အတူ အကျိုးဆောင်လုပ်ငန်းဘက်သို့ရောက်သွားသည့်အခါ စံပယ်ဖူးလည်း တွေ့ခွင့်မသာတော့ပေ။

ပိုးအိမ်လေး အရမ်းလှလာကြောင်း၊ ပွဲစားလောကထဲမှာ စန်းပွင့်မှုအားကောင်းကြောင်း၊ မိဘမောင်နှမများမှတစ်ဆင့် စံပယ်ဖူးကြားသိ

နေရပါသည်။ တစ်ချိန်က သူရသည်လည်းကောင်း၊ စံပယ်ဖူးသည်လည်းကောင်း ပိုးအိမ်လေးအတွက် အိပ်မက်သာဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ထိုအိပ်မက်များသည် B .Tech ရပြီး ရန်ကုန်မှော်ဘီနည်းပညာသို့ ရောက်လာခဲ့သော သူရကြောင့် အကောင်အထည်ပေါ်ခဲ့ရလေသည်။

“မခင်လေး စဉ်းစားကြည့်လေ...ပိုးအိမ်လေးရဲ့မိဘတွေက သမီးဖြူဖြူလှလှလေးမွေးထားပါလျက်နဲ့ အဲဒီသမီးလေးရဲ့မျက်နှာကို မှမထောက်ဘဲ နောက်အိမ်ထောင်ကိုယ်စီထူရက်ကြတယ်၊ ရေစက်ကုန်လို့ကြွကြရတယ်ဆိုတဲ့တရားသဘောကို နားလည်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီမိဘမျိုးတွေနဲ့တော့ ဆွေမျိုးမတော်စပ်ချင်ဘူး မခင်လေးရယ်”

သူရ၏မိခင်ဒေါ်ရွှေဆင့်က ဒေါ်ခင်ခင်လေးနှင့်ဆုံတွေ့ရလေတိုင်း ပိုးအိမ်လေးနှင့်ပတ်သက်၍ ရင်ဖွင့်တတ်ပါသည်။ ကြားရဖန်များလာသောအခါ စံပယ်ဖူး၏စိတ်ထဲ သို့လော...သို့လောဖြစ်လာရ၏။

“ပိုးအိမ်လေး ဘာဖြစ်လို့လဲတဲ့ မေမေ”

မအောင့်အီးနိုင်၊ မစောင့်ထိန်းနိုင်တော့သည့်အခါ စံပယ်ဖူးမေးလိုက်ပါတော့သည်။ ဒေါ်ခင်ခင်လေး မဖြေပါ။ စံပယ်ဖူးလည်း ထပ်မမေးတော့ချေ။ အိမ်နှင့်ကျောင်း၊ ကျောင်းနှင့် ဘာသာခြားစကား ပြောသင်တန်းများ၊ သင်တန်းများနှင့်အိမ် ကူးချည်သန်းချည်မို့ ပြင်ပလောက၏အမြင်ကျယ်မှုများနှင့် ထိတွေ့နေခဲ့ရသည့်တိုင် အိမ်ကိစ္စ၊ လူမှုရေးကိစ္စများ၌ စံပယ်ဖူးလစ်ဟာမှုများရှိခဲ့ရပါသည်။

ပိုးအိမ်လေးနှင့်ကလည်း စက္ကန့်ပိုင်းမျှသာ လှစ်ခနဲ မြင်နေ၊ တွေ့နေရခြင်းများသာရှိတော့သည်။ သူရကိုလည်း နေ့စဉ်ကျောင်းသွားနေရပေသည့်တိုင် ကျောင်းကားချင်းမတူတာမို့ ထွေထွေထူးထူးမျက်နှာချင်းဆုံရခိုက် ရှားပါးလှလေသည်။ နံနက် ခြောက်နာရီမှာ

ကျောင်းသွားဖို့ ရယ်ဒီဖြစ်နေရသည်။ ညပိုင်းမှာလည်း အင်္ဂလိပ်စာ အရေး၊ အဖတ်၊ အပြော ပြေးသင်ရသည်။ စနေ၊ တနင်္ဂနွေလိုမျိုးမှာ တရုတ်ဘာသာစကားနှင့် ကွန်ပျူတာသင်တန်း၊ တက္ကသိုလ်မှ လေ့ကျင့် သင်ကြားပေးသမျှ လက်တွေ့နားလည်အောင် ပြန်လေ့ကျင့်ရသည်။ သည်ကြားကပင် စံပယ်ဖူး၏သူငယ်ချင်းများက စာရင်းကိုင်သင်တန်း တက်ဖြစ်အောင် အချိန်လုနိုင်ကြသေးသည်။ ညဘက်အလုပ်အဖြစ် အထက်တန်းကျောင်းသားများကို ဂိုက်လုပ်ပေးနိုင်ကြသေးသည်။

စံပယ်ဖူးမှာတော့ ကိုယ်ပိုင်ဝင်ငွေမရှာနိုင်သေး။ ရည်မှန်းချက်များ က ဟိုးအဝေးကြီးမှာသာရှိနေသေးသည်။ အဝတ်အစားကိုပင် အိမ်က အလျင်မီအောင် လျှော်ဖွပ်ပေးနိုင်၍ဖြစ်သည်။ ထမင်းကိုတော့ နံနက် လေးနာရီသာ ပေါင်းအိုးထမင်းကော့ကော့လေးစားရခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုနေ့က စံပယ်ဖူးသင်တန်းကနေပြန်အလာ ခွာညိုအအေးဆိုင် ဘက် ချိုးဝင်ဖြစ်သည်။ သင်တန်းရောက်တော့မှ သင်တန်းဆရာ နေမကောင်းသဖြင့် သင်တန်းပျက်ကြောင်း ဖုန်းဝင်ထားသည်ကိုသိရ၏။ ထို့ကြောင့် ညပိုင်းမှာ စောစောစီးစီး အိမ်ပြန်လာခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။ ဒီအချိန် ရုပ်မြင်သံကြားရှေ့မှာ အထူးရဲကွန်မန်ဒိုကို စောင့်မျှော်ကြည့်ရှု နေမည့်အိမ်သားများအတွက် ဒိန်ချဉ်ဝယ်ဖို့စိတ်ကူးမိသည်က စံပယ်ဖူး ၏အမှားဖြစ်သည်။ ခွာညိုမှာက ဒိန်ချဉ်၊ ရေခဲသုတ် အရမ်းစားကောင်း သည်။ ရပ်ကွက်အနီးအဝေးမှန်သမျှ ကားကြီး ကားငယ်တို့ပင် လာ ရောက်ရပ်နားစားသောက်ကြရသောဆိုင်ဖြစ်သည်။ သစ်ပင်ရိပ်လေး တွေမှာ ရောင်စုံထီးလှလှတို့ဖြင့်တစ်မျိုး၊ ဘန်ဂလိုပုံစံ၊ ဘိုတံပုံစံလေးများ တစ်သွယ်ဖြင့် စိတ်ချမ်းမြေ့စွာ အနားယူနိုင်သောဆိုင်ဖြစ်သည်။ ဈေးက လည်း ချိုသာစွာဖြင့် ရောင်းပေးသည့်ဆိုင်ဖြစ်သည်။

“အစ်မ ခဏလေး ထိုင်စောင့်ပေးပါဦးနော်”

စားပွဲထိုးကောင်လေးကို စံပယ်ဖူး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ ည ခုနစ်နာရီမထိုးသေးခင်မို့ ဆိုင်ကလူရှင်းနေသည်။ ဒိန်ချဉ်ပါဆယ် ထုတ်နေတာကို ထိုင်စောင့်ရင်း အနားမှ ဖြတ်ကျော်သွားသူ စုံတွဲတစ်တွဲ ကို သတိထားမိလိုက်သည်။

“ဟာ...အရူးမ”

တွေ့တွေ့ချင်းပင် သူရက စံပယ်ဖူးကို ရန်စ၏။ ပိုးအိမ်လေးက တော့ မျက်နှာပျက်သွားခဲ့သည်။ သူရ၏လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင် ထားသော ပိုးအိမ်လေး၏လက်များ ရုတ်သိမ်းသွားသည်။ စံပယ်ဖူး မှာ သူရကို ရန်ပြန်တွေ့ဖို့သတိပင်မရ၊ ရုတ်တရက်မို့ အံ့အားသင့် သွားရသည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။

“ငါတို့ နေ့တိုင်း ဒီဆိုင်မှာရှိတယ်၊ နင်ပျင်းရင်လာခဲ့ပေါ့”

ပိုးအိမ်လေးက စံပယ်ဖူးကို ဝတ်ကျေတမ်းကျေဖိတ်ခေါ်လာ သည်။ စံပယ်ဖူး နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်မဲ့လိုက်သည်။ လွန်ခဲ့သော သုံးနှစ် ခန့်မှ နှစ်ဆန်းတစ်ရက်နေ့တွင် ပိုးအိမ်လေးပြောခဲ့သောစကားတို့ကို ပုံပြင်တစ်ပုဒ်အဖြစ် စံပယ်ဖူးလက်ခံလိုက်တော့သည်။

“ငါ့မှာ ပျင်းဖို့ အချိန်မရှိဘူး၊ ဒီဆိုင်မှာ နင်တို့ထိုင်တတ်မှန်း သိခဲ့ရင်တောင် ငါလာမိမှာ မဟုတ်ဘူး”

ပိုးအိမ်လေးက သူရကို စစ်ကူလှမ်းကြည့်သည်။ သူရကမူ ထုံးစံအတိုင်း စပ်ဖြဖြ။ ထိုစဉ်မှာပဲ စားပွဲထိုးလေးက ဒိန်ချဉ်ပါဆယ် များလာပေးသဖြင့် ကျသင့်ငွေကို စံပယ်ဖူးရှင်းပေးလိုက်သည်။

“အဲလို ပြောပေါက်၊ ဆိုပေါက်တွေကြောင့် နင့်ကိုကြိုက်တဲ့သူ မရှိတာ၊ နင့်မာနက သေမှချမှားလား”

“ဒီမှာ သူရ...နင်သာ ယောက်ျားစစ်စစ်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားပါ”

ပိုးအိမ်လေးကို နှုတ်မဆက်တော့ဘဲ စံပယ်ဖူးလှည့်ထွက်ခဲ့တော့သည်။ အမည်ဖော်မရသော နာကြည်းချက်ကြောင့် ရင်ဘတ်ထဲ တစ်ချက် စူးခနဲ အောင့်သွားရသည်။ အန်တီ ဒေါ်ရွှေဆင့်က အိမ်သို့ ရောက်လာလေတိုင်း ရင်ဖွင့်ပြောဆိုမှုက ဘာကြောင့်လဲဆိုသည်ကို စံပယ်ဖူးကိုယ်တိုင်ပင် မျက်ဝါးထင်ထင်တွေ့မြင်လိုက်ရလေပြီ။ လက်ချင်းချိတ်ပြီး ကြည်နူးနိုင်ကြလေပြီမို့ သူရနှင့်ပိုးအိမ်လေးတို့၏ ချစ်ခရီးလမ်းအတော်အတန်ခရီးပေါက်နေပြီမှန်း စံပယ်ဖူးသိလိုက်ရပါပြီ။

“ဟုတ်တယ် သူရ၊ ငါက အရူးမပဲ၊ သေချာတယ်၊ ငါ့ကို အရူးဖြစ်အောင် နင်တို့လှည့်စားခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား”

ဒေါသထွက်ထွက်ဖြင့် တစ်ဦးတည်း ရေရွတ်ရင်း လျှောက်လာ ခဲ့ရာ အိမ်သို့ရောက်မှန်းမသိနိုင်အောင်ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။ စံပယ်ဖူး တက်တစ်ချက် ပြင်းပြင်းခေါက်လိုက်မိတော့သည်။

* * * * *

“ကဲ နင်တို့နှစ်ယောက် အခု ငါ့ရှေ့မှာ ပေါ်တင်ရှင်းကြ၊ နောက်တစ်ခါ ငါအရူးအဖြစ်မခံနိုင်ဘူး...”

စံပယ်ဖူးပြောကာ ဆိုကာဖြင့် ပင်လယ်ကမ္ဘီပင်အောက် မတ်တတ်ရပ်နေသော သူရထံသို့ ပိုးအိမ်လေးကို တွန်းလွှတ်လိုက်သည်။ စံပယ်ဖူး၏အပြုအမူကြောင့် သူရ လန့်သွားရသည်။ ပိုးအိမ်လေးသည် လည်း ဟန်ချက်ပျက်ကာ ခုံတန်းပေါ်သို့ စွေခနဲထိုင်လျက်ကျ၏။

“နင့်ကိုငါ ဘယ်တော့မှ စကားမပြောတော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ် ထားတာ၊ အခု နင့်ကို ငါ ဒီကိုလာဖို့ချိန်းလိုက်တာ ဘာကြောင့်လဲ

ဆိုတာ နင်သိပြီ မဟုတ်လား သူ့ရ၊ ကဲ...ပိုးအိမ်လေး နင်လည်း
ငိုမနေနဲ့တော့...ရှင်းကြလေ...”

စံပယ်ဖူး၏စကားဆုံးတော့ သူ့ရ ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်
တော့၏။ ပိုးအိမ်လေးကတော့ ဝမ်းနည်းစွာဖြင့် မျက်နှာကို လက်ဖြင့်
အုပ်ကာ ငိုကြွေးနေတော့သည်။ သူ့ရတစ်ယောက် စံပယ်ဖူးကို
တစ်လှည့်၊ ပိုးအိမ်လေးကို တစ်လှည့် ကြည့်ကာ ခေါင်းကို ခါယမ်း
ပစ်လိုက်၏။

“စံပယ်ဖူး...စံပယ်ဖူး နင်က ရည်စားမထားဖူးသေးတော့
ဒီအကြောင်းတွေ ဘယ်နားလည်နိုင်ပါ့မလဲ၊ သမီးရည်းစားထားတယ်
ဆိုတာ လက်ထပ်ဖို့အထိ ရည်ရွယ်ကြတယ်လို့များ နင် ထင်သလား၊
အေး... အဲလို လက်ထပ်ဖို့အထိ ရည်ရွယ်ထားလောက်တဲ့ အရည်
အချင်းရှိတဲ့သူ မတွေ့မချင်း ရွေးချယ်ခွင့်ရှိတယ်”

“ဘာ...”

သူ့ရ တုန်လှုပ်မှုမရှိဘဲ အေးဆေးစွာပြောနေ၏။ စံပယ်ဖူး၏
အနားကို တိုးကပ်လာရင်း စံပယ်ဖူး၏ဆံပင်ထဲမှ ပင်လယ်ကစွီးရွက်
အကြွေကို လက်ချောင်းကလေးများဖြင့် တောက်ထုတ်လိုက်လေသည်။
ပိုးအိမ်လေးကလည်း စံပယ်ဖူးကိုမပြောတော့နှင့်ဆိုသောပုံသဏ္ဍာန်ဖြင့်
ခေါင်းခါပြ၏။ မိန်းမသားချင်း ကိုယ်ချင်းစာနာစိတ်ဖြင့် စံပယ်ဖူးမှာ
ပိုးအိမ်လေးကို သနားသွားရသည်။

“နင့်မှာ နှမမှ မရှိတာပဲ၊ နင် အရမ်းယုတ်မာတယ် သူ့ရ”

“အဟက်...ဘာရယ်...ငါက ယုတ်မာတယ် ဟုတ်လား၊
ငါက ဘယ်မိန်းကလေးအပေါ်မှာမှ မယုတ်မာခဲ့ဘူး စံပယ်ဖူး၊

ပိုးအိမ်လေးအပေါ်မှာလည်း ဘာစည်းမှ မကျော်ခဲ့ဘူး၊ နင့်သူငယ်ချင်းကို နင်ပြန်မေးကြည့်ဦး၊ ငါတို့ချစ်ကြတယ်၊ ကြိုက်ကြတယ်၊ အခု သဘောထားချင်းမတိုက်ဆိုင်လို့ လမ်းခွဲကြတယ် ဒါပဲ၊ ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ ချစ်ဖူးသူတိုင်း အသည်းကွဲဖူးကြတယ်၊ အချစ်ဦးတိုင်းလည်း အချစ်ဆုံး မဟုတ်ကြသလို၊ အချစ်ဆုံးတိုင်းလည်း အချစ်ဦးတွေမဟုတ်ကြပါဘူး စံပယ်ဖူးရာ၊ ဘာလဲ နင်က ပိုးအိမ်လေးကိုယ်စား ငါနဲ့ဇာတ်လမ်း ဆက်မလို့လား...”

“ဘာပြောတယ် သူရ...နင်ရိုင်းစိုင်းလှချည်လား...ကဲဟယ်”

“ဖြန်း...ဖြန်း...”

သူရ၏မျက်နှာချာချာလည်အောင် ခါထွက်သွားရသည်။ သူရ တစ်ယောက် သူ၏ဘယ်ဘက်ပါးကော၊ ညဘက်ပါးကိုပါ မယုံကြည် နိုင်စွာ ပွတ်သပ်ကြည့်နေ၏။ သွေးပူနေတုန်းမို့လား မသိ။ အရိုက်ခံရ ရချင်းနာကျင်မှုမဖြစ်သောကြောင့် စံပယ်ဖူးကို တုံ့ပြန်ဖို့ မေ့နေ၏။ ပွဲကြည့်ပရိသတ်ဖြစ်သော ပိုးအိမ်လေးမှာ ထိုင်နေရာမှ ထပြေးလာရင်း စံပယ်ဖူးကို နံဘေးသို့ ဆွဲခေါ်ထုတ်၏။

“နင့်နေရာမှာ တခြားမိန်းကလေးသာဆိုရင် မလွယ်ဘူး စံပယ်ဖူး”

“အမယ်...နင်က ခုကော ရင်ဆိုင်နိုင်ပါတယ်၊ နင်က နင့်ကို ငါပါးရိုက်တာ မကျေနပ်ဘူးပေါ့ ဟုတ်လား၊ နင် ငါ့ကို ဘာလုပ်ချင် သလဲ သူရ၊ အခု နင့်လွယ်အိတ်ထဲမှာပါတဲ့ကျင်တွယ်နဲ့ ငါ့ကို ထိုးလိုက်လေ...ထိုးစမ်းပါ”

ပြောရင်း စံပယ်ဖူးက သူရ၏လွယ်အိတ်ထဲမှ ကျင်တွယ်ကို လှ၏။ သူရကလည်း လွယ်အိတ်ထဲ အနှိုက်မခံ၊ ကာ၏။

“ဘာကျင့်တွယ်မှ မပါဘူး၊ စံပယ်ဖူး နင်ဖယ်နေ၊ နင့်ကို ငါ လက်သီးနဲ့ ထိုးမိလိမ့်မယ်၊ ပိုးအိမ်လေး နင် စံပယ်ဖူးကို ခေါ်ပြီး ပြန်တော့”

သူရ ပြောနေသော်လည်း စံပယ်ဖူးကတော့ သူရ၏လွယ်အိတ်ကို လုယူနေဆဲ၊ တကယ်လည်း သူရ၏လွယ်အိတ်ထဲတွင် ခဲချွန်စား အသေးစားလေးမှလွဲ၍ အန္တရာယ်ဖြစ်စေလောက်သော ကိရိယာ တစ်ခါမှမပါခဲ့ပေ။ ပိုးအိမ်လေးကလည်း နုနုနယ်နယ်မို့ စိတ်ကြမ်း ဝင်နေသော စံပယ်ဖူးကို ဝင်မဆွဲရဲပေ။ ပိုးအိမ်လေးမှာလည်း သူမ စသောဇာတ်လမ်းကို အဆုံးမသတ်နိုင်အောင်ဖြစ်နေရသည်။

မနေ့က သူရနှင့် စကားများရပြီး လမ်းခွဲလိုက်ကြကြောင်းကို အရင်းနှီးဆုံး သူငယ်ချင်း စံပယ်ဖူးကို ရင်ဖွင့်မိသည်။ ထိုအခါ စံပယ်ဖူးမှာ အမျက်ထွက်ကာ ယနေ့နံနက် သူရကျောင်းသွားချိန် ဖုန်းဆက်ခေါ်ကာ ချိန်းလိုက်ခြင်းပင်။ ယနေ့အတွက်တော့ သူရကော စံပယ်ဖူးပါ ကျောင်းမတက်နိုင်ကြတော့။ စနေ၊ တနင်္ဂနွေ အဝေးသင် သမားပိုးအိမ်လေးမှာလည်း မျက်ရည်နှင့်မျက်ခွက်။

“နင်တို့ယောက်ျားလေးတွေဟာလေ ဖျောက်ဆိပ်ပင်ကြီးလိုပဲ သိလား၊ ခုပဲဖူး၊ ခုပဲပွင့်၊ ခုပဲသီး၊ ခုပဲကြွေနဲ့ တက်လည်းတက်နိုင် လှပါရဲ့...”

“ဖျောက်ဆိပ်က အသီးသီးလို့လား အရူးမရဲ့”

စံပယ်ဖူးက သူရ၏လွယ်အိတ်ကြိုးကို လွှတ်ပေးလိုက်သည်။ သူရကို တွေဝေစွာစိုက်ကြည့်ရင်း စံပယ်ဖူး သူရ၏ရင်ဘတ်ကို ဆောင့်တွန်းလိုက်သည်။

“နင် တော်တော်သစ္စာမဲ့တဲ့သူပဲ သူရ၊ နင့်မှာ မိဘသဘောတူ ထားတဲ့မိန်းကလေးရှိရဲ့သားနဲ့ မိန်းကလေး ထည်လဲတဲ့တယ်၊ ငွေကြေး၊

ဥစ္စာမန၊ ရုပ်ရည်ခုတ်လုပ်ပြီး ရည်းစားတွေမို့လိုပေါက်အောင် ထားတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလေးနှစ်ကတည်းက မကြိုးစားခဲ့ဘဲ ခုမှ ပိုးအိမ်လေးကိုကြိုးစားတယ်။ ပြီးတော့လည်း အပျော်ပဲ။ နင် လုံးဝ သစ္စာမဲ့တယ် သူရ။”

“အဟား...ဘယ်မိန်းကလေးနဲ့မှ ပတ်သက်ပြီးတော့ ငါ သစ္စာမဆိုဖူးဘူး စံပယ်ဖူး၊ ဟိုတုန်းက ငါ ပိုးအိမ်လေးကို ငါ မချစ်ချင်ခဲ့တာ အမှန်ပဲ။ အခုလည်း ပေါ်ပြူလာဖြစ်လွန်းနေတဲ့ ပိုးအိမ်လေးရဲ့ အလှအပေါ်မှာ သာယာမိပြီး တွဲမိတာပဲရှိတယ်။ ငါ ပိုးအိမ်လေးကို မချစ်ဘူး။”

“ဟင်...သူ...သူရ နင်...နင် တကယ်ပြောတာလား၊ နင် ရက်စက်လှချည်လား သူရ ဟင်။”

တစ်ချိန်လုံး တစ်ခွန်းမှ ဝင်မပြောသော ပိုးအိမ်လေးမှာ သူရ၏ ခါးသီးသောစကားများကြောင့် ဒေါသသွေးများ ဆူပွက်လျက် အသား များ တဆတ်ဆတ် တုန်ခါနေတော့၏။

“နင့်လိုကောင်ကို ငါတစ်သက် မကျောဘူး သူရ ရဲ့။”

ပြောရင်းဆိုရင်းဖြင့် ပိုးအိမ်လေးမှာ သူ့ဆလင်းဘတ်ခ်အိတ်ဖြင့် သူရကို အားကုန်လွှဲရိုက်လိုက်၏။

“ခွပ်”

“အား”

သူရက လက်ဖြင့်ကာ၍ တားလိုက်ပါသော်လည်း အချိန် မမီတော့ပေ။ ပိုးအိမ်လေး၏ဆလင်းဘတ်ခ်အိတ်အရှိန်က သူရ၏ ဦးခေါင်းကို ခွပ်ခနဲ မြည်သွားစေသောကြောင့် စံပယ်ဖူးပင် မျက်လုံးပြူး သွားရသည်။ ချိုစောင်းထိမိသွားသော သူရမှာလည်း ခါးတစ်ခြမ်းစောင်း

ပုံလျက်သား လဲကျသွားရတော့သည်။ ကံကောင်းထောက်မှု အားနည်း
စွာဖြင့် သူရမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ ထိုင်ခုံလက်ရန်းနှင့်
နောက်စေ့ရိုက်မိကာ ပုံကျသွားရတော့သည်။

စံပယ်ဖူးနှင့် ပိုးအိမ်လေးတို့ကြောင်နေစဉ်ခဏမှာပဲ သူရမှာ
သွေးများစီးဆင်းလာသော သူ့ဦးခေါင်းသူ ကိုင်ကြည့်ရင်း ငြိမ်သက်
သွားတော့သည်။

ပတ်ဝန်းကျင်သို့ အော်ဟစ်အကူအညီတောင်းဖို့ကိုလည်း သတိ
မရနိုင်ကြပေ။ ထိုထိုင်ခုံများမှာ ရှားနှစ်သားထိုင်ခုံများမှန်း စံပယ်ဖူး
တို့ မသိခဲ့ပေ။ ခွာညှိအအေးဆိုင်နှင့်ကပ်လျက်မှာက ကလေးကစားကွင်း။
ဘောလုံးကွင်းနှင့် ရပ်ကွက်ပန်းခြံဥယျာဉ်က ယှဉ်တွဲလျက်ရှိသည်။
ပန်းခြံဆိုသော်လည်း နံနက်ခင်း အစောပိုင်းမှာသာ သက်ကြီးရွယ်အို
လူကြီးပိုင်းများ၊ ကလေးလူငယ်၊ လူလတ်များစသဖြင့် လမ်းလျှောက်
ခြင်း၊ လှေကျင့်ခန်းပြခြင်းများဖြင့် အနားယူ ကိုယ်လက်လှေ့ကျင့်ရေး
နေရာသာဖြစ်သည်။ ပန်းခြံ အစောင့်ရယ်လို့ သီးသန့်မရှိ၊ ဝင်ကြေး
မပေးရ၊ ဥယျာဉ်မှူးနှစ်ဦးကလည်း ရောက်မလာသေးသည့်အချိန်။
လှေကျင့်ရေးပြသူများကလည်း လုပ်ငန်းခွင်ဝင်ရန် ကားမှတ်တိုင်သို့
ရောက်နေကြသောအချိန်။

စံပယ်ဖူးမှာလည်း စိတ်လှုပ်ရှားရလွန်းသဖြင့် ဘာကိုမှ မစဉ်းစား
တတ်အောင်ဖြစ်ရသည်။ ပိုးအိမ်လေးမှာလည်း မျက်ရည်များရွှံ့နှစ်လျက်
နှင့် စံပယ်ဖူးကိုလာပြေးဖက်သည်။

“ဒီ အရှိန်လောက်လေးနဲ့ ခုလောက်တောင် သွေးတွေအများ
ကြီးပဲ ထွက်လာရသလား”

တွေးရင်း စံပယ်ဖူးက သူရ၏ဦးခေါင်းကို အသာမယူ ထူကြည့်လိုက်သည်။ စံပယ်ဖူး၏လက်တွင် သွေးစေးများ ပေကျံကုန်ရတော့သည်။ ထိုစဉ်မှာပင် သူရ၏မျက်လုံးများ ဖျတ်ခနဲ ပြန်ပွင့်လာ၏။

“ဘုရားရေး...ကယ်ပါ၊ သူရ...သူရ အပမိုပြီနဲ့တူတယ်”

စံပယ်ဖူးမှာ ဒိုင်းခနဲ နှလုံးခုန်မြည်သွားလျက် သူရ၏ဦးခေါင်းပိုင်းကို ဘုတ်ခနဲ ပစ်ချခဲ့ရင်း ပန်းခြံထဲမှ ပြေးထွက်ခဲ့တော့သည်။ စံပယ်ဖူး၏နောက်ပါးမှ ထပ်ကြပ်မကွာ ပြေးလိုက်လာသူက ပိုးအိမ်လေးပင်။

“စံပယ်ဖူး နေဦးလေ... ငါ့ကို ခဏစောင့်ပါဦး၊ ငါကြောက်တယ်”

ဖနှောင့်နှင့်တင်ပါး တစ်သားတည်းကျအောင် ပြေးရသည်ဆိုသောစကားကို စံပယ်ဖူး လက်တွေ့သိလိုက်ရပြီဖြစ်သည်။ လက်မှာ ပေကျံစေးကပ်နေသောသွေးများကို လွယ်အိတ်ထဲမှ လက်ကိုင်ပဝါထုတ်၍ စံပယ်ဖူး သုတ်လိုက်သည်။ ပိုးအိမ်လေးမှာလည်း ယခုဖြစ်ခဲ့သမျှသော အဖြစ်အပျက်များအား မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ခံစားနေရသည်။

“သူရ သေပြီထင်တယ်...”

“ဟုတ်တယ်...ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ နှင့်ကြောင့်ပဲ ပိုးအိမ်လေး၊ ငါ့ရည်မှန်းချက်တွေ ပျက်ကုန်ပါပြီ၊ ငါ ထောင်ကျတော့မယ်၊ နင်သာ ငါ့ကိုသူရနဲ့ လမ်းခွဲတဲ့ကိစ္စမပြောခဲ့ရင် ဒီလိုတွေဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး”

သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်မှာ စိတ်လျှော့ အမောဖြေရင်း ပိုးအိမ်လေးကို စံပယ်ဖူးပြောလိုက်သည်။ စံပယ်ဖူးကိုပြန်လည်ချေပဖို့စကား ပိုးအိမ်လေးမှာ မရှိတော့ချေ။

“ပိုးအိမ်လေးကို ချစ်ချင်လို့ ချစ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ပိုးအိမ်လေးရဲ့ အလှမှာ သာယာမိတာ” ဆိုသည့် သူရ၏ ပြောစကားများကို ကြားယောင်မိသော ပိုးအိမ်လေးမှာလည်း နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်ကိုက် လိုက်ရသည်အထိ နာကြည်းနေမိသည်။

“ဒီကောင် သေရတာတောင် နည်းသေးတယ်”

ပိုးအိမ်လေး တတွတ်တွတ်ပြောဆိုရင်း မျက်စိရှေ့မှ ဖြတ်သွား သော ဝါယာလက်ရဲကားတစ်စီးကြောင့် လန့်သွားရသည်။ ထိုအခါ မှာပဲ စံပယ်ဖူးလည်း ထစ်ခနဲဆို လက်ပါတတ်သည့် သူမ၏ညှဉ်ဆိုး အတွက် နောင်တရမိလေ၏။

“အဲ...အဲဒီရဲကားက ပန်းခြံကိုသွားတာပဲဖြစ်ရမယ်၊ ငါ... ငါတော့ ဒီမှာ မနေရဲတော့ဘူး၊ ငါ့အဒေါ်ရှိတဲ့ မော်လမြိုင်ကို ဒီနေ့ နေ့လယ်ကားနဲ့ပဲ သွားတော့မယ်...နင်ကော စံပယ်ဖူး...”

ပိုးအိမ်လေး၏အမေးကြောင့် စံပယ်ဖူး၏တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ခါ သွားရသည်။

“ငါ့...ငါ့ဆီမှာ မှတ်ပုံတင်မပါခဲ့ဘူး...”

“ကျောင်းသားကတ်ပါခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား၊ ငါ့ကြီးမေက အိတ်ဆောင်အဖြစ် ထည့်ပေးထားတဲ့ငွေနည်းနည်းတော့ ငါ့အိတ်ထဲမှာ ပါလာခဲ့တယ်၊ ကဲ...ငါတို့စော်ဘွားကြီးကုန်း အဝေးပြေးဂိတ်ကို မြန်မြန် သွားရအောင်၊ ကားလက်မှတ်ဖြတ်ပြီးတဲ့အခါကျမှ နင့်သူငယ်ချင်း ဆီရော၊ ငါ့သူငယ်ချင်းဆီရော လက်ကိုင်ဖုန်းကိုင်ထားနိုင်တဲ့ သူငယ်ချင်း တွေကတစ်ဆင့် ရှောင်တခင်ခွင့်တင်ကြရအောင်၊ တစ်လတန်သည်၊ နှစ်လတန်သည်ပေါ့ဟာ၊ မရတဲ့အဆုံး ငါတို့ကျောင်းတစ်နှစ်ထွက်လိုက် ကြတာပေါ့”

သူရအပေါ်မှာ ပြုမိခဲ့သမျှအတွက် တရားပါရဲ့လားလို့တော့ စံပယ်ဖူးစဉ်းစားမိပါသေးသည်။ သို့သော်လည်း ယခုအချိန်မှာ မျက်မြင် သက်သေဆိုတာလည်း မရှိခဲ့။ သူရထံသို့ ဖုန်းခေါ်ချိန်းဆိုခဲ့စဉ်ကလည်း အများပြည်သူသုံး တယ်လီဖုန်းကနေ ဈေးသက်သာရအောင် ဖုန်းဆက် ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သူရ၏အခြေအနေကို စံပယ်ဖူးသိချင်သေးသည်။ သို့သော်လည်း ချောင်ပိတ်မိမှာ စိုးမိပြန်သည်။ ရဲများ၏လက်သုံးစကားကိုလည်း စံပယ်ဖူးသိထားတာရှိသည်။ အဲဒါကတော့ ပြစ်မှုကျူးလွန်သူသည် သူပြစ်မှုကျူးလွန်ထားရာနေရာသို့ နောက်တစ်ကြိမ်ပြန်လည်ရောက်ရှိ အကဲခတ်တတ်သတဲ့။

“နင်...ဘာတွေ စဉ်းစားနေတာလဲ၊ လာလေ...ငါတို့သွားကြ မယ်”

ပိုးအိမ်လေးက မျက်စိထဲဝင်ရာ တက္ကစီကားတစ်စီးကို လှမ်းတား ကာ စံပယ်ဖူးကို ဆွဲခေါ်သည်။ စံပယ်ဖူးမှာလည်း ကြံရာမရတော့ဘဲ ပိုးအိမ်လေးဦးဆောင်ခေါ်ရာနောက်သို့ လိုက်ခဲ့တော့သည်။

မော်လမြိုင်မြို့သို့ရောက်သောအခါ ပိုးအိမ်လေး၏အဒေါ်ဖြစ်သူ မိသားစုကမရှိ။ နီးစပ်ရာ ဆွေမျိုးများက တောင်ပေါ်သို့သွားကြသည် ဟု ပြောပြသည်။ ပိုးအိမ်လေးက ထိုတောင်ပေါ်အထိ လိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ် သည်။ ရေမြေဆုံးအောင် ပြေးတော့မည်ဟု ပိုးအိမ်လေးဆုံးဖြတ်လိုက် ခြင်းဖြစ်သည်။ သူရ၏စကားများကို ရှက်မိခြင်းကြောင့်လည်းဖြစ် သည်။ လောလောဆယ်မှာ သူရအခြေအနေက ကိုယ့်ဘက်မှာမရှိ။

သွေးတွေကလည်း အိုင်ထွန်းနေသည်။ သူရက ဒဏ်ရာ၊ ဒဏ်ချက်များဖြင့် ကျန်ခဲ့ရခြင်းပုံရိပ်များကလည်း စံပယ်ဖူးနှင့်ပိုးအိမ်လေးတို့အပေါ်ခြောက်လှန့်ကြီးစိုးနေဆဲဖြစ်သည်။

ပိုးအိမ်လေးသွားမည်ဆိုတော့ စံပယ်ဖူးသည်လည်း ထပ်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါရတော့မည်ဖြစ်သည်။ အကျိုးအကြောင်းမှန်သမျှကို မိဘများထံသို့လည်း ဖုန်းဆက်မပြောရဲခဲ့ပေ။ ညနေခင်းပိုင်း အော်ကော့ကြည်ထွက်စားရင်း သတင်းစာ၊ ဂျာနယ်အရောင်းဆိုင်ဝင်၍ သတင်းစာမှ နာရေးကြေညာကဏ္ဍတွင် သူရဦးအမည်များပါလာလေမလားရယ်လို့ ရှာဖွေကြည့်မိကြသေးသည်။ မတွေ့ခါမှ သက်ပြင်းချရသည်။

တောင်ပေါ်မြို့ဆိုတာ မြဝတီမြို့ကို ခေါ်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း စံပယ်ဖူးသိလိုက်ရပါပြီ။ ပိုးအိမ်လေး၏ဆွေမျိုးများအိမ်မှာ တစ်ညတာကို ကျော်ဖြတ်ခဲ့ရသည်။ ကျောပူအောင်လည်း အိပ်မပျော်ခဲ့ပါ။ ဧည့်စာရင်းတိုင်ရစဉ်ကလည်း တထိတ်ထိတ်။ အပြစ်ရှိသူများမို့ နောက်ကျောမလုံကြပေ။ ရန်ကုန်က ရဲစခန်းတစ်ခုခုမှာ သူရ၏မူခင်းဆိုင်ရာကိစ္စကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ စံပယ်ဖူးနှင့် ပိုးအိမ်လေးတို့ကို လူပျောက်တိုင်ကြားထားလျှင်ဖြစ်ဖြစ် ၂၄ နာရီအတွင်း တစ်နိုင်ငံလုံးရှိသမျှ ရဲစခန်း၊ ရဲကင်းများသို့ ဓာတ်ပုံနှင့်တကွ ရောက်ရှိနေမည်သာ။ ခုတော့ နှစ်ညအိပ်၊ သုံးရက်ခရီးသို့ရောက်ရှိခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ကံကောင်းချင်တော့ စံပယ်ဖူးတို့ မော်လမြိုင်မြို့သို့ရောက်ပြီးနောက်တစ်နေ့က ကားတက်ရက်ဖြစ်လေသည်။

တောင်ပေါ်ခရီးလမ်းက အန္တရာယ်ခရီးလမ်းမို့ မော်လမြိုင်-မြဝတီလမ်းကြောင်း ခရီးစဉ်ကို အဆင်းတစ်ရက်၊ အတက်တစ်ရက် သတ်မှတ်ထားကြောင်းကိုပါ စံပယ်ဖူးသိလိုက်ရသည်။

လမ်းခရီးကလည်း ကြမ်းမှကြမ်း။ ကျောက်ခဲစားထားလျှင် တောင် အစာကြော့နိုင်သည်ဆိုသည်မျိုး။ “လမ်းခရီးမှာ ဒေါနတောင်တန်း ပြိုင်လို့ ဆိုလား” ခပ်သဲ့သဲ့ကြားရပြန်သည်။ ထိုင်စီးရသည်ကလည်း ကွမ်းခြင်းတောင်းများကြား ထိုင်စီးရခြင်းဖြစ်သည်။ အောက်ခုံကလည်း ငါးသေတ္တာပုံးဖိုင်ဘာဂလက်စ်တွေမို့ ငါးညှီနို့က တလောင်းလောင်း ထနေသည်။ နံနက်ခင်းက စီးလာသောဟိုင်းလတ်ကားက သာမည တောင်အနီးတွင် ပျက်သွားခဲ့သည်။ အချိန်ကြာမြင့်စွာပြင်၍မရတော့မှ ယခု ငါးကားနှင့် လမ်းကြုံပြောင်းစီးခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။ ပိုးအိမ်လေး၏ ကြီးတော်တော်စပ်သူနှစ်ဦးနှင့်အတူ လိုက်ပါလာခဲ့ရခြင်းမို့ စိတ်အား တော့ မငယ်ခဲ့ရပေ။

မြဝတီမြို့သို့ရောက်တော့ အတော်လေးပင်မှောင်နေခဲ့ပြီ။ လမ်းမီး များပင် ထွန်းလင်းလျက်ရှိနေပြီ။ ဂါလီသံများကိုတော့ တဂျိုင်းဂျိုင်း နှင့် သွားလာနေသံကြားရသည်။ ကွမ်းကုန်သည် ကြီးတော်နှစ်ဦး က ယခင် သူတို့တည်းခိုနေကျမိသားစုထံသို့ သွားရောက်တည်းခို သည်။ စံပယ်ဖူးတို့ကိုလည်း ထိုမိသားစုက ပျူပျူငှာငှာရှိကြပါသည်။ အိမ်ခန်းငှားနေရသူများထံမှာ လူကများများ အခန်းက ငယ်ငယ်နှင့် ပျော်ရွှင်လွတ်လပ်ခဲ့ရပါသည်။ ထိုမိသားစုက ဆင်းရဲသော်လည်း စေတနာ မဆင်းရဲခဲ့ကြပါ။ ထမင်းတစ်အိုးကို ချက်ချင်းတည်ကာ ပဲပြုတ်ပူပူ နွေးနွေးကို ပဲဆီဆမ်း၍ကျွေးမွေး ဧည့်ခံရှာ၏။ နံနက်ခင်း အစောပိုင်းတွင် မြဝတီဈေးထဲ၌ ကောက်ညှင်းပေါင်း၊ ပဲပြုတ်နှင့် ရွှေကြည်၊ နန္ဒင်းမကင်း၊ ကျောက်ကျောတို့ကို ရောင်းချရှာဖွေ၍ စားဝတ်နေရေးအတွက် ရုန်းကန်နေကြသူများဖြစ်သည်။ စံပယ်ဖူးတို့ ရှေ့မှာပင် မုန့်ကျိုအိုးများ တစ်ဒယ်ပြီး တစ်ဒယ်ပြီးသွား၏။

ထိုမိသားစု ညစာစားတော့ ည ကိုးနာရီထိုးပြီ။ မြဝတီရုပ်မြင် သံကြားလိုင်းမှ ပေါင်ချိန်ဇာတ်လမ်းတွဲလေးကြည့်ရင်း အမောဖြေကာ ထမင်းစားကြခြင်းဖြစ်သည်။ ကလေးသုံးဦးကမူ တခုခု အိပ်မော ကျနေ၏။

“ဪ... မရှိခိုင်တူမလေးတွေလား... အချောလေးတွေပဲ”

အိမ်ရှင်အမျိုးသမီးက ထိုမျှသာပြောပြီး ကြီးတော်နှစ်ဦးနှင့် ပွဲကျနေတော့သည်။

“မော်လမြိုင်တစ်မြို့လုံးက အားလုံးနီးပါး ဆွေမျိုးတော်ကြသူ တွေချည်းပဲလေ၊ ဒါကြောင့် နာမည်တစ်ခုပြောတာနဲ့ သိနေကြတာ”

အိမ်ရှင်အမျိုးသားကြီးက ဆေးပေါ့လိပ်ကို တဖွားဖွား ဖွာရင်း စံပယ်ဖူးတို့ကို ပြောပြလာသည်။ ထို့နောက် အပျိုလေးတွေဖြစ်သော စံပယ်ဖူးတို့ကို အားနာသဖြင့် ရပ်ကွက်ကင်းတဲမှာ အဖော်ပြုပေးရင်း သွားအိပ်ပေးရှာသည်ဟု အိမ်ရှင်အမျိုးသမီး ရယ်ရယ်မောမောနှင့် ပြောပြသည်။ တည်းခိုခ၊ ထမင်းစရိတ်များကို မပေးရဲသဖြင့် ကလေး များအတွက် မုန့်ဖိုးပါဟု ခေါင်းစဉ်တပ်ကာပြောပြီးပေးမှ ယူသည်။ ဖြူစင်ကြသောမိသားစုပင်။ သူလို ငါလိုပင် အလုပ်လာလုပ်သည်ထင်၍ ဖြစ်မည်ထင်သည်။ စံပယ်ဖူးတို့ကို “ဘာလာလုပ်တာလဲ” ဟု ထူးထူး ထွေထွေလုပ်ပြီး မေးကြည့်ခြင်းမရှိချေ။ သူတို့မိသားစုက သူစိမ်းဖြစ်၍ အသာထားဦး၊ ပိုးအိမ်လေး၏ဆွေမျိုးများ၊ ကြီးမေများကပင် မမေးခဲ့ပါ။ မဲဆောက်မြို့ထဲမှာ နေထိုင်သော ဒေါ်ရီရီခိုင်တို့ထံသို့ အလည်လာခြင်း ဟုပင် ထင်မြင်ထားကြသူများဖြစ်သည်။

ကွမ်းခြင်းတောင်းသယ်ဖို့ ဂါလီများရောက်လာတော့ နံနက် ငါးနာရီခန့်ရှိပြီဖြစ်သည်။ အိမ်ရှင်လင်မယားကမူ ထိုင်လိုက်ထလိုက်

ဖြင့် ဆိုင်ခင်းစရာပစ္စည်း ပစ္စယများကိုစုစည်းနေသည်။ ကျိန်းစက်
နေသော မျက်လုံးများကို အတင်းအားယူဖြင့်၍ မျက်နှာသစ်ကြရသည်။
အိမ်သာအနီးရှိ ရေပြင်ကျယ်ကြီးကိုမြင်ရခါမှ ကြက်သီးတဖြန်းဖြန်း
ထဖို့ သတိရကြသည်။ ကြီးတော်တစ်ဦးက ပြောသေးသည်။
အဲဒီချောင်းက မိုးတွင်းဘက်ဆိုရင် ရေတက်တာများ ဒီအိမ်လေးဆို
မြုပ်လုမြုပ်ခင်တဲ့။ ဘုရား...ဘုရားတမိသည်။

ကွမ်းသီးခြင်းများ ဂါလီပေါ်ရောက်လာသောအခါ နံနက်
ခြောက်နာရီထိုးလှပြီဖြစ်သည်။ ထိုအခါမှပင် စံပယ်ဖူးသဘောပေါက်
ရတော့သည်။ မနေ့က လိုင်းကားပေါင်းစုံဖြင့် မြဝတီမြို့သို့ရောက်လာ
သမျှ ကုန်သည်များ၏စုရပ်သည် ဤရပ်ကွက်လေးပင်ဖြစ်သည်။
ထို့ကြောင့်လည်း ကိုယ်ခင်မင်ရာအိမ်များတွင် တစ်ညတာတည်းခိုသူ
ကုန်သည်များ၏ပစ္စည်းများကို ဂါလီသမားများက သူထက်ငါ အလျင်
ဖောက်သည်ကြုံရခြင်းဖြစ်သည်။ နောက်နေ့နံနက်ဆိုလျှင်တော့ ဂါလီ
သမားများအတွက် အလုပ်ပါးသွားသည်။ သူတို့၏စားဝတ်နေရေးက
ကားတက်ရက်ပေါ် မှီခိုနေရသည်။

ကိုယ့်မိတ်ကိုယ်ဖွဲ့ထားရသဖြင့် တည်းခိုလက်ခံရာအိမ်များဆီသို့
ဂါလီသမားများမှာ ခေါင်းပေါက်မတတ်လိုက်ကြည့်၊ လိုက်မေးရ၏။
“ဒီတစ်ခါတော့ဖြင့် ဟိုကုန်သည်ကြာလှချည်လား၊ ဟိုတစ်ခါကလူ
ပြန်လာတည်းရင် ကျုပ်ကိုလက်တို့လိုက်ဦး” စသောအသံများက
ဂါလီသမားများထံမှ ကြားရတတ်သောစကားဖြစ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ
ဖောက်သည်လူယူရကောင်းလားဆိုပြီး ကာယကံရှင်ကုန်သည်များ
ရှေ့မှာပင် ထိုးကြ၊ ကြိတ်ကြခြင်းများရှိ၏။

ကြီးတော်များပြောသမျှ ဂါလီသမားများ၏ဘဝကို စံပယ်ဖူးမှာ ရင်ဘတ်ဖိပြီး နားထောင်နေရသည်။ စားဝတ်နေရေးအတွက် ထိုးကြ၊ ကြိတ်ကြရသည်အထိ စစ်ခင်းရပါလားရယ်လို့ တွေးမိသောအခါ နေပူ မိုးရွာမမှုဘဲ မိသားစုအရေးအသက်ပေး၍ ရှာဖွေကျွေးမွေးခဲ့သည့် မိခင်၊ ဖခင်တို့၏မေတ္တာကို သတိတရဖြင့် တိတ်တဆိတ်မျက်ရည်ဝဲမိသည်။ ပိုးအိမ်လေးကလည်း မည်သို့တွေးနေလေမလဲမသိပါ။ မျက်ရည်များကို ကျမလာနိုင်ရအောင် စံပယ်ဖူး ထိန်းထားနိုင်ခဲ့ပါသည်။

“ကဲ...ငါတို့တော့ ကိုယ့်အထုပ်ကိုယ်ဆွဲပြီး တံတားပေါ် ဖြတ်လျှောက်ရမှာ၊ လာ...သွားကြစို့”

ကြီးတော်တစ်ဦးက မွန်သံဝဲဝဲနှင့် ပြောလာသည်။ ကွမ်းခြင်းတောင်းများသယ်သွားသော ဂါလီသမားကတော့ ပို့နေကျဆိုင်က ပင် စောင့်မည်ဟုပြောပြီး ခပ်သုတ်သုတ်နင်းသွား၏။

မြန်မာ-ထိုင်း ချစ်ကြည်ရေးကုန်သွယ်တံတားပေါ်သို့ ဖြတ်သန်းရတော့မည်ဆိုကတည်းက ‘လက်ဝဲကပ်၍မောင်းပါ’ ဟူသော စာတန်းတွေ့ရသည်။ “ဟင် ဘယ်လိုကြီးလဲ၊ လက်ဝဲကပ်မောင်းပါတဲ့” ၊ ထိုစာတန်းလိုမျိုးပဲ ရှေ့ဆက်တွေ့ကြုံရမည့် အရာရာတိုင်းသည် “မြန်မာပြည်ကြီးနှင့်ဆန့်ကျင်ဘက်လားရာများသာဖြစ်လေမလား” ဟု စံပယ်ဖူးနိမိတ်မြင်မိသေးသည်။

တံတားပေါ်ကအဆင်းမှာ ရဲအချို့က စံပယ်ဖူးတို့ကို ကွက်ကြည့် ကွက်ကြည့်ကြည့်နေသေးတာမို့ အပြစ်ရှိသူတို့ပီပီ နောက်ကျောစိမ့်ခနဲ ဖြစ်သွားလေသည်။ ပိုးအိမ်လေး၏ကြီးတော်နှစ်ဦးက ရုံးတစ်ရုံးထဲ ဝင်သွားလေသည်။ ရုံးထဲမှာလည်း လူတွေများလှသည်။ ကြီးတော်နှစ်ဦးက စံပယ်ဖူးတို့ထံမှ မှတ်ပုံတင်ကိုတောင်းသည်။ ထိုရုံးမှ လူများ

မေးသမျှကို ကြီးတော်နှစ်ဦးက ရှမ်းဘာသာစကားဖြင့် လည်လည်
ဝယ်ဝယ်ရှင်းပြ၏။ ရှမ်းစကားပြောနေသော်လည်း မွန်သံသာ ဝဲလှလေ
သည်။

“ရှော နင်တို့မှတ်ပုံတင်ကို စက်ထဲထည့်သွင်းလိုက်ပြီ၊ ဟော...
ဟိုဘက်မှာ လက်ဗွေနှိပ်ပြီး လက်မှတ်ထိုးကြရဦးမှာ”

စံပယ်ဖူးကျောင်းသားကတ်ကို လွယ်အိတ်ထဲ ပြန်သိမ်းရင်း
ပိုးအိမ်လေးနှင့်အတူ ကြီးတော်နှစ်ဦးခေါ်ရာနောက်သို့ လိုက်ပါ
ကြရပြန်၏။

“ဒါ တောမောလက်မှတ်လို့ခေါ်တယ်၊ ဧည့်စာရင်းတိုင်ထားတဲ့
ပုံစံမျိုးပေါ့၊ ဒီစာရွက်ရှိမှ မဲဆောက်မြို့ထဲ ဝင်လို့ရမှာ၊ ခုချိန်ကစပြီး
၂၄ နာရီအတွင်း သွားလာခွင့်ရှိတယ်”

“ကြီးမေတို့ပြန်ရင်ကော...”

ပိုးအိမ်လေး၏အမေးကြောင့် ကြီးတော်နှစ်ဦးက တစ်ယောက်
မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ကာ ပြုံးကြ၏။

“မြစ်ဆိပ်ဘက်ကနေ ကူးတို့နဲ့ ချောင်းဖြတ်ပြန်ရမှာပေါ့”

“သူတို့ မဖမ်းဘူးလား”

“ဖမ်းတဲ့အခါလည်းရှိတာပေါ့၊ ဒီလိုပါပဲအေ...ငါတို့လုပ်စား
လာတာ မှောင်ခိုခေတ်ကတည်းက”

စံပယ်ဖူးရင်မော့စွာ သက်မကြီး ရှိုက်လိုက်ပါတော့သည်။
ခြောက်လက်မ ပတ်လည်ခန့်ရှိမည့် စာရွက်ကြမ်းလေးပေါ်မှာ သူတို့
နိုင်ငံသုံး သက်ဆိုင်ရာရုံးဌာနတံဆိပ်ကို ရိုက်နှိပ်ထားသည်။ အမည်
ကိုလည်း အနီးစပ်ဆုံးအသံထွက်ဖြင့် ရေးထားပေးသည်။ ၂၄ နာရီ
ကျော်ပြီးလျှင် ထိုစာရွက်က အသုံးမဝင်တော့ပါတဲ့။ ထို့ကြောင့်

ထိုအချိန်ပိုင်းလေးအတွင်းမှာ ရရာစက်ရုံ၊ အလုပ်ရုံများထဲ ဝင်ရောက်
မေးမြန်း အလုပ်ရှာရတော့သည်။

“ကဲ...တောမောခ ပေးဖို့ ငွေလဲလိုက်ကြတော့”

ထိုင်းနိုင်ငံငွေကြေး။ မြန်မာနိုင်ငံသုံးငွေကြေး မညီညွတ်လှယ်
ရမှန်း၊ ဈေးနှုန်းမညီမျှကွာခြားချက်ရှိမှန်းကိုလည်း စံပယ်ဖူး သိခွင့်ရခဲ့
ချေပြီ။ တောမောရုံး၏ရှေ့မှာပဲ တရားဝင်ငွေလဲပေးနေသော အရောင်း
အဝယ်သမားများ၊ ကုန်သည်များရှိနေသည်။ စက္ကန့်ပိုင်းနှင့်အမျှ ဒသမ
ဂဏန်းအလိုက် ငွေကြေးတန်ဖိုးအပြောင်းအလဲတွေရှိနေသည်။

မြန်မာနိုင်ငံသုံး ငွေကြေးပေးလိုက်ရမှုအပေါ် အင်မတန် ဝမ်းနည်း
သွားခဲ့ရသည်။ ချက်ချင်းဆိုသလို မြန်မာနိုင်ငံထဲပြန်သွားချင်စိတ်ဖြစ်
ပေါ်မိသွားသည်။ အဘယ်မျှပင် စိတ်ဓာတ်များ မာကျောလှသည်
ပြောပြော၊ သူများနိုင်ငံ သူများရေမြေပိုင်နက်ထဲတွင် ခြေချ အသက်ရှူ
နေရပြီဖြစ်၍ အားငယ်စိတ်ကတော့ ဝင်မိသည်သာဖြစ်ပါသည်။

ကြီးတော်နှစ်ဦးစလုံးကမူ အသက်အရွယ်နှင့် အတွေ့ အကြုံက
စကားပြောခဲ့လေပြီမို့လား မသိ။ သူစိမ်းတွေကြားတွင် တွေ့ကြုံ ရသည့်
အခက်အခဲက ထမင်းစားရေသောက်ပမာ။ သူတို့အထုပ် သူတို့
ရွက်သယ်ပိုး၍ တောမောရုံးရှေ့မှ ဟိုင်းလတ်ကားတစ်စီးပေါ်
တက်ထိုင်ကြလေသည်။

“ကောင်မလေးတွေ တက်ကြလေ၊ ငါတို့ မဲဆောက်ဈေးထဲ
သွားမှာ”

ကြီးတော်တစ်ဦး၏အော်ခေါ်သံကြားမှ စံပယ်ဖူး၏အတွေးစ
တို့လွင့်၏။ ထိုကားပေါ်မှာပင် ကြီးတော်နှစ်ဦး၏ကွမ်းခြင်းတောင်း
များကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ဂါလီသမား မည်သည့်အချိန်က ထွက်သွား
မှန်း၊ လှည့်ပြန်သွားမှန်းပင် မသိလိုက်ရချေ။

“ကားခက ပုံသေတစ်ယောက်ကို ငါးဘတ်ပဲ၊ လမ်းခုလတ်မှာ ဆင်းမယ်ဆိုရင် ဟောဒီခလုတ်ကို နှိပ်ရုံပဲ”

ကားခေါင်မိုးအတွင်းနံရံ၌ တပ်ဆင်ထားသော ဘဲလ်ခလုတ် ဖြူဖြူလေးကို ကြီးတော်တစ်ဦးက လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

“ဒီကားဂိတ်ဆုံးမှာက မဲဆောက်ဈေးနားမှာလေ၊ အဲဒီကားဂိတ် ကနေပဲ ထပ်ပြီး ခရီးဆက်ချင်သူတွေအတွက် လိုင်းကားအမယ်စုံ ရှိတယ်၊ ခွေးကလုတ်ကနေ မယ်ကု၊ မယ်ပဘက်အထိ သွားလာနေသူ တွေအတွက် အဆင်ပြေတာပေါ့”

စံပယ်ဖူးတို့စီးလာသော လိုင်းကားလေးက ဂိတ်ဆုံးသောအခါ ကျွီခနဲ ရပ်နားသွားလေသည်။ ထိုအခါမှာ ဂါလီသမားများက သူ့ထက် ငါအလျင်ပြေးလာကြကာ ကွမ်းခြင်းတောင်းများ လာတောင်းယူကြ၏။

“ဟာ...ဒေါ်စံအေးနဲ့ ဒေါ်မြင့်ရှင်တို့ ရောက်လာကြပြီလား”

ဂါလီသမားတစ်ဦးက လှမ်းနှုတ်ဆက်သည်။

“ဟယ် ဇော်ဝင်းပါလား၊ အဲဒီကွမ်းခြင်းတောင်းတွေကို ငါတို့ သမီးရဲ့ကွမ်းဆိုင်ပို့ပေးဦး၊ ဪ...နေဦးဟဲ့၊ ဒီမှာ ရန်ကုန်အင်းစိန်က ကောင်မလေးနှစ်ယောက်ပါလာသေးတယ်၊ တစ်ယောက်က နင့်မိန်းမရဲ့ တူမလေးလေ၊ အဲဒါ ငါတို့နဲ့ကြုံလို့ ဒီအထိ အလည်လိုက်တာလေ၊ ဟဲ့ ကြည့်နေလိုက်တာ...နင်မမှတ်မိဘူးလား...၊ သွား...သွား... ငါတို့အဆာပြေစားဖို့ လုချင်းကွေ့တီယိုဆိုင်မှာပဲ စောင့်နေရစ်မယ်”

“ဟုတ်ပါ့ဗျာ...ကျုပ်လည်း ရုတ်တရက်တော့ ဘယ်မှတ်မိ နိုင်ပါ့မလဲ ဒေါ်မြင့်ရှင်ရယ်၊ ဒီကလေးမ ငယ်ငယ်ကတည်းက ဒိုင်းဝန် ကွင်းကနေ ရန်ကုန်အင်းစိန်၊ ဇော်ဘွားကြီးကုန်းဘက်ပြောင်းသွား တာကိုး၊ ကဲ...ငါ့တူမတို့ ဘာမှမပူနဲ့ ကြားလား၊ မဲဆောက်မြို့ တစ်မြို့လုံး တို့အမျိုးအဆွေတွေချည်းပဲ သိလား”

ဦးဇော်ဝင်းပြောတာလည်း အမှန်ပင်ဖြစ်ပါသည်။ ဟိုဘက်က တော်လိုက်၊ ဒီဘက်ကစပ်လိုက်ဖြင့် မော်လမြိုင်မြို့တစ်မြို့လုံးက အမျိုးအရိပ်မကင်းကြသူတွေလို့ ကြီးမေ ဒေါ်ချစ်ချစ် ပြောတာကြားဖူးသည်။

ဒေါ်စံအေးနှင့် ဒေါ်မြင့်ရှင်ဆိုသော ကြီးတော်နှစ်ဦး၏ စောင့်ရှောက်မှုအောက်ကနေ ဦးဇော်ဝင်းဆိုသူ ဂါလီသမားကြီးခေါ် ဆောင်ရာနောက်သို့ စံပယ်ဖူးနှင့် ပိုးအိမ်လေးတို့လိုက်ပါခဲ့ရပြန်လေသည်။ သို့သော်လည်း ဦးဇော်ဝင်းကို လုံးဝယုံကြည်မှုအားကြီးခြင်း မျိုးတော့ မဟုတ်ပါချေ။ စံပယ်ဖူးနှင့် ပိုးအိမ်လေးမှာ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦးမျက်စပစ်ကာ အရိပ်အခြေကို အကဲခတ်၍ ဦးဇော်ဝင်း နောက်လိုက်ပါခဲ့ခြင်းသာဖြစ်သည်။ ပိုးအိမ်လေးကလည်း သူ့ရကို လက်စွမ်းပြခဲ့သည့် သူမဆလင်းဘတ်ခိအိတ်ကို လက်နက်အဖြစ် အားကိုးဖို့ အသင့်ပြင်ထားသည်။ စံပယ်ဖူးမှာတော့ မော်လမြိုင်မြို့ အထည်ဆိုင်တစ်ခုကနေ ဝယ်ခဲ့သော အဝတ်အစားနှစ်စုံကိုသာ ထည့်လွယ်ထားသော ကိုယ်ပိုင်လွယ်အိတ်တစ်လုံးသာ ထိထိရောက်ရောက် ရှိသူဖြစ်သည်။

“နင် ငါ့ကို စိုက်ပေးထားသမျှ ငါ ပြန်ပေးမှာနော်... ပိုးအိမ်လေး”

“အေးပါဟယ်...နင်ကလည်း”

စံပယ်ဖူးမှာလည်း ပိုးအိမ်လေးကို အားနာနာနှင့် ပြောနေရသည်။ တစ်လမ်းလုံး ကုန်ကျသမျှကို ပိုးအိမ်လေးကသာ စိုက်ရှင်းထားပေးခြင်းဖြစ်သည်။ ပိုးအိမ်လေးမှာ ငွေမည်မျှ၊ မည်ရွှေပါလေသလဲလို့ စံပယ်ဖူး မမေးခဲ့သလို၊ ပိုးအိမ်လေးကလည်း ပြောပြခဲ့ခြင်းမရှိပါ။ ဆလင်းဘတ်ခိအိတ်စစ်ကို ပိုးအိမ်လေးဖွင့်တိုင်းလည်း စံပယ်ဖူး အမှတ်

တမဲ့ပင်နေခဲ့ပါသည်။ ပိုးအိမ်လေး ရေချိုးနေချိန်တွေမှာလည်း စည်းကော်ကာ ဖွင့်မကြည့်ခဲ့ဖူးပေ။

ဦးဇော်ဝင်းက သူ့ဂါလီကို ဒိုင်မှာ ပြန်အပ်ခဲ့ရင်း ရှေ့ကနေ ခပ်သုတ်သုတ်သွား၏။ ပါးစပ်ကလည်း “အဲဒါဘာဆိုင်ပေါ့၊ ညာဆိုင်ပေါ့” နှင့် လက်ညှိုးထိုးပြသွားသေး၏။ မဲဆောက်ဈေးထဲကနေ ၁၀မိနစ် နီးပါးလောက် လျှောက်ပြီးတော့ ရပ်ကွက်လေးတစ်ခု၏ လမ်းသွယ်လေး တစ်ခုထဲ ဝင်ခဲ့ရပြန်သည်။

“ဒါ ပိန်စွန်တန်းလျားလို့ ခေါ်တယ်၊ ဦးတို့အခန်းမှာ မော်လမြိုင်မြို့က အိမ်နီးချင်းကလေးမလေးတချို့လည်းရှိတယ်။ အားလုံးက ကျောတစ်ခင်းစာရရင်ပြီးရော နေကြရတာ၊ ယောက်ျားလေးတွေကို ဘုရားကျောင်းဆောင်အောက်မှာ နေရာချပေးထားရတယ်။ ကောင်မလေးတွေကိုတော့ နောက်ဖေးခန်းမှာပေါ့၊ အိမ်တန်းလျားအခန်းဆိုတော့ ဒီလိုပဲ စုပေါင်းစပ်ပေါင်းနေကြရတာပေါ့”

ထိုစဉ်မှာပဲ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှလာနေသော ယာဉ်ငယ်တစ်ခုကို နံဘေးကပ် ရှောင်ပေးလိုက်ရသည်။ ကားတစ်စီးစာပင် သွားမရသော လမ်းကျဉ်းလေးဖြစ်သည်။ “အဲဒါ စံမလော့လို့ ရှမ်းလိုခေါ်တယ်၊ သုံးဘီးဆိုင်ကယ်ပေါ့” လို့ ဦးဇော်ဝင်းက ရှင်းပြတာကို စံပယ်ဖူးတို့မှာ ခေါင်းတညိတ်တညိတ်။

“လကန်ပြီးလို့ အိမ်လခတောင်းတဲ့စာရွက်လာတဲ့အခါ ကျသမျှ ငွေကို ရှိသမျှလူဦးရေနဲ့ တွက်ချက်ပြီး တစ်ယောက်ဘယ်လောက်နှုန်းရယ်လို့ ကျခံကြရတာပေါ့၊ နည်းတဲ့လလည်းရှိသလို များတဲ့အခါလည်း ရှိတာပေါ့”

“ဪ...ဪ...အဲလိုမျိုးလား”

ဦးဇော်ဝင်း၏စကားကို ပိုးအိမ်လေးက ထောက်ခံပေးသည်။ ဦးဇော်ဝင်းကလည်း နားထောင်သူရှိတော့ ဆက်ရှင်းပြသည်။

“ရေချိုးခန်းထဲမှာပဲ အိမ်သာဖွဲ့ထားတာဆိုတော့ မနက်စောစော ဆို တန်းစီကြရတာ တစ်ဒုက္ခပေါ့လေ။ အိမ်ခန်းထဲမှာ အိမ်ခန်းတစ်ခန်း ပါတာကိုတော့ ဦးလေးတို့မိသားစုလေးယောက်ကပဲ သီးသန့်ယူလိုက် တာလေ။ အဲဒါဆိုတော့ အိမ်ရဲ့သန့်ရှင်းရေး ဝေယျာဝစ္စတို့ သောက်ရေ ဖြည့်တာတို့အတွက် ဦးလေးတို့ကပဲ အနစ်နာခံပေးရတာပေါ့။ ဦးလေးရဲ့ သားနှစ်ယောက်လုံးကလည်း အလယ်တန်းကျောင်းသားတွေဆိုတော့ ကျောင်းစရိတ်ကကြီးတယ်။ ဒီနိုင်ငံရဲ့ငွေကြေးအတိုင်းအတာနဲ့ လုံ လောက်ရအောင် တူမတို့ရဲ့အဒေါ်က မနက်ဆိုရင် သူများတွေအိမ်မှာ အခစားနဲ့အဝတ်လျှော်တယ်။ ညပိုင်းမှာ သုံးချောင်းထိုးလက်ဖြစ် ဆွယ်တာထိုးရတယ်”

ဦးဇော်ဝင်းက ပြောပြောဆိုဆို ပုံစံတူလိုင်းခန်းပုံစံအခန်းတစ်ခန်း ရှေ့ရပ်လိုက်ပါသည်။ သစ်သားများကို ရေနံချေးဝနေအောင် သုတ် ထားသော အိမ်တစ်လုံးစာမျှ ကျယ်ဝန်းသည့်အိမ်ခန်းပေါင်းများစွာကို အစီအရီတွေ့လိုက်ရပါသည်။ “ဒါ ပိန်စွန်းတန်းလျားဆိုတာပေါ့” လို့ စံပယ်ဖူးရင်ထဲ ညည်းတွားမိသည်။ အိမ်ခန်းများက အိမ်တစ်လုံးစာမျှ ကျယ်ဝန်းပါစေဦးတော့ နေထိုင်သူများပြားသောအခါ လူငွေ့ လောင်စာ ငွေ့ဖြင့် ကျဉ်းကြပ်နေမှာ အမှန်ပင်။

“မရီရေ...နင့်တူမ ရန်ကုန်ကနေ လိုက်လာတယ်ဟေ့”

ဦးဇော်ဝင်းက အော်ပြောရင်း သစ်သားလှေကားထစ်လေးများမှ တစ်ဆင့် အိမ်ပေါ်သို့ တက်သွား၏။ မရီဆိုသူက အပြေးတစ်ပိုင်းဖြင့် ထွက်ကြွါသည်။ ထို မရီဆိုသူ အမျိုးသမီးကြီး၏မျက်နှာကျက် ပိုးအိမ်လေးနှင့် ခပ်ဆင်ဆင်ဖြစ်သည်။

“ပိုးလေး...ပိုးလေး မဟုတ်လား၊ ကြည့်စမ်း...ငယ်ရုပ်သိပ် မပျောက်လို့သာ မှတ်မိရတာ၊ အရမ်းလှတာပါပဲလား ငါ့တူမရယ်”

ပိုးအိမ်လေးကိုဖက်ပြီး ထိုအမျိုးသမီးကြီးက ငိုတော့သည်။
“ဒါ ငါ့ဒေါ်လေး ရီရီခိုင်လေ” ဆိုတော့မှ စံပယ်ဖူးမှာ သက်ပြင်းချ ရတော့သည်။ “သူများရပ်ရွာမှာ လူတိုင်းက ယုံရတာမဟုတ်ဘူးဆို သည့် အသိတရားက ရင်ထဲ နှလုံးသားထဲ စွဲထင်နေပြီ မဟုတ်လား”

ပိုးအိမ်လေးကလည်း သူမကြုံတွေ့ခဲ့ရသော အကြောင်းအရာ များကို စိကာပတ်ကုံးပြောပြရင်း ငိုချင်းချတော့၏။

ဦးဇော်ဝင်းကမူ သောက်ရေတစ်ခွက်သောက်ပြီး အိမ်ပေါ်မှ ပြန်ဆင်းသွား၏။ မဲဆောက်ဈေးထဲသို့ ပြန်သွားခြင်းဖြစ်နိုင်သည်။ အိမ်တစ်အိမ်လုံး၏နေရာအနှံ့မှာ အိပ်ရာလိပ်ခေါက်လေးပေါင်းများစွာ ကို တွေ့ရသည်။ ထိုအိပ်ရာလိပ်တစ်ခုစီ၏ အောက်ဘက်နားလေးတွေ မှာ သက်ဆိုင်ရာသေတ္တာလေးများ၊ အဝတ်အိတ်များက သော့ခတ် လျက် စီတန်းလို့။

“ရောက်လက်စနဲ့တော့ မထူးပါဘူး၊ နောက်မှ ဒေါ်လေး ဖုန်းနဲ့ ဆက်သွယ်ပေးမယ်၊ လောလောဆယ် ဒီလိုလုပ်၊ မဲဆောက်ဈေး ထဲမှာ မော်တာအပ်ချုပ်စက်နင်း သင်ကြပါလား၊ သုံးရက် အတတ် သင်ပေးတဲ့ အပျိုကြီးဆိုင်တော့ရှိတယ်၊ မွန်လူမျိုးပဲ၊ တစ်ယောက်ကို ဘတ်တစ်ရာယူတယ်ပြောတာပဲ၊ အဲလိုမော်တာနင်းတတ်ပြီဆိုရင် စက်ရုံ မှန်သမျှ လိုက်မေးပြီး အလုပ်ဝင်ရတာလွယ်တယ်၊ နောက်ဆုံး ဒီအိမ်မှာ နေနေကြတဲ့ ကောင်မလေးတွေရဲ့စက်ရုံထဲ စုံစမ်းပြီး အလုပ်ဝင်လုပ် လို့ရတာပဲ၊ မော်တာစက်ကို နိုင်နင်းဖို့က လက်ကစားနိုင်ရင် ရပြီလို့ ဒေါ်လေးကြားဖူးတယ်”

စားစရိတ်က မပူရတော့သည်ဖြစ်၍ မော်တာစက်နင်းသင်ဖို့ ဘတ်ငွေ ၁၀၀ ကို ပိုးအိမ်လေးထံမှ စံပယ်ဖူးထပ်မံချေးငှားရပါတော့ သည်။ သုံးရက်အတတ်ဟု ပြောသော်လည်း အပျိုကြီးမမတို့ဆိုင်ကမူ သဘောကောင်းလှစွာဖြင့် မတတ်မချင်း သင်ပေးပါ့မည်ဆိုသည်။

တက္ကသိုလ်တက်နေရင်းက မဲဆောက်ဈေးထဲမှာ မော်တာ စက်နင်းသင်နေရသော စံပယ်ဖူးမှာ “အိပ်မက်မက်နေတာလား” ဟု ပင် ထင်မြင်မိနေပါသည်။ ထိုဆိုင်မှာပင် အာကာနှင့် ထူးနေအောင်တို့ ကို ဆုံတွေ့ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ အာကာနှင့် ထူးနေအောင်တို့က စံပယ်ဖူးတို့နှင့် သက်တူရွယ်တူပင်။ သူတို့နှစ်ဦးကို ခေါ်ဆောင်လာပေး ခဲ့သူက ဦးဇော်ဝင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

“ဒီနေ့ လဆန်း ဆယ့်တစ်ရက်နေ့လေ၊ ဒီကလေးနှစ်ယောက် ဈေးဝယ်လာရင်း ဦးလေးနဲ့တွေ့လို့ ခေါ်လာခဲ့တာ၊ ဒိုင်းဝန်ကွင်းမှာ နေတုန်းက ဦးလေးချိုပိုးခဲ့တဲ့ ကလေးတွေပေါ့၊ သူက အာကာတဲ့၊ သူကတော့ ထူးနေအောင်”

စံပယ်ဖူးနှင့် ပိုးအိမ်လေးမှာ ဦးဇော်ဝင်းကို ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

“ကဲ...မင်းတို့ကို ဦးလေးပြောပြထားတဲ့ ရန်ကုန်က တူမလေး တွေဆိုတာ သူတို့ပဲ၊ မင်းတို့ကို ဦးလေးရှင်းပြထားသလိုပေါ့ကွာ၊ မင်းတို့စက်ရုံက နေစရိတ်၊ စားစရိတ်ငြိမ်းတဲ့အပြင် လုံခြုံမှုလည်း ရှိတယ်၊ ဒီက တူမလေးတွေကလည်း လူမြင်သူမြင်သွားလာလို့ မရတဲ့ကိစ္စလေးတွေရှိနေတော့...”

ဦးဇော်ဝင်း၏မိတ်ဆက်ပေးမှု ပေါင်းကူးတံတားအောက်မှာ စံပယ်ဖူးတို့လေးဦးစလုံးမှာ ရွယ်တူလူငယ်များပီပီ တစ်သားထဲ ဖြစ်သွားခဲ့ရပါသည်။ စံပယ်ဖူးကလည်း ကြုံတွေ့ခဲ့ရသမျှကို ပွင့်ပွင့်

လင်းလင်း ပြောပြသည်။ ထိုအခါမှလည်း အာကာနှင့်ထူးနေအောင်တို့ ဝိုင်းဝန်းစောင့်ရှောက်ပေးလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်မိ၍ဖြစ်သည်။

အာကာနှင့် ထူးနေအောင်ကလည်း ခွေးကလုတ်ရှိ သူတို့၏ စက်ရုံအကြောင်း သေချာစွာရှင်းပြသည်။ စက်ရုံ၏အမည်က လုံချိန် ဖြစ်သည်ဟု အစချီကာ တစ်နေ့အလုပ်လုပ်ချိန် ဆယ့်နှစ်နာရီရှိကြောင်း၊ လကုန်ပြီး ၁၀ရက်နေမှ လခထုတ်ပေးကြောင်း ရှင်းပြ၏။ အလုပ် ထွက်လိုလျှင် အပေါင်သဘောဖြင့် ၁၀ရက်စာလုပ်အားခကို ထားခဲ့ ရကြောင်း၊ အဆောင်နေရသည့် စည်းကမ်းနှင့်အဆောင်မှူး၏ သဘော တရားများ၊ စားသောက်ရသည့် ဒုက္ခများ၊ လာမယ့်ဘေး ပြေးတွေ့ တော့မည်ဟု စိတ်နှလုံး ဒုန်းဒုန်းချထားသူများဖြစ်၍ အာကာတို့စက်ရုံ ထဲမှာ အလုပ်လုပ်ဖို့ကိုပင် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြပါသည်။

“နင်တို့စက်ရုံမှာရော လူလိုလို့လား”

သေချာစေရန် စံပယ်ဖူးမေးလိုက်၏။ အာကာက ခေါင်းညိတ် ပြ၏။

“လူသစ်တွေ ထပ်ခေါ်မယ်ဆိုပြီး ဘန်ကောက်ကို စက်အသစ် တွေ ထပ်မှာထားလို့ကြားတာပဲ၊ ဒီလိုလုပ်လေ ဒီနေ့က စက်ရုံပိတ်ရက် ဆိုတော့ စက်ရုံမှူး၊ မန်နေဂျာတွေလည်း အေးဆေးနားကြတာဆိုတော့ အင်း...ဟုတ်ပြီ၊ အဆောင်မှူးကိုနိုင်တို့ကနေတစ်ဆင့် မေးကြည့်ခိုင်း မယ်၊ ညနေကျရင် ဦးလေးဦးဇော်ဝင်းတို့နားက ဖုန်းနဲ့ဆက်သွယ်လိုက် မယ်၊ မပူပါနဲ့၊ ရမှာ သေချာတယ်”

အခန်း (၅)

ထူးခြားသော နေ့ရက်များအဖြစ် လယ်တောအိမ်လေးထဲမှာ ကိုနိုင်နှင့် ရင်းနှီးခွင့်ရခဲ့သောနေ့ နေ့တစ်နေ့ကိုပါ ထည့်သွင်းမှတ်တမ်း တင်လိုက်မိပါသည်။ အတွေးဝဲဂယက်ထဲ နစ်မြုပ်ကာ ပြန်ထွက်လာခဲ့ ရသော စံပယ်ဖူး၏စိတ်တို့ မွန်းကြပ်နေရလေသည်။

အာကာနှင့် ထူးနေအောင်တို့သည်လည်း စံပယ်ဖူးနှင့် ပိုးအိမ်လေး နည်းတူပင် ငယ်သူငယ်ချင်းများဖြစ်ကြ၏။ သူတို့၏မိဘများမှာ စုံလင် စွာရှိကြသော်လည်း နွမ်းပါးချို့တဲ့လွန်းကြသဖြင့် ပညာရေးကို ထူးထူး ချွန်ချွန်ဖြစ်အောင် သင်ကြားနိုင်ခဲ့ကြခြင်း မရှိခဲ့ကြပါချေ။

အာကာ၏အဖေဆိုလျှင် ဆိုက်ကားနင်းရသည်။ အမေဖြစ်သူက ရာသီပေါ်သီးနှံလေးတွေ ရောင်းရသည်။ အာကာအောက်မှာ လူမမည် ညီငယ်၊ ညီမငယ်များ၏စရိတ်စကအတွက် ကျောင်းထွက်ခဲ့ရပြီး ယခုလို အလုပ်လာလုပ်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ထူးနေအောင်တို့၏မိသားစုဘဝကလည်း ကြမ်းလှသည်။ ကိုယ်ပိုင်အိမ်၊ ခြံမရှိကြသူများမို့ သူများအိမ်ခန်းငှားနေခြင်းဖြစ်သည်။

အဖေဖြစ်သူက သောက်စားတတ်သူဖြစ်၍ အိမ်တကာလှည့်ပြီး အဝတ်လျှော်၊ ကျဘမ်းလုပ်ကိုင်ရသော အမေဖြစ်သူကို ရိုက်နှက် ကန်ကျောက်လေ့ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် အမေဖြစ်သူကို သနားလွန်းသဖြင့် အာကာနှင့် တိုင်ပင်ပြီး ခုလို မဲဆောက်မြို့ထဲသို့ ရောက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ ယခု မော်လမြိုင်မြို့ပေါ်ရှိ သူတို့မိသားစုများမှာ သူတို့ ချွေးနှံစာငွေကြေးလေးများ စုဆောင်းပေးပို့မှုကြောင့် အနည်းငယ် ချောင်လည်လာပြီဟု သိရသဖြင့် ကြည်နူးရကြောင်း သိရလေသည်။

မဲဆောက်မြို့ထဲသို့ ရောက်လာကြသူများမှာ ကိုယ့်အကြောင်းနှင့် ကိုယ်၊ ကိုယ့်ခံစားချက်နှင့်ကိုယ်၊ ကိုယ့်အပူနှင့်ကိုယ်။ ပန်းတိုင်၊ ရည်ရွယ်ချက်များ၊ ရည်မှန်းချက်များ မတူညီကြသော်လည်း တူညီကြ သော အချက်တစ်ချက်က တရားမဝင် နယ်စပ်ဖြတ်ကျော်ခဲ့ကြတာပင် ဖြစ်ပါသည်။

အခြေအနေများ အိုကေသွားပြီဆိုပြီး နံနက်အစောပိုင်းမှာပင် ကျော်ဦး၊ အာကာနှင့် ထူးနေအောင်တို့က သတင်းလာပေးသည်။ ကျော်ဦး၏မျက်နှာစပ်ဖြိုးဖြိုးဖြင့် ကိုနိုင်နှင့် စံပယ်ဖူးတို့ကိုကြည့်လာ ခဲ့ပါသော်လည်း အာကာ၏မျက်နှာမှာ ညှိုးနွမ်းနေ၏။ ထူးနေအောင် ကမူ နဂိုမျက်နှာပုံစံမပျက်ယွင်းခဲ့သော စံပယ်ဖူးကို နှစ်ကိုယ်ကြား ကပ်ပြောလာ၏။

“နှင်းနှင်းခိုင်က သူ့ကိုယ်သူ သေကြောင်းကြံစည်သတဲ့”

ကိုမြတ်ဇင်တို့မှာ စစ်ဆေးရေးအဖွဲ့များကို အဆောင်ထဲလိုက်ပို့ရ၊ စက်ရုံ တံခါးမကြီးဖွင့်ပြုရနှင့် အလုပ်ရှုပ်ရသည့်ကြားထဲ “နှင်းနှင်းခိုင် ကတော့ နှုတ်ခမ်းနီခဲတံချွန်စားဖြင့် သူ့လက်ကောက်ဝတ်သူ လှီးဖြတ် သတဲ့”

မခင်ဝေက အတွေ့ဦးသွား၍သာ သေကံမရောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ကိုနိုင်မှာ ထိုသတင်းကိုကြားတော့ သက်ပြင်းမောကြီး ချ၏။ ရှမ်းအဘွားအိုကို နှုတ်ဆက်ပြီး ငါးဦးသား စက်ရုံဆီသို့ ပြန်ထွက်လာခဲ့ကြ၏။ အချစ်ဖြင့် ပူလောင်နေမည့် ကိုနိုင်က ရှေ့ကနေ ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်လှမ်းသွားလိမ့်မည်ဟု ထင်ပါသော်လည်း မဟုတ်ပါချေ။ စံပယ်ဖူးတို့နှင့် နံဘေးကပ် ပုခုံးချဉ်း ယှဉ်၍သာ ခပ်လေးလေးလိုက်ပါလာ၏။ နှင်းနှင်းခိုင်နှင့်ရင်ဆိုင် ဖြေရှင်းရမှာ ဝန်လေးနေခြင်းလည်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

စံပယ်ဖူးကမူ မည်သူ့ကိုမှ မည်သို့သော စကားမျိုးများဖြင့် ဖြေရှင်းနေခြင်းမျိုး လုပ်မနေတော့ပါ။ မျက်နှာထားခပ်မှန်မှန်ဖြင့်သာ မိန်းကလေးအဆောင်ထဲ ပြန်လည်ဝင်ရောက်ကာ ကိုယ့်နေရာ ကိုယ့်ခုတင်တွင် ဝင်နားလိုက်၏။ မာလာသည်လည်း စံပယ်ဖူးထံသွားဖို့ အခွင့်မသာပေ။ မခင်ဝေတို့က စံပယ်ဖူးပြန်လာလျှင် စာရင်းရှင်းမည်ဟု ကြိမ်းမောင်းထားသောကြောင့်ဖြစ်၏။

ယနေ့လည်း စက်ရုံက ခွင့်တစ်ရက်ပေးပြီး အခြေအနေစောင့်ကြည့်ဦးမည်ဟု ကြေညာထားကြောင်း အာကာတို့မှတစ်ဆင့် သိခဲ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် ညက အိပ်ရေးပျက်ခဲ့သမျှ စိတ်ချလက်ချအိပ်မည်ဟု စံပယ်ဖူးခေါင်းအုံးကို ဖုန်ခါလိုက်သည်။

ပိုးအိမ်လေးတို့အဖွဲ့ကတော့ ပြန်မရောက်လာကြသေးပေ။ နာရီကို ကြည့်လိုက်တော့ နံနက် ခုနစ်နာရီပင်မထိုးသေး။ အဆာပြေလည်း စားလိုစိတ်မရှိပေ။ ယခုချိန်ဆိုလျှင် ထမင်းစားဆောင်ထဲမှာ လက်ဖက်ရည်နှင့်မုန့်ဝေနေပြီမှန်း သတိရလိုက်သည်။ အိပ်ဖို့ထက် အဆာပြေကိုတာသွားယူဖို့ကို ဦးစားပေးရမည် မဟုတ်ပါလား။

ခေါင်းရင်းမှ သောက်ရေခွက်ကိုယူပြီးသောအခါ ပိုးအိမ်လေး ပြန်လာလျှင် ဗိုက်ဆာနေမည်မှန်း သတိရလိုက်သည်။ ခုတင်အပေါ် ထပ်သို့တက်ကာ ပိုးအိမ်လေး၏ပန်းကန်များထားနေရာမှ သောက်ရေ သောက်ကိုင်ဖန်ခွက်ကို လှမ်းယူလိုက်သည်။ ထိုစဉ်မှာပဲ ဟင်းလင်း ပွင့်နေသော ပိုးအိမ်လေး၏အဝတ်အစားအိတ်ကို သတိပြုမိလိုက်သည်။

“ဟင်...ညက ဝရုန်းသုန်းကားနဲ့ ထွက်သွားရလို့ အဝတ်အိတ် ပိတ်ဖို့ ပိုးအိမ်လေး မေ့သွားတာလား၊ သော့ကတန်းလန်းနဲ့၊ အဝတ် အစား အပိုယူပြီး အဝတ်အိတ်ကို သော့ပိတ်ဖို့ မေ့ခဲ့တာဖြစ်ရမယ်၊ ဒါမှမဟုတ်...တစ်ယောက်ယောက်ကများ ပိုးအိမ်လေးရဲ့သော့ထား နေရာကို သိလို့ယူပြီး ဖောက်ထားတာများလား”

အတွေးရောင်စုံတို့ဖြင့် စံပယ်ဖူးမှာ ပိုးအိမ်လေး၏အဝတ်အိတ် သဲလွန်စ တစ်ခုခု ရှာကြည့်သည်။ ပြီးခဲ့သောလက အသစ်ဝယ်ထား သော အဝတ်အစားများကလည်း ပုံစံမပျက်။ လခရထားသမျှ ငွေ တို့ကို ဆလင်းဘတ်ခ်ထဲရှိ ပိုက်ဆံအိတ်အသေးလေးထဲ ပိုးအိမ်လေး ထည့်သိမ်းလိုက်တာကို အမှတ်ရမိသည်။ မနေ့ညက ပိုးအိမ်လေး တစ်ယောက် ထိုပိုက်ဆံအိတ်ကို ယူသွားသဖြင့် စိတ်ချလက်ချဖြင့် အဝတ်အိတ်မှာ သော့တန်းလန်းထားခဲ့တာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

တစ်ခုခု သေချာစွာ အဖြေရဖို့အတွက် ပိုးအိမ်လေး၏ဆလင်း ဘတ်ခ်အိတ်ကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ စံပယ်ဖူး၏ဘဝမှာ ပိုးအိမ်လေး ၏ပစ္စည်းကို ပိုးအိမ်လေးမသိဘဲ ကိုင်ကြည့်၊ ဖွင့်ကြည့်မိသည်မှာ ယခု ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် စည်းဖောက်ခဲ့မိခြင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။

ရင်ခုန်ခုန် လက်တုန်တုန်ဖြင့် စံပယ်ဖူးမှာ ဆလင်းဘတ်ခ်ထဲ ရှိသမျှ ပစ္စည်းပစ္စယတို့ကို တစ်ခုချင်းထုတ်ကြည့်လိုက်သည်။ အလှ ပြင်ပစ္စည်းများသည်သာရှိသည်။ အိတ်ကိုခါချလိုက်သည်။ အုတ်နီ

ရောင် အရောင်ရှိနေသော အမှုန့်အစများ၊ အကြေများက တဖွားဖွား လွင့်စဉ်ကျလာ၏။

“ဟာ ဘာတွေလဲ၊ ခရင်း(မ)ပတ်တွေ ကြေနေတာလား၊ ဟင့်အင်း မဟုတ်ပါဘူး၊ မာမာစူးစူးတွေပဲ...ဒါ...ဒါ အုတ်ကြေမှုန့်တွေပဲ”

စံပယ်ဖူးတစ်ဦးတည်း ရေရွတ်ရင်း ဆလင်းဘတ်ခိအိတ်ကို ထပ်၍ခါချလိုက်သည်။ အတွင်းအိတ်အသေးလေးတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ဇစ်ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။ အပြာရောင်စာအိတ်တစ်အိတ်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ တွန့်ခေါက်ကြေမှုနေသော စာအိတ်အပြာလေးထဲမှ စာရွက်လေးကို စိတ်စောစွာဖြင့် ဖွင့်ဖောက်ဖတ်ကြည့်လိုက်သည်။

စာကြောင်းက နှစ်ကြောင်း၊ သုံးကြောင်းတည်း။ စံပယ်ဖူးမှာ ဟာခနဲဖြစ်သွားရသည်။ ရင်ခန့်သံတွေမြန်လာရသည်။ ရင်ဘတ်ကို လက်နှင့်ဖိပြီး စာများကို နေရာတကျပြန်ထားလိုက်သည်။ ပစ္စည်းပစ္စယများကို သူ့နေရာနှင့်သူ နေသားတကျပြန်ထားပြီး သော့တံကို တုန်ယင်နေသောလက်ဖြင့် ဖြုတ်ယူ၍ ပိုးအိမ်လေးထားနေကျအတိုင်း ပိုးအိမ်လေး၏ခေါင်းအုံးအောက်မှာ ထိုးထည့်လိုက်သည်။

“အား...အမယ်လေး...မောလိုက်တာ ဘုရားကယ်ပါ...”

စံပယ်ဖူးမှာ ခန္ဓာကိုယ်ကို မနည်းထိန်း၍ ခုတင်လှေကားမှ ပြန်၍ဆင်းလာခဲ့ရသည်။ ရင်ထဲမှာလည်း ဆိုနစ်နစ်ကြီး မောနေရသည်။ ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံးလည်း ချာချာလည်နေရသည်။

“အမယ်လေး...ဘုရားကယ်ပါ...မှားပြီ...မှားပြီ၊ သွားပြီ... သွားပြီ”

ခုတင်လှေကားကို မှီရပ်နေရင်း စံပယ်ဖူးမှာ ခြေလှမ်းလှမ်းမရ တော့လောက်အောင်ပင် ယူကျုံးမရဖြစ်နေရသည်။ ငို၍လည်း မရ။ ဘာလုပ်၍ လုပ်ရမှန်းလည်း အဖြေက ချက်ချင်းထွက်မလာခဲ့။

ပိုးအိမ်လေး ဆလင်းဘတ်ခံအိတ်နှင့် လွဲရိုက်လိုက်သောအခါ ခွပ်ခနဲ အသံမြည်ပြီး သူရလဲကျသွားခဲ့ရတာတွေကို အကြိမ်ကြိမ် မြင်ယောင်နေမိသည်။ သွေးစေးများအိုင်ထွန်းလျက် ကျန်ရစ်ခဲ့သော သူရ...သူရ။

“ဪ...ဟော် ပြန်လာပြီကိုး မယ်မင်းကြီးမ...၊ ဟိုဘက် အဆောင်ခန်းထဲမှာ နှင်းနှင်းခိုင် ဘာဖြစ်နေသလဲ သိလား...”

“ကံကောင်းလို့ အပေါ်ယံ အရေပြားလှီးမိနေချိန်မှာ သိလိုက် ရတာ...”

“အလကားကောင်မ...ကိုနိုင်နဲ့ မျောက်ဇာတ်ခင်းချင်လို့ ယာတောထဲ အားလုံးသွားတော့ တမင်ချန်နေရစ်တာ၊ အရှက်ကို မရှိဘူး”

မခင်ဝေတို့အုပ်စု တစ်ယောက်တစ်ခွန်းပြောဆိုနေကြတာကို လည်း စံပယ်ဖူးမှာ မကြားတစ်ချက်၊ ကြားတစ်ချက်။ နံနက်ခင်း အဆာပြေမစားရသေးတာနှင့် တစ်ညလုံး အိပ်ရေးပျက်ခဲ့ရတာကြောင့် လားမသိ စံပယ်ဖူးမှာ ရင်တုန်မောပန်းလျက် မျက်လုံးတွေပင် ပြာဝေလာခဲ့ရသည်။

“ဒီကောင်မကို မှတ်လောက်သားလောက်အောင် ဆုံးမရမယ်”

မခင်ဝေ၏အသံနှင့်အတူ စံပယ်ဖူးမှာ ခန္ဓာတစ်ခုလုံး ဝုန်းခနဲ ပြိုကျသွားသံကြားလိုက်ရသလိုပင်။ မခင်ဝေကိုလည်း မမြင်၊ ပြန်ခုခံဖို့ အင်အားများကလည်း ကုန်ခန်းနေ၏။ ရင်ဘတ်ထဲက ဆစ်ခနဲ အောင့် သွားတာတော့ နောက်ဆုံးအနေနှင့် သိလိုက်ရပါသည်။

“မလုပ်နဲ့၊ မလုပ်ပါနဲ့တော့...”

* * * * *

“မလုပ်နဲ့...မလုပ်ပါနဲ့။ ကျွန်မတောင်းပန်ပါတယ်”

“ဟော...ဟော...သတိရလာပြီ၊ စံပယ်ဖူး သတိရလာပြီဟေ့”

မာလာက စံပယ်ဖူး၏အသံတစ်စကြားရတာနှင့်ပင် စံပယ်ဖူးကို လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ အဆောင်အပြင်ဘက်သို့ အပြေးထွက်ပြော တော့၏။ စံပယ်ဖူး၏အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေကြသူများကလည်း မာလာအော်သံကြားသည်နှင့် အပြေးလာကြ၏။ ပိုးအိမ်လေးက စံပယ်ဖူး၏လက်ချောင်းလေးများကို ဖျစ်ညှစ်ဆုပ်ချေကာ ဝမ်းသာ နေရ၏။ စံပယ်ဖူးမှာ ပိုးအိမ်လေးကို အားယူပြုံးပြလိုက်ပါသည်။

“ဘေးဖယ်ကြဟေ့...ကိုဇာနည်အောင်က စံပယ်ဖူးကို ပုလင်းကြီးချိတ်ပေးမလို့တဲ့”

အောင်ကိုဦးက အော်ရင်း မိန်းကလေးဆောင်ထဲဝင်လာ၏။ လက်ထဲမှာလည်း ဘယ်အပင်က ခုတ်လာမှန်းမသိရသော သစ်ကိုင်း ခွချိတ်တစ်ခု။ စံပယ်ဖူးမှာ ဝမ်းသာ၊ ဝမ်းနည်းကြီး ခံစားလိုက်ရပါ သည်။ ခုလို တနယ်တကျေးမှာ သူစိမ်းစိတ်မထားဘဲ ဝိုင်းဝန်းကူညီ ကြသော တိုင်းရင်းသားများ၏စိတ်ဓာတ်ကိုလည်း လေးစားသွားရပါ သည်။

“သံသရာမှာ အားလုံးဟာ ဆွေမျိုးတော်စပ်ဖူးခဲ့ကြသူချည်း ပါပဲ”

ဖတ်ခဲ့ဖူးသော တရားစာအုပ်ထဲမှ စာကြောင်းလေးကို အမှတ်ရ လိုက်မိပါသည်။ ဆေးပုလင်းများ၊ ဆေးအပ်ပိုက်များဖြင့် ကိုဇာနည် အောင်ဝင်လာ၏။ စံပယ်ဖူး၏နံဘေးမှလူများက ဘေးဖယ်ပေးကြ၏။

“ခုနက ဆေးတစ်လုံး ထိုးပေးထားသေးတယ်၊ အခု မင်း အခြေအနေကောင်းပြီပဲ၊ ဆေးခန်းသွားပြကြမလား”

ပုလင်းကြီးချိတ်ဖို့ထက် ဆေးခန်းသွားဖို့ကိုသာ ကိုဇာနည်အောင် တိုက်တွန်းမိသည်။ သူက နားကြပ်တပ်ဆင်ခဲ့ရသော အဆင့်မဟုတ် သောကြောင့် ရမ်းကုမကုချင်ပေ။ လွန်ခဲ့သော နာရီပိုင်းအတွင်းက စံပယ်ဖူး သတိမေ့မြောသွားတာ သိသိချင်း မဲဆောက်ဈေးထဲမှ ဆေးဆိုင်သို့အပြေးသွားကာ လိုအပ်သမျှဆေးတို့ကို ဝယ်ခဲ့သည်။ ကိုနိုင်က ဆိုင်ကယ်ဖြင့်လိုက်ပို့ပေးပြီး ကျသင့်ငွေကိုလည်း ကိုနိုင်ပဲ ထုတ်ရှင်းပေးခဲ့တာဖြစ်သည်။ စံပယ်ဖူးအတွက် စက်ရုံက တာဝန်ယူမှု၊ အခွန်ပေးသွင်းမှု မရှိသေးသောကြောင့် ဆေးရုံအထိ သွားရောက် မကုသရဲကြတာလည်း တစ်ကဏ္ဍပါသည်။ စံပယ်ဖူးနည်းတူ ဆေးဝါး စုံလင်လှသော ဆေးရုံကြီးမှာ အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် အချိန်မီ မကုသလိုက်ရသူတွေ အဘယ်မျှရှိပြီနည်း။ ဝမ်းနည်းဖွယ်ပင်ဖြစ်သည်။ အားငယ်စိတ်ကြောင့် စံပယ်ဖူးမျက်ရည်တို့ စီးကျရ၏။

“ဟော...ကိုနိုင်လာပြီ...”

ပုလင်းကြီးချိတ်ဖို့၊ မချိတ်ဖို့အတွက် ကာယကံရှင် စံပယ်ဖူးထံမှ လိုအပ်သောအဖြေ စောင့်နေသော ကိုဇာနည်အောင်တို့အဖွဲ့မှာ ဆေးပုလင်းများအသာချ၍ ခဏရှောင်ထွက်ပေးကြ၏။ အဆောင်ထဲရှိ ခုတင်များမှာ နှစ်ထပ်ခုတင်များမို့ စံပယ်ဖူးကို သီးသန့်ငါးထပ်သား ခုတင်ထိုးခင်းပြီး အနားယူခိုင်းထားရခြင်းဖြစ်သည်။

ကိုနိုင်ရောက်လာတာမို့ ပိုးအိမ်လေးနှင့် အာကာတို့ပါ အလိုက် တသိနှင့် ရှောင်ဖယ်တိမ်းပေးရလေတော့သည်။

* * * * *

“တော်သေးတာပေါ့ဟာ၊ မခင်ဖွေးတို့ အသိမြန်ပြီး အပြေးဝင်ဆွဲ လို့ပေါ့၊ နို့မဟုတ်ရင် ခုချိန်မှာ စံပယ်ဖူးတော့ အရိုးတစ်ခြား၊ အသား တခြားဖြစ်နေလောက်ပြီ၊ ငါတို့ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း ရင်ကိုဆိုသွား တာပဲ အာကာရယ်”

ဟုတ်လည်း ဟုတ်သည်။ ကားပေါ်ကနေဆင်းပြီး မြေပြင်ပေါ် ခြေချခါစမှာပဲ ထိုသတင်းကို မာလာ အပြေးလာပြောခြင်းဖြစ်သည်။

ရေကန်ထဲသို့ ခဲလုံးငယ်လေးများကို အကြောင်းမဲ့ ပစ်ပေါက် နေသူ အာကာကို ပိုးအိမ်လေးကြည့်လိုက်သည်။ တိုင်ပင်မထားပါဘဲ နှင့် မိန်းကလေးဆောင်ရှိရာဘက်သို့ နှစ်ဦးသား လှမ်းကြည့် လိုက်မိကြ ပြန်ပါသည်။

“ငါတော့ အရမ်းအံ့ဩနေမိတာအမှန်ပဲ အာကာ၊ စံပယ်ဖူးက သိပ်ရဲ့၊ သိပ်သတ္တိရှိတာ၊ ယောက်ျားလေးတွေနဲ့တောင် စိန်ခေါ်ရင် တိမ်ပေါ်အထိ လိုက်မဟဲ့လို့ ကြွေးကြော်ရန်ဖြစ်ခဲ့တာ၊ အခု မခင်ဝေတို့ အုပ်စုက သုံးယောက်တည်းဟာကို...”

“အေးပေါ့ဟ...သုံးယောက်တစ်ယောက်ဆိုတော့ ခံရမှာပေါ့”

အာကာက သဘောရိုးဖြင့် ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ စံပယ်ဖူး၏ စိတ်ရင်းစိတ်ဓာတ်ကို သိနေသော ပိုးအိမ်လေးမှာ ဘဝင်မကျနိုင်ပေ။ အာကာကမူ ခဲလုံးလေးများကို ပစ်ပေါက်နေဆဲ။ ရေပြင်တစ်ခုလုံး ဝဲဂယက်ခါနေဆဲ။ ကျော်ဦးတို့ ထူးနေအောင်တို့ကတော့ မိန်းကလေး တစ်သိုက်နှင့်ရောယောင်ကာ ခိုဝင်တိုးနေကြ၏။

“နင်...နင်ကတော့ ဒီကစားပွဲကိုကြည့်ပြီး စိတ်ပျော်ချင် ပျော် နေလိမ့်မယ် ပိုးအိမ်လေး၊ ငါကတော့...ငါကတော့ မပျော်နိုင်ဘူးဟာ၊ မနက်ပိုင်းက စက်ရုံထဲမှာဖြစ်ခဲ့သမျှတွေကို ငါအခုထိ မြင်နေ၊ ကြားနေ

မိတုန်းပဲ။ စံပယ်ဖူးကို မခင်ဝေတို့ ရိုက်နှက်နေကြတာကို ငါချက်ချင်း မသိလိုက်ရတာက ကိုနိုင်နဲ့ မနှင်းနှင်းခိုင်တို့ စကားတိုက်ပွဲဖြစ်နေတာ ကို သွားနားထောင်နေမိလို့ပဲ။ ငါ့လိုပဲ အားလုံးလိုလိုက ခြေလွန်၊ လက်လွန်ဖြစ်မှာစိုးလို့ ဆွဲသင့်ရင် ဆွဲမလို့”

အာကာမှာ မနည်းစိတ်တင်းပြီးတော့သာ ပြောနေရသည်။ ငိုသံ ကြီးက ရောစွက်လို့နေသည်။ ပိုးအိမ်လေးမှာ အခြေအနေအားလုံးကို မာလာပြောပြလို့ သိထားပြီးပြီဖြစ်သည်။ သို့သော် အာကာ စိတ်ပြေ သွားစေရအောင် အာကာရင်ဖွင့်သမျှ နားထောင်ပေးနေလိုက်ပါသည်။

“မနှင်းနှင်းခိုင် ငိုချင်းချနေတုန်းကလေ...ကိုနိုင်မျက်နှာက ဘယ်လိုမှ မနေဘူး၊ ကိုယ့်ချစ်သူတစ်ယောက်လုံး လက်ကိုစားနဲ့လှီး ထားတာကို ဘယ်နှယ်မှမခံစားရတာကို ငါအံ့ဩတယ်ဟာ၊ မနှင်းနှင်း ခိုင်က မြန်မာပြည်ထဲ ပြန်သွားတော့မယ်ဆိုတော့လည်း မတားဘူးလေ၊ ဒါနဲ့ပဲ မနှင်းနှင်းခိုင်က ကိုနိုင်ကိုမေးတယ်၊ စံပယ်ဖူးနဲ့ကိစ္စကို ဝန်ခံလား ဆိုတော့...”

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ်ဝန်ခံလိုက်တယ်၊ ငြင်းနေရင်လည်း လိမ် တယ်လို့ စွပ်စွဲဦးမယ်၊ ဟုတ်တယ်လို့ ဖြေလိုက်တဲ့အတွက် စကားတွေ ကုန်သွားတာပေါ့၊ ထပ်မေးလာစရာအကြောင်းလည်း မရှိတော့ဘူး၊ ဖြေစရာလည်း မလိုတော့ဘူး”

ကိုနိုင်မျက်နှာက ပကတိတည်ငြိမ်နေပါသည်။ စံပယ်ဖူး၏ မျက်နှာနှင့် ခြေသလုံး၊ လက်များမှ ဒဏ်ရာများကို အရက်ပျံဖြင့် သန့်စင်ပြီး ဆေးနီသုတ်လိမ်းပေးလိုက်ပါသည်။

စံပယ်ဖူးမှာ ကိုနိုင်ကို အံ့သြစွာကြည့်လိုက်ပါသည်။ ကိုနိုင်ကို ဘယ်တုန်းကမှ မမြင်တွေ့ဖူးလေဟန်အကြည့်ဖြင့် ကြည့်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

“ကိုနိုင် မှားနေပြီထင်တယ်၊ မနှင်းနှင်းခိုင်ကို တစ်ဘဝစာ အတွက် ရွေးချယ်ပြီးမှ ချစ်ခဲ့တာ မဟုတ်လား”

ဒဏ်ရာ အနာချက်များကြားမှ အားယူကာ စံပယ်ဖူးမေးလိုက်ပါသည်။ ကိုနိုင်က မခိုတရိုပြုံးရင်း ပရုပ်ဆီအငွေ့ကို ပွတ်ချေရှုလိုက်၏။ ကိုနိုင်သည်လည်း တစ်ညလုံး ကောင်းကောင်း မအိပ်စက်ခဲ့ရသောကြောင့် ငြီးစိစိ၊ မူးနောက်နောက်ဖြစ်နေရပါသည်။

“ကိုယ်က မြန်မာစာအတန်းကျောင်း ကောင်းကောင်းမနေခဲ့ရလို့ စံပယ်ဖူးတို့လို စကားရည်မလည်လှပါဘူးလေ...ဒါပေမဲ့ ကိုယ်မရှင်းဘူး...”

“ဘာကို မရှင်းတာရှိလို့လဲ မေးလေ ကိုနိုင်”

ကိုနိုင်က ပရုပ်ဆီအငွေ့ကို ထပ်မံရှုရှိုက်လိုက်ပြီး စံပယ်ဖူး၏ မျက်နှာကို တရှိုက်မက်မက်ငေးကာ ကြည့်လိုက်ပါသည်။

“တစ်ဘဝစာရွေးချယ်ပြီးမှ ချစ်ရတာလား၊ သူချစ်ကိုယ်ချစ်နဲ့ စိတ်တူ သဘောတူ ချစ်ကြည့်ကြပြီးကာမှ တစ်ဘဝစာရွေးချယ်တာလားဆိုတာပါ”

ကိုနိုင်၏အသံဝဲဝဲနှင့် မေးခွန်းကြောင့် စံပယ်ဖူး၏မျက်ခုံးနှစ်ဖက် မြင့်တက်သွားရပါသည်။ မဆီမဆိုင် သူရ၏မျက်နှာကိုပါ မြင်ယောင်လိုက်မိသည်။ သူရ...သူကောအခြေအနေ ဘယ်လိုရှိနေပါလိမ့်။ ပိုးအိမ်လေးတို့ကလည်း ရှောင်ထွက်သွားလိုက်တာ ထမင်းစားချိန်တောင် တိုင်ခဲ့ပြီ။ အခန်းတွေထဲသို့ သူ့ထက်ငါ အလှအယက်ဝင်ကြ

ပြီး ထမင်းပန်းကန်များကို ဝင်ယူကြ၏။ ကိုနိုင်နှင့်စံပယ်ဖူးတို့ကိုလည်း ယခုချိန်မှာတော့ ဂရုမစိုက်နိုင်အားကြတော့ပေ။ မခင်ဝေတို့သုံးဦး အဖွဲ့ကလည်း တစ်ဖက်နံရံခြားမှ မိန်းကလေးဆောင်သို့ ရွှေ့ပြောင်း သွားကြပြီဖြစ်သည်။ ကိုနိုင်ဘက်မှ အမှားဖြစ်နေခြင်းကြောင့်လည်း မခင်ဝေတို့ကို အရေးယူမဖြစ်ခဲ့ပေ။ မန်နေဂျာ မာမားနှင့် စက်ရုံမှူး တို့ကိုလည်း စံပယ်ဖူး ရုတ်တရက် ရှေ့ခံဖြစ်သွားလို့ ဆေးဝယ်ပြီး ကုသပေးနေရသည်ဟု အသိပေးထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ထမင်းတော့စားလိုက်ပါ။ တစ်နေ့လုံး နင်ဘာမှ ကောင်း ကောင်းမစားရသေးဘူး မဟုတ်လား၊ ငါ နင့်အတွက်ပါ ထမင်း ယူလာခဲ့မယ်”

ထမင်းပန်းကန်လာဝင်ယူသော ပိုးအိမ်လေး၏အသံကြားမှ စံပယ်ဖူးမှာ လှုပ်ခနဲဖြစ်သွားပြီးပြန်နိုးလာရသည်။ ကိုနိုင်သည်လည်း စံပယ်ဖူး၏နံ့အေးမှာရှိမနေတော့ပါ။ မိနစ်အနည်းငယ်မျှ မှေးခနဲအိပ်ပျော် သွားခြင်းပင်။ စံပယ်ဖူးမှာ ပိုးအိမ်လေးကို တစ်ခုခုပြောမည့်ဟန်ပြင် လိုက်ပြီးမှ သက်မတစ်ခုကို အားယူရွိုက်လိုက်ပါသည်။

“သူများကိုတာအတွက် ကိုယ်စားဝင်ယူလို့မှမရဘဲ၊ ပြီးတော့ ငါ ဘာမှစားချင်စိတ်မရှိပါဘူးဟာ...”

“နင်မှအားမရှိဘဲ၊ ထမင်းစားဆောင်ထဲမှာ ကိုနိုင်တို့ ကိုမြတ်ဇင် တို့ရှိနေတာပဲ၊ နင့်ကိုတာကို ရှမ်းစကားနဲ့ပြောပြီး ယူခိုင်းမှာပေါ့”

“နေပါစေတော့ဟာ...ငါ့အတွက် လူ့အပိုကုန်ပါတယ်”

ထမင်းစားချင်စိတ် ရှိမနေသောကြောင့် စံပယ်ဖူးငြင်းလိုက်၏။

“ဒါဆို နင် ခေါက်ဆွဲစားမှာလား၊ ငါ စတိုးဆိုင်က ဝယ်လာ ပေးမယ်”

ထမင်းစားဆောင်ထဲမှာ ထားထားပေးသော သောက်ရေခွိုင်လာ အိုကနေ ရေပူ၊ ရေအေး အမြဲတမ်းနှိပ်ယူနိုင်လေသည်။ သောက်ရေ ကိုလည်း လိုအပ်သမျှ ထိုခွိုင်လာကနေ ငှဲ့ယူသောက်ရခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကော်ဖီ၊ လက်ဖက်ရည်သောက်သူများနှင့် ခေါက်ဆွဲစား သူများအတွက် ရေပူက အဆင်ပြေလေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ထမင်း၊ ဟင်းပန်းကန်များနှင့် အာကာဝင်လာ၏။ ထူးနေအောင်က မျက်စပစ်ကာ ပိုးအိမ်လေးကို ထမင်းစားဆောင်ထဲသို့ ခေါ်ထုတ်သွား၏။ မာလာကလည်း ထမင်းပန်းကန်များကို လာယူရင်း အော်တော့သည်။

“စံပယ်ဖူး နေမကောင်းတာနဲ့ပဲ နင်တို့အကောင်တွေ မိန်းကလေး တွေအဆောင်ထဲ ဝင်ချည်၊ ထွက်ချည်နဲ့ လမ်းသလားနေကြတယ်ပေါ့”

အော်ပြေးသော မာလာမှာ ခလုတ်တိုက်၍ လဲနေတော့သည်။ အာကာမှာ မာလာကို ပြေးထူပေးရပြန်၏။

“ပြောလည်းပြောချင်သေး...ပြောလည်းမပြောရဲနဲ့ ထွက်ပြေး တာ လဲကျတာတောင် နည်းသေး”

မာလာက ထမင်းပန်းကန်ကို လှမ်းကောက်ရင်း အာကာကို ဟွန်းခနဲမျက်စောင်းထိုး၍ ထွက်သွားလေတော့သည်။

“ငါ လူမမာမဟုတ်ပါဘူး အာကာရယ်...မနက်ဖြန်စက်ရုံ ပြန်ဖွင့်တာနဲ့ အလုပ်ပြန်ဆင်းပြမှာ...”

“နှင့် စိတ်ဓာတ်ကို ငါသိပါတယ်ဟာ...ဒါပေမဲ့ ငါ့ကို ခင်မင် နေဆဲဆိုရင် ဒီထမင်းတော့ စားလိုက်ပါဟာ၊ ဒီနေ့ ဟင်းကောင်းတယ် ဟာ...ပုစွန်နဲ့ ခရမ်းသီးရောချက်လေးလေ...နှင့် အကြိုက်ပေါ့”

“ဪ...အာကာရယ်...ဒါနဲ့ နင်ရော...”

“ငါ့ကိုတာယူပြီးပြီ၊ မစားချင်သေးလို့ အခန်းထဲမှာ သိမ်းထားခဲ့တယ်၊ ဒါနဲ့ နှင့်ဒဏ်ရာတွေက အခြေအနေကောင်းရဲ့လား”

“ကောင်းပါတယ်...အကိုက်အခဲပျောက်ဆေးတွေ သောက်ထားတာပဲ၊ ညနေ ရဲကင်းသိမ်းချိန်ဆိုရင်တော့ ကိုနိုင်က ဆေးခန်းလိုက်ပို့မယ်လို့ပြောတယ်”

ကိုနိုင်ဆိုသော စကားပါသွားသဖြင့် အာကာ့မျက်နှာတစ်ချက်ပျက်၏။

“မနှင်းနှင်းခိုင်ကိုလည်း ဆေးခန်းပို့ရဦးမှာလို့ကြားတယ်”

အာကာ့မှာ ထိုစကားကိုမပြောရဲ ပြောရဲဖြင့် ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ထမင်းစားနေသော စံပယ်ဖူး၏မျက်နှာမှာ မည်သို့မှမပြောင်းလဲသွားခဲ့ပေ။ စံပယ်ဖူးကို ဆုံးရှုံးလိုက်ရခြင်းအပေါ် အာကာဝမ်းနည်းမဆုံးပေ။ အာကာမက်ခဲသမျှအိပ်မက်တွေအားလုံး ဆောင်းညအိပ်မက်ဖြစ်သွားခဲ့ရပြီဖြစ်သည်။ ကိုနိုင်အပေါ်မှာလည်း စဉ်းလဲမှုမရှိပါ။ ကံတရား၏ စေညွှန်းရာဟုသာ လက်ခံခဲ့ပါတော့သည်။ စံပယ်ဖူးကိုလည်း အပြစ်မတင်ရက်ခဲ့ပါ။ ကျေနပ်နိုင်ခဲ့ပါသည်။

“အာကာ...အားလုံးကတော့ ငါ့ကိုလက်ညှိုးခိုင်းထိုးနေကြမှာပေါ့နော်၊ ကိုနိုင်ကို မနှင်းနှင်းခိုင်ဆီကနေ လုယူသွားတယ်ဆိုပြီးတော့လေ...”

“အဲဒါတွေထက် အများကြီးပိုတယ်” ဟု အာကာပြောမထွက်ရက်ခဲ့ပါ။ ခုချိန်မှာတော့ စံပယ်ဖူးသည် ယောက်ျားလေးအချို့၊ မိန်းကလေးအချို့၏နှုတ်ခမ်းဖျားမှာ မိန်းမကြမ်းအဖြစ်သာ ရပ်တည်နေ၏။ နားလည်သူအချို့ကမူ ဘာမှဝင်ရောက်ပြောဆိုဝေဖန်ခြင်း မပြုကြပေ။ တချို့က ဆိုလျှင် မခင်ဝေတို့ကို ကြားခံမြှောက်ပေးကြ၏။

“စံပယ်ဖူးကို သေအောင်သတ်ပစ်ဖို့ကောင်းတာတဲ့”

“စံပယ်ပန်းဆိုတာ အနိမ့်စံပန်းအဖြစ် ရှေးရှေးကတည်းက တန်ဖိုး သတ်မှတ်ပြီးသားပါ။ ဒီမှာ အာကာ နင်လည်းကြားဖူးမှာပေါ့။ ခေါင်ကစပြီး မိုးမလုံတဲ့အခါ....”

စံပယ်ဖူး၏စကားက လမ်းခုလတ်မှာတင်ရပ်သွား၏။

“ပြန်ရမယ့်သူ၊ ပြန်သင့်တဲ့သူက ငါပါ အာကာ၊ မနှင်းနှင်းခိုင် နဲ့ကိုနိုင်တို့ရဲ့ ခိုင်မြဲနေတဲ့ကြိုးကို ငါဖျက်ရက်ပါ့မလားဟယ်... အခု ငါ့ကြောင့် သူတို့ကြိုးပြန်ဆက်စေရမယ်၊ ဟုတ်တယ်...ငါပြောရဲတယ်၊ သူတို့ကြိုးမပြတ်ဘူး”

“နင်ပြန်ဆက်လည်း ဆက်ထုံးကြီးနဲ့ပဲ ဖြစ်နေမှာပေါ့၊ မလှပါဘူးဟာ”

“အချစ်ဟာ အရာရာကို အကောင်းအတိုင်းဖြစ်စေတယ်တဲ့”

အာကာမှာ စံပယ်ဖူးကို အရှုံးပေးလိုက်ပါသည်။ ပြောတော့ဖြင့် စံပယ်ပန်းဆိုသည်က အနိမ့်စံပန်းဟု စကားများကမူ မိုးပေါ်ရောက်နေသည်။ စံပယ်ဖူး၏ရင်ထဲမှာ မည်သို့ရှိနေမည်နည်း။ “စံပယ်ဖူး ဘာတွေတွေ့နေမှာလဲ”ဆိုသည်ကို အာကာသည်လည်း ထိုးထွင်းသိမြင်နိုင်ရန် မစွမ်းသာပါချေ။

“နင်...ဒီနှစ်အတွက် စာမေးပွဲမဖြေဖြစ်တော့ဘူးပေါ့၊ ဒါနဲ့ နင် ထောင်ကနေပြန်ထွက်လာရင် ကျောင်းပြန်တက်ပါလို့တော့ ငါမှာ ချင်တယ် စံပယ်ဖူးရယ်၊ ငါ နင့်ကို ပညာတတ် လူချွန်လူတော်မလေး တစ်ယောက်ပဲဖြစ်စေချင်ပါတယ်၊ ဖြစ်နိုင်ရင် ငါနင့်ကို ကျောင်းထားပေးချင်တယ်၊ ငါနဲ့ထူးနေအောင်ရဲ့လိပ်စာ နင်ယူသွားပါ၊ နင် ဘယ်နှနှစ် အပြစ်ဒဏ်ခံရမလဲဆိုတာ မသိနိုင်တဲ့အတွက် နင်ထွက်လာ

နိုင်တဲ့တစ်နေ့ ငါတို့မိဘတွေရှိတဲ့ မော်လမြိုင်မြို့ကို ဆက်သွယ်ပေးပါ။
အဲဒီအချိန် ငါလည်း ဒိုင်းဝန်ကွင်းကို ပြန်ရောက်နေလောက်
ပါပြီလေ...။ နင့်ကို ငါမျှော်နေမယ် စံပယ်ဖူး”

ပြောပြီး အာကာမှာ ယောက်ျားလေးတန်မဲ့ မျက်ရည်ကျ၏။
စံပယ်ဖူးသည်လည်း ရင်ထဲဗလောင်ဆူနေရပါသည်။ စံပယ်ဖူးမှာ
ထမင်းပန်းကန်များကို ဘေးမှာချလိုက်ရင်း ခေါင်းအုံးနံဘေးမှ ဒိုင်ယာရီ
စာအုပ်လေးအား လှမ်းယူလိုက်သည်။ လမ်းလျှောက်နိုင်လို့သာ
တော်ပါတော့သည်။ သေအောင်မသတ်ပစ်ခဲ့သော မခင်ဝေတို့ကိုပင်
ကျေးဇူးတင်ရပါသေးသည်။

စံပယ်ဖူး၏ဒိုင်ယာရီစာအုပ်လေးထဲမှာ အာကာက သူနှင့်ထူးနေ
အောင်၏ လိပ်စာများကို ရေးထည့်၏။

“ငါ့လိပ်စာကိုတော့ မပေးခဲ့တော့ပါဘူးဟာ၊ ငါပြန်ထွက်လာ
ပြီးတာနဲ့ နင့်ကိုဆက်သွယ်မှာပဲ၊ ငါ အသက်ရှင်ခွင့်ရနေဦးမယ်ဆိုရင်
ပေါ့လေ...”

“နင့်စကားကြီးကလည်း...နင့်မှာရည်မှန်းချက်တွေ၊ အနာဂတ်
တွေရှိနေတာပဲ စံပယ်ဖူးရာ၊ နင်ကြိုးစားစမ်းပါ။ နင်ပြောတော့ နေမင်း
ကြီးဖြစ်ခွင့်မရခဲ့ရင်တောင် ကြယ်စင်တစ်ပွင့်တော့ဖြစ်ခွင့်ရချင်တယ်ဆို”

အာကာက စံပယ်ဖူး၏လက်အစုံကို ဆုပ်ချေကာ အားပေး
လိုက်ပါသည်။ အာကာ မျက်နှာပေါ်မှ မျက်ရည်တို့က မခြောက်သေး။

အခန်း (၆)

“တကယ်မတားတော့ဘူးပေါ့”

“တားလို့ကောင်းတဲ့အရာမှ မဟုတ်ဘဲ”

ကျော်ဦးနှုတ်ဆိတ်သွားသည်။ မေးမိသော သူ့ကိုယ်သူ အပြစ်တင်မိသည်။ အောင်ကိုဦးကတော့ သူ့အကျင့်အတိုင်း မှန်တစ်ချပ်ဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေ၏။ ထူးနေအောင်ကတော့ ဘာသိဘာသာနေတတ်သူမို့ အာကာနှင့် ကျော်ဦးတို့ ဘာပြောကြဦးမလဲရယ်ဆိုပြီး နားစွင့်နေ၏။

ယနေ့မှစတင်ရေတွက်၍ နောက်ထပ်သုံးရက်ကြာသောအခါ စံပယ်ဖူးပြန်တော့မည်။ လိမ္မော်ရောင်နေလုံးကြီးသည် အကျည်းတန် သလိုပင်ဟု ခံစားရမိသည်။ “နေလုံးကြီးရယ် ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ် မသွားပါနှင့်ဦး၊ နောက်နေ့ရောက်မှာစိုးလို့ပါ။ တစ်ရက်ကုန်သွားမှာ စိုးလို့ပါ” အာကာမှာ အတွေးနှင့်အတူ စက်ရုံတံခါးမကြီး၏ဝင်ပေါက် ဆီသို့လည်း လှမ်းမျှော်ငေးကြည့်ရ၏။

ကိုနိုင်နှင့် စံပယ်ဖူးတို့က ဆိုင်ကယ်တစ်စီး။ ကိုမြတ်ဇင်နှင့် နှင်းနှင်းခိုင်တို့က ဆိုင်ကယ်တစ်စီး ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ထွက်သွားခဲ့ကြ

သည်။ “ဘာတွေဖြစ်လာမလဲ”တော့ မသိချေ။ ဆေးခန်းချင်းကလွဲမှာ သေချာသော်လည်း ပြဿနာများ ထိပ်တိုက်ဖြစ်ထားတာ ၂၄ နာရီ မပြည့်သေး။ အာကာစိတ်ပူသလို ကျော်ဦးတို့ကလည်း စိတ်ပူသည်။ ညနေ လေအေးအေးလေးမှာ သွေးပူအောင် ဘောလုံးပင် မကန်ဖြစ်ကြ။

“မင်းမုတ်ဆိတ်မွေးနုတ်တာ အသာထားဦး၊ စံပယ်ဖူး စုံစမ်း ခိုင်းထားတဲ့ အကြွေးစာရင်းစာအုပ်ကိစ္စ သိရပြီလား။”

ကျော်ဦးက မေးငေါ့ရင်း အောင်ကိုဦးကိုမေး၏။ သူ့ဘာသာသူ မှန်တစ်ချပ်နှင့် ဖိမ်ကျနေသည်ဖြစ်၍ “ဖျက်ဆီးရကောင်းလား” ဆိုသော အကြည့်နှင့် အောင်ကိုဦးတစ်က ကျော်ဦးထံကြည့်၏။

“မင်းလို စပ်စပ်စုစုရှိတဲ့သူတောင် စုံစမ်းမရတာကို ငါ့လား မေးရသလား၊ မဟုတ်မှလွဲရော မင်းလား ကျော်ဦး။”

“ခွမ်း...ငါ့ရတာနဲ့ငါတောင် သုံးမလောက်လို့ အကြွေးတွေ ထပ်နေတာကို၊ ဒါဆို...မင်းကော ထူးနေအောင်...”

“အံ့မာ...ငါက စံပယ်ဖူးရဲ့အကြွေးဆပ်နိုင်မှာမို့လား၊ ငါ့အမေ ဆီတောင် ပို့ဖို့ ငွေလိုနေလို့။”

ယောက်ျားလေးသုံးဦးစလုံးမှာ အာကာကိုကြည့်လိုက်ကြ၏။

“ငါက စံပယ်ဖူးဆီမှာ ဝန်ခံထားပြီးသား၊ ငါ့မဟုတ်ပါဘူးလို့။”

“အာကာလည်း မဟုတ်ဘူးဆိုတော့ ဒါဖြင့်...”

လေးဦးစလုံး အသံတိတ်သွားသည်။ စံပယ်ဖူးက နောက်ထပ် သုံးရက်ကြာလျှင် ပြန်မည်။ ငါးရက်မြောက်နေ့မှာ ဧပြီလဆန်း ၁၃ ရက်၊ သင်္ကြန်အကြိုနေ့။ သင်္ကြန်အခါရက်များမှာ အဝေးပြေးကား များ မထွက်ကြတော့ပေ။ ထို့ကြောင့် သင်္ကြန်အကြိုနေ့မတိုင်ခင် တစ်ရက်မှာပင် မော်လမြိုင်မြို့မှ ရန်ကုန်သို့ ရရာထိုင်ခုံဖြင့် ပြန်မည်။

အခါတွင်း ငါးရက်မှာ ခဏတာယောဂီဝတ်၍ နှစ်ဆန်း နှစ်ရက်နေ့မှာ ရဲစခန်းသို့ ကိုယ်တိုင်သွားရောက်အဖမ်းခံမည်။ ထိုကြားထဲ သက်ဆိုင်ရာ က လာရောက်ဖမ်းဆီးခဲ့လျှင်လည်း အဖမ်းခံမည်ဟု စံပယ်ဖူးက အာကာကို ပြောခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။

စံပယ်ဖူး၏လုပ်ရပ်မှန်ပါသည်။ ချစ်ခြင်းအတ္တတစ်ခုဖြင့် စံပယ်ဖူး ကို ပိတ်ပင်တားဆီးခြင်းမပြုလုပ်လိုတော့ပေ။ ရှောင်ရှားနေ၍လည်း ပြဿနာတစ်ခုက ပြီးဆုံးသွားမည် မဟုတ်ပေ။ ခုလို အဖမ်းခံလိုက်ဖို့ ကိုပင် အာကာတို့ကိုယ်တိုင်က စောစောစီးစီးကတည်းက တိုက်တွန်းခဲ့ သင့်သည်ဟု အာကာထင်မြင်မိပါသည်။

ပိုးအိမ်လေးကမူ အကြောက်အကန်ငြင်းသည်။ စံပယ်ဖူး ကလည်း ပိုးအိမ်လေးကို အတင်းကာရောခေါ်ယူခြင်းမရှိပါတော့ချေ။ ပိုးအိမ်လေးကလည်း စံပယ်ဖူးကို မပြန်ဖို့နားချသည်။ စံပယ်ဖူးကမူ မည်သူတားတား နားမဝင်ပါတော့ချေ။ ပိုးအိမ်လေးမှာ တစ်နေ့ကုန် ငိုနေပါတော့သည်။

နေလုံးကြီးဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားလေပြီ။ ဆေးခန်းသွားသူ များလည်း တစ်ဦးမှပြန်မရောက်လာခဲ့ကြသေးချေ။

“ကဲ ထမင်း၊ ဟင်း သွားယူထားကြရအောင်”

ကျော်ဦး၏စကားကြောင့် လေးဦးစလုံး ထိုင်ရာမှ ထလိုက် ကြပါတော့သည်။

“ဒါနဲ့ နေပါဦးကွ၊ မနက်ဖြန်မှာ စံပယ်ဖူးပြန်လည်းရနေတာပဲ”

ထူးနေအောင်၏မေးခွန်းကို အောင်ကိုဦးကလည်း အေးလေဆိုပြီး ထောက်ခံသည်။ အာကာနှင့် ကျော်ဦးတို့က “ဒါလေးတောင်မှ မသိ တတ်ရန်ကော” ဆိုသည့်အကြည့်ဖြင့် ထူးနေအောင်နှင့် အောင်ကိုဦးကို ကြည့်လိုက်ကြပါသည်။

“အဲဒါ ကိုနိုင် အစီအစဉ်ပဲလေ၊ မနက်ဖြန် စက်ရုံပြန်ဖွင့်တာနဲ့ စက်ရုံမျိုးတွေ၊ မန်နေဂျာ မာမားတို့ဆီကို စံပယ်ဖူးပြန်မယ့်အကြောင်း ကိုနိုင်ဝင်ပြောမယ်တဲ့”

အာကာစကားအဆက်ကို ကျော်ဦးက ဖြည့်ကာ ဆက်ပြော၏။ စံပယ်ဖူးပြန်တော့မှာမို့ ဆွေးကျန်ခဲ့ရမည့် အာကာကို ဝေဒနာစကားတွေ မပြောခိုင်းချင်တော့၍ ဖြစ်ပါသည်။

“ဟောဒီ လုံချိန်စက်ရုံမှာ ဘယ်အလုပ်သမား၊ ဘယ်ဝန်ထမ်းမှ မရခဲ့ဖူးတဲ့ အခွင့်အရေးတစ်ခုကို ကိုနိုင်က စံပယ်ဖူးအတွက် ကြိုးစားပေးမှာ၊ အဲဒါကိုရော မင်းတို့သိချင်သေးလား၊ မင်းတို့တွေးကြည့်တာနဲ့ သိပါပြီလေ”

“ဟာ...ဒါဆို...ဒါဆို စံပယ်ဖူးရဲ့ ၁၀ ရက်စာ လုပ်အားခရမှာပေါ့၊ ဟား..ပျော်လိုက်တာကွာ၊ ငါ ဒီနေ့ညစာ ထမင်းမစားတော့ဘူး”

“မင်းနဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ အောင်ကိုဦးရ၊ အဲဒီ ၁၀ ရက်စာ အပေါင်ငွေက မင်းရမှာမို့လား”

ကျော်ဦး ငေါက်လိုက်တော့ အောင်ကိုဦးက လက်သီးလက်မောင်းတန်း၏။

“ငါပါ ခနုဖြူကိုပြန်မယ်၊ ငါ့အတွက်လည်းရောပြီး ကိုနိုင်ကို ပြောခိုင်းမယ်”

အောင်ကိုဦး၏စကားကြောင့် ထူးနေအောင်ပါ ဆတ်ခနဲတွန့်၏။

“ငါလည်း ပြန်မယ်ကွာ၊ ပြီးခဲ့တဲ့လက ကယ်ရီတွေဆီကနေ အမေသိပ်နေမကောင်းဘူးလို့ သိရတယ်၊ ညီလေးတွေ၊ ညီမလေးတွေ ကိုလည်း လွမ်းတယ်၊ ပြန်မယ်ကွာ...မင်းကော အာကာ”

ထူးနေအောင်က အာကာကို အဖော်လှမ်းညှိသည်။ အာကာ ချက်ချင်းမဖြေနိုင်ပေ။ ကျော်ဦးကမူ ပခုံးတွန့်ကာရယ်၏။

“မိုးရွာတုန်းရေခဲရတယ်ဆိုပေမယ့် ရေခဲစရာပုံးက ရှိဦးမှဆိုသလို ပေါ့၊ အခု ပုံးလည်း အဆင်သင့်၊ မိုးကလည်းရွာဖို့သေချာနေပြီဆိုရင် တော့ ငါလည်း မိုးခါးရေသောက်ရမှာပဲ၊ ငါက သာကေတမှာနေတာ ဆိုတော့ ရန်ကုန်အပြန်လမ်းတစ်လျှောက် စံပယ်ဖူးကို စောင့်ရှောက်လို့ ရတာပေါ့ ဟေး...ဟေး...”

ပျော်ရွှင်ရယ်မောကြပြီး အဆောင်ထဲပြေးဝင်ကာ ပန်းကန်များ ဝင်ယူကြ၏။ ထမင်းစားဆောင်ထဲဝင်ပြီး ထမင်းယူကြပြန်တော့လည်း ဟေးလား ဝါးလား တရုန်းရုန်းနှင့်။ ထမင်းတန်းစီပြီးကြပြီမို့ ကျော်ဦး ၏ ခပ်ပြောင်ပြောင်မျက်နှာကို ထမင်းစားခန်းထဲရှိ လူများအားလုံးလိုလို သတိပြုမိကြသည်။ ဟင်းပေး၊ ထမင်းထည့်အဖွဲ့ကလည်း ကျန်ရှိ သေးသူများကို စောင့်စားရင်း သိမ်းသင့်တာသိမ်း၊ ဆေးသင့်တာ ဆေးနေခဲ့ပြီ။ ပိုးအိမ်လေးကမူ စံပယ်ဖူးအတွက် ထမင်း၊ ဟင်း ကိုတာ တောင်းယူသိမ်းဆည်းထားပြီဖြစ်သည်။

စံပယ်ဖူးပြန်လျှင် ထူးနေအောင်တို့ပါ လိုက်ပြန်မည့်အကြောင်း ကို ကျော်ဦးက သူ့နံဘေးမှ ကိုလှဆွေကိုပြောသည်။ ကိုလှဆွေက

“ဟုတ်လားကွ ထူးနေအောင်၊ မင်းပြန်တော့မှာပေါ့” လို့

ထူးနေအောင်ရှိရာအနောက်ဘက် ထမင်းစားပွဲခုံသို့ လှမ်းမေး၏။ ထူးနေအောင် ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

“ဟုတ်တယ်...၁၀ ရက်စာ အပေါင်ငွေပြန်ရနိုင်တယ်၊ ကိုနိုင်က စံပယ်ဖူးအတွက် ပြောပေးရင်း ကျွန်တော်တို့အတွက်ပါ ပြောခိုင်းမလို့ ကိုလှဆွေရ၊ ကျွန်တော်ပါ ပြန်တော့မှာ”

ခေါင်းမော့၊ ရင်ကော့ကာ လက်မထောင်ပြီး ပြောလိုက်သော အောင်ကိုဦး၏စကားကြောင့် ကြားရသူတိုင်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွား

ကြသည်။ မင်းလမ်းခြားနေသော တစ်ဖက် ထမင်းစားပွဲခုံလိုင်းတန်း ရှည်ကြီးမှ မိန်းကလေးအဖွဲ့များသည်ပင် ထမင်းစားရပ်သွားကြရ၏။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး လက်တို့ရင်း “ဘာလဲ၊ ဘာကြားလဲ” နှင့် မေးကြ၏။ အားလုံးစိတ်ဝင်စားသည်က အပေါင်ငွေ ၁၀ ရက်စာကိစ္စကိုပဲဖြစ်ကြသည်။ မခင်ဝေက ထိုထဲတွင် အဆိုးဆုံး။

“ဩ...ဒီလိုဘက်လိုက်လို့ ရရိုးလား၊ ငါတို့က သွေးသား တော်စပ်မှုရှိတဲ့သူတွေပဲ၊ ကိုနိုင်က ရွှေသမင်အလိုက်မှားနေလို့ ဒီမှာ မနေချင်တာနဲ့ အတော်ပဲ၊ ငါတို့ ကော့ဘီနီး၊ ကော့ပေါက်အဖွဲ့တွေလည်း ပြန်မယ်ဟေ့”

တစ်ဆင့်စကား တစ်ဆင့်နားဖြင့် အပေါင်ငွေ ၁၀ ရက်စာပြန်ရမှာ သေချာသည့်သဘောဖြစ်လာသည်။ ကိုနိုင်ပင် ဆေးခန်းက ပြန်မရောက်လာသေး။ အပေါင်ငွေ ၁၀ ရက်စာကိစ္စဆိုတာကလည်း မနက်ဖြန်မှ စက်ရုံမှူး၊ မန်နေဂျာ၊ စာရေးမများနှင့် ဝင်တွေ့ရှင်းပြရမည် ဖြစ်သည်။ ရမှာ မရမှာက သေချာရေရာမှုမရှိသေး။ ယခုတော့ စက်ရုံထမင်းစားဆောင်ထဲမှာ ခလုတ်တိုက်၊ ဖားပြုပ်ကိုက်၊ တရုတ်ရိုက်ဆိုသလိုဖြစ်နေတော့သည်။

ဖောင်းဖြစ်သွားပြီမှန်းသိလိုက်သော အောင်ကိုဦး၊ ထူးနေအောင်နှင့် ကျော်ဦးတို့မှာ ထမင်းပန်းကန်ဆေးပြီး ငြိမ်ငြိမ်ကုပ်ကုပ်ဖြင့် ယောက်ျားလေးဆောင်ထဲသို့ ပြန်ဝင်နေလိုက်ကြသည်။

“နင်ကော ပြန်မှာလား အာကာ”

အာကာက ခေါင်းခါပြသည်။ ပိုးအိမ်လေးသည်လည်း ဘာပြောရမှန်းပင် မသိတော့ချေ။ လူများက တီးတိုး တီးတိုးဖြင့် ဟိုတစ်စု၊ ဒီတစ်စုထိုင်ကာ ထိုအပေါင် ၁၀ ရက်စာကိစ္စကိုသာ

ပြောနေကြ၏။ မာလာနှင့်အပျိုလေးတချို့ဆိုလျှင် အဝတ်အစားတွေပင် စစ်ဆေး သိမ်းဆည်းနေကြပြီ။ အကြွေးတောင်းစရာရှိသူက အကြွေးဆုံး မှာစိုးလို့ တောင်းကုန်ကြပြီ။ ပိုးအိမ်လေးနှင့်အာကာမှာပဲ ထမင်းစား ဆောင်ထဲကနေ မပြန်ဖြစ်ကြသေးခြင်းဖြစ်သည်။ အနားယူလိုကြသူများ ပင် ရုပ်မြင်သံကြားရှေ့ပြန်ရောက်လာကုန်ကြလေပြီ။

“လျှာအရိုးမရှိတိုင်း ပြောနေကြတာပါအေ၊ ဟောဒီ မဲဆောက် မြို့ထဲက သိုးမွှေးစက်ရုံ၊ ဖိနပ်စက်ရုံ၊ ဘတ်အိတ်စက်ရုံ တော်တော်များ များ ငါလုပ်ခဲ့ဖူးတာပဲ၊ အပေါင်ငွေ ၁၀ ရက်စာ ထုတ်ပေးတဲ့ စက်ရုံရယ်လို့ တစ်ခုမှမရှိဘူး၊ ရာဇဝင်လည်း မရှိခဲ့ဘူး၊ မယုံရင် စောင့်ကြည့်ကြပေါ့၊ ပြီးခဲ့တဲ့လက လစာကို ထုတ်ပေးမှာ မနက်ဖြန် ခါပဲ၊ လောင်းလိုက်ချင်သေး”

မွန်သံဝဲဝဲနှင့် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးက သူမနံဘေးရှိ အပေါင်း အဖော်များကို ပြောပြနေခြင်းဖြစ်သည်။ ဟုတ်လည်းဟုတ်ခဲ့သည့် သဘောတရားများကို ထိုအမျိုးသမီးကြီးက ပြောနေခြင်းဖြစ်၍မို့ ပိုးအိမ်လေးတို့ ငြင်းမရ။

ထိုစကားများကို ကြားလိုက်တော့ ကိုဝဏ္ဏကျော်မှာ မည်သို့ ဖြေရှင်းရမှန်း မသိတော့ချေ။ အစဆွဲထုတ်ခဲ့ကြသော ကျော်ဦးတို့ကို လည်း အပြစ်တင်၍မရ။ ထိုအပေါင် ၁၀ ရက်စာဆိုတာကလည်း သူတို့လို အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်များပင် မျှော်လင့်ရသောကိစ္စဖြစ်သည်။ လွယ်ကူသော ကိစ္စများလည်း မဟုတ်ပါ။ ကိုနိုင် စွမ်းဆောင်နိုင်သည် ထားဦး။ ယခု ကိုဝဏ္ဏကျော်၏မျက်စိရှေ့မှာ ပြန်မည့်သူများကို စိတ်မှန်း ဖြင့် ရေတွက်ကြည့်သည်နှင့်ပင် ၁၀၀ မျှ ရှိနေပြီ။

ကိုဝဏ္ဏကျော်နှင့်လူကြီးပိုင်းများမှာ ကိုနိုင်တို့၏ဆိုင်ကယ်ဝင် အလာကိုသာ စောင့်မျှော်နေကြရတော့သည်။ ထိုစဉ်မှာပဲ ဆိုင်ကယ် တစ်စီး၏မီးရောင်ကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် အားလုံးပျော်သွားကြရသည်။ ကိုမြတ်ဇင်နှင့် နှင်းနှင်းခိုင်တို့ဖြစ်ကြ၏။ နှင်းနှင်းခိုင်မှာ မျက်နှာ မသာမယာဖြင့် သူမ၏အဆောင်ခန်းထဲသို့ ဝင်သွား၏။

“လမ်းခရီးအခြေအနေကို စုံစမ်းခဲ့ရတာ သိပ်မဟန်ဘူး ကိုဝဏ္ဏကျော်၊ နှင်းနှင်းခိုင်နဲ့ စံပယ်ဖူးတို့ကိုတော့ ခြွင်းချက်အနေနဲ့ မဖြစ်ဖြစ်အောင် ပြန်ပို့ရမှာပဲ၊ ကျွန်တော်နဲ့မခင်ဖွေးတို့လည်း မင်္ဂလာပွဲ အတွက် ပြန်ရမှာမို့ အခု စံပယ်ဖူးတို့ကိုစောင့်ရှောက်ရင်း တစ်ပါတည်း ပြန်လိုက်တော့မယ်”

ကိုမြတ်ဇင်ပြောရင်း စက်ရုံမှူးဆီသို့ ဆိုင်ကယ်သော့အပ်သည်။ ကိုဝဏ္ဏကျော်မှာ ကိုမြတ်ဇင်ပြောသမျှစကားတို့ကိုသာ ဦးစားပေး၍ နားထောင်နေရပါသည်။

“ကိုနိုင်ကလည်း မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ကြား ဗျာများနေရ တာ၊ အခု အဲဒီနှစ်ယောက်လုံးကို ပြန်ခိုင်းလိုက်ရင် ခဏတာဖြုတ်တော့ ပြဿနာတွေငြိမ်းအေးသွားမယ်၊ ကိုနိုင်လည်း အဖြေတစ်ခု စဉ်းစား နိုင်ဖို့ အချိန်ရသွားမယ်”

စက်ရုံနှင့် အဆောင်ကူးလူးရာ မြက်ခင်းပြင်ပေါ်မှာ ကိုမြတ်ဇင်နှင့် ကိုဝဏ္ဏကျော် ခေတ္တမျှထိုင်၍ ဆွေးနွေးလိုက်ကြပါသည်။ အဆောင် ပေါက်ဝမှာ လူများကတော့ စုစု စုစုနှင့် ခေါင်းပြုကာ ကိုနိုင် ပြန်အလာကို မျှော်နေကြဆဲဖြစ်ပါသည်။ အကျိုးအကြောင်း မေးမြန်း နိုင်ဖို့အတွက်လည်း မခင်ဖွေးအပါအဝင် မည်သူမှ ကိုမြတ်ဇင်ကို သွားမမေးရဲကြပါချေ။ ထို့ကြောင့် နှင်းနှင်းခိုင်နံ့ဘေးမှာသာ စပ်စု နေကြလေ၏။

“နှင်းနှင်းခိုင်က ကိုနိုင်ကို တကယ်ချစ်ခဲ့တာဗျ။ ကိုနိုင်ကလည်း ယောက်ျားလေးလေဗျာ။ ကျွန်တော်ဆိုရင်လည်း အမြင်ကျယ်ပြီး ပညာတတ်တဲ့ ချစ်စဖွယ်မိန်းကလေးတွေ့ရင် သာယာမိမှာပဲ။ ကိုနိုင်ကိုလည်း ကိုယ်ချင်းစာနိုင်ပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့်လည်း ကိုနိုင်မှာ စံပယ်ဖူးအပေါ် အရူးအမူးဖြစ်နေမှန်း ရိပ်မိလို့ ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်တော်ပဲ ဦးဆောင်ပြီး ထူးနေအောင်ဆီကနေ သတင်းမေးခဲ့တာ”

လူပျိုကြီးလည်းဖြစ်၊ အရွယ်ရောက်ပြီးသူလည်းဖြစ်သော ကိုဝဏ္ဏကျော်၏စကားကို အမှတ်ရစွာဖြင့် ကိုမြတ်ဇင်ပြုံးလိုက်မိလေသည်။ ကိုဝဏ္ဏကျော်မှာလည်း အပေါင်ငွေ ၁၀ ရက်စာကိစ္စ၊ လူအများပြန်ကြမည့်ကိစ္စကို ခဏဘေးဖယ်ထားရသည်။ ကိုနိုင်ပြန်လာမှ သုံးဦးသား ခေါင်းချင်းဆိုင် ဖြေရှင်းမှုပြုတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ပြီး ကိုမြတ်ဇင်နှင့် စကားလက်ဆုံကျနေရတော့သည်။

“ထူးနေအောင်က တကယ်ကိုစိတ်အရင်းခံကောင်းပြီး ရိုးသားတဲ့ ကလေးပါဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ပေးတဲ့ ဘတ်ငွေ ၁၀၀ ကိုတောင် မယူခဲ့ရှာဘူး။ အဲဒီနေ့က ထူးနေအောင်ပြောတဲ့စကားလည်းကြားရော ကိုနိုင်မှာလေ ကြက်ကြီးလည်လိမ်ခံထားရသလိုမျိုးဖြစ်သွားခဲ့တာ”

“ဟုတ်ပါ့ဗျာ...စံပယ်ဖူးတို့က ပြစ်ဒဏ်ကျခံရမယ်ဆိုတော့ ကိုနိုင်ကို ကျွန်တော်ဖြင့် ဘယ်လိုနှစ်သိမ့်ရမှန်းကို မသိတော့ဘူး။ သံမဏိကွန်ချာစည်းတားထားခံရတဲ့ မိန်းကလေးကိုမှ ချစ်မိလေခြင်းဆိုပြီး ကိုနိုင်အကြီးအကျယ်စိတ်ဓာတ်ကျသွားခဲ့တာဗျ။ ထူးနေအောင်ကလည်း ဒီလျှို့ဝှက်ချက်ကို ဘယ်သူမှ မသိစေချင်ဘူးလေ။ စံပယ်ဖူးတို့ သိက္ခာကျမှာစိုးလို့တဲ့။ ဒါပေမဲ့ဗျာ သူရဆိုတဲ့ကောင်လေးကို တွယ်

ထည့်ခဲ့တာက ပိုးအိမ်လေးပဲ။ စံပယ်ဖူးမှာ ထိရောက်တဲ့အဖြစ်က
ဓားခုတ်ရာ လက်ဝင်လျှိုခဲ့မိတာပဲ”

“အင်း...ခက်တော့ခက်တာပဲ ကိုဝဏ္ဏကျော်ရယ်။ ဒါနဲ့
လယ်တဲကိစ္စကိုရော ခင်ဗျား ဘယ်လိုထင်လဲ”

ကိုဝဏ္ဏကျော် ခေါင်းခါပြလိုက်ပါသည်။

“အဲဒီကိစ္စကို ကျွန်တော်ပဲ စီမံပေးလိုက်သလိုဖြစ်ခဲ့ရတယ်။
ကျွန်တော်နောင်တရနေမိတယ်။ ကိုနိုင်ကို မေးရမှာလည်း အားနာမိ
တယ်။ ကျူးကျူးလွန်လွန်ဖြစ်ခဲ့ရီးမှန်ရင် စံပယ်ဖူးနစ်နာတယ်ဗျ။
ဘယ်လိုနည်းနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် စံပယ်ဖူးကို ကိုနိုင်တာဝန်ယူရမှာပဲဗျ။ နှင်းနှင်း
ခိုင်နဲ့ကတော့ နဖူးစာမင်ရေကျဲတယ်ပေါ့”

ပြောရင်း ကိုမြတ်ဇင်မှာ ဂိတ်တံခါးဝသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်
သည်။ ကိုနိုင်နှင့်စံပယ်ဖူးပြန်အလာကို မျှော်မိခြင်းဖြစ်သည်။ တာမောရုံး
ရှေ့မှာ ကိုနိုင်ဆိုင်ကယ်နှင့် ကိုမြတ်ဇင်၏ဆိုင်ကယ် ထိပ်တိုက်ဆုံကြ
သေးသည်။ နှင်းနှင်းခိုင်ကိုဆေးခန်းပြပေးပြီး အမဲလုံးခေါက်ဆွဲဆိုင်မှာ
ခဏထားခဲ့ကာ လမ်းခရီးအခြေအနေလာစုံစမ်းခြင်းဖြစ်သည်။ ကိုနိုင်
ကလည်း စံပယ်ဖူးဆေးပုလင်းကြီးချိတ်ထားရသည့် အချိန်အတွင်း
လမ်းခရီးအခြေအနေလာစုံစမ်းတာဖြစ်၏။

“တာမောရုံးမှာ ဝင်လာတဲ့သတင်းက သူတို့နိုင်ငံမှာ ဆန်အတု
တွေပေါ်နေလို့ နယ်စပ်ကုန်သွယ်ရေးဂိတ်တွေ စေ့စေ့စပ်စပ်တာဝန်
ထမ်းရွက်ကြဖို့ သတင်းထူးတွေပဲရှိတယ်။ နောက်ပြီး အခု ၁၉၉၇
မှာ လူဝင်လူထွက်ရှုပ်ထွေးနိုင်တဲ့အတွက် မြန်မာနိုင်ငံနဲ့ ထိုင်းနိုင်ငံ
ညှိနှိုင်းပူးပေါင်းပြီး ချစ်ကြည်ရေးတံတားနှစ်ဖက်ထိပ်မှာ အစောင့်တွေ
တိုးချဲ့လိုက်တယ်။ သက်ဆိုင်ရာ ရဲကင်းတွေမှာလည်း ကျွန်တော်နဲ့

ကိုနိုင်တို့ လက်လှမ်းမီသလောက်ဝင်ပြီး စုံစမ်းခဲ့သေးတယ်ဗျ။ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလကနေ ဒီနေ့အထိ မြန်မာနိုင်ငံကနေပေးပို့ခဲ့တဲ့ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဖက်စ်တွေ မရှိခဲ့ဘူးတဲ့”

“ဗျာ...ဘယ်လို ကိုမြတ်ဇင်ရ၊ ပြန်ပြောပါဦး”

ကိုဝဏ္ဏကျော်မှာ ဝမ်းသာသွားရသည်လား၊ ဝမ်းနည်းသွားရ သည်လား မသိရအောင်ပင် ရင်ခုန်သွားခဲ့ရပါသည်။

“ဟုတ်တယ် ကိုဝဏ္ဏကျော်၊ အဲဒီသတင်းကတော့ ထူးခြား နေတယ်၊ မြန်မာနိုင်ငံက ဝရမ်းထုတ်ထားတဲ့ သူတစ်ယောက်မှမရှိဘူး၊ သေချာအောင်ဆိုပြီး ကွန်ပျူတာထဲကို အပြန်ပြန်အလှန်လှန် ရှာကြည့် ပေးကြတယ်ဗျ။ ဒါပေမဲ့ စံပယ်ဖူးနဲ့ ပိုးအိမ်လေးဆိုတဲ့ ဓာတ်ပုံပါ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ဖို့ အချက်အလက်တွေ လုံးဝရှိမနေ၊ မြန်မာနိုင်ငံ က စုံထောက်တွေ အရမ်းတော်တာ ကိုဝဏ္ဏကျော်အသိပဲလေ၊ နယ်စပ် ဖြတ်ကျော်ပြစ်မှုတွေကိုတောင် ရအောင်ဖော်ထုတ်ခဲ့ကြတာလေ၊ ရဲအရာရှိတွေကလည်း ပြောပြ၊ ရှင်းပြကြပါတယ်၊ အပြစ်ရှိသူမည်သူ၊ မည်ဝါရယ်လို့ သတင်းရတာနဲ့ သက်ဆိုင်ရာ နိုင်ငံတိုင်းကို အကြောင်း ပြန်ကြားပေးပါတယ်တဲ့၊ သူတို့ကိုယ်တိုင် ရှာဖွေဖမ်းဆီးပေးပြီး၊ အသက် ရှင်လျက်သား ဝရမ်းထုတ်ထားခံရသူကို သက်ဆိုင်ရာ နိုင်ငံတိုင်းရဲ့ တာဝန်ရှိသူတွေဆီ လွှဲအပ်ပေးပါတယ်တဲ့၊ ဒါကြောင့်လည်း တစ်နေ့ည က မဲဆောက်မြို့ထဲဝင်တဲ့ စစ်ဆေးရေးတွေဆီမှာ အဲဒီသတင်းမပါတာ”

“ဖြစ်နိုင်တယ်ဗျ၊ ဝရမ်းထုတ်ထားတဲ့ သတင်းဝင်တာနဲ့ စက်ရုံ တိုင်းကို ပြစ်ဒဏ်ခံရမယ့်သူရဲ့ ဓာတ်ပုံပါစာရွက်တွေကို ဖြန့်ဝေထား မှာပဲဗျ၊ သူ့ကို စက်ရုံတိုင်းက ဘယ်လက်ခံပါ့မလဲ၊ ချက်ချင်းရဲစခန်း

ပို့မှာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ သူရဆိုတဲ့ကောင်လေးအနီးမှာ ဘာသံလွန်စမှ မကျန်ခဲ့လို့ သက်ဆိုင်ရာက အမှုဖော်ထုတ်ဖို့ ခက်ခဲနေတာများလား ကိုမြတ်ဇင်ရဲ့”

“ဟား...ဟား...ဟား ကိုဝဏ္ဏကျော်ရာ၊ အဲဒီအမှုက ခက်ခဲ နေတာလို့ ခင်ဗျားထင်သလား၊ စံပယ်ဖူးနဲ့ ပိုးအိမ်လေးတို့ ရုတ်တရက် ပျောက်သွားတာရယ်၊ သူရနဲ့ ပိုးအိမ်လေးတရားဝင်တွဲခဲ့တာကို သိနေတဲ့ အအေးဆိုင်ရယ်”

ကိုမြတ်ဇင်တစ်ယောက်မျက်ရည်များ ဝဲတက်လာအောင် ရယ်မော မိလေသည်။ ထိုအခါမှပင် ကိုဝဏ္ဏကျော်မှာလည်း ‘အင်း ဟုတ်သားပဲ’ ဟု စဉ်းစားမိလေတော့သည်။

“ဒါကြောင့် ကိုနိုင်က စံပယ်ဖူးကို ရန်ကုန်ပြန်လွှတ်တာဗျ၊ အခြေအနေတွေပြန်ပြီး စုံစမ်းဖို့ပေါ့၊ အိုကေဆိုရင် မဲဆောက်ကို ချက်ချင်း ပြန်လာခဲ့ပေါ့၊ သူတို့လက်ထပ်ကြမယ်၊ တကယ်လို့ ပြစ်ဒဏ်ကျခံ ရမယ်ဆိုရင်လည်း ပိုးအိမ်လေးကို ဖမ်းဆီးကြမှာ သေချာတာမို့ အကျိုး အကြောင်းတစ်ခုခုကို လုံချိန်စက်ရုံကို ဖုန်းဆက်ပြီး ပြောပါတဲ့၊ စံပယ်ဖူး ဖုန်းမဆက်နိုင်ခဲ့ရင်လည်း စံပယ်ဖူးရဲ့အိမ်သားတစ်ယောက်ယောက် ပေါ့လေ...”

“တကယ်ဆို ကိုနိုင် ရန်ကုန်ကို လိုက်သွားသင့်တယ်ဗျ၊ နော့ ကိုမြတ်ဇင်”

“ကိုနိုင်မှာ မှတ်ပုံတင်မှ မရှိဘဲ ကိုဝဏ္ဏကျော်ရယ်၊ ကြားလေ သွေးရင်တောင် ရန်သူလို့ ထင်နေတဲ့အချိန်မှာ ကိုနိုင်ကလည်း စံပယ်ဖူး ကို ဘယ်ခွဲချင်ပါ့မလဲဗျာ၊ ဟူး...ရင်မောစရာကြီးပါဗျာ”

* * * * *

(B) လိုင်းက အားလုံး၊ (C) လိုင်း နှင့် (D)၊ (E)၊ (F) ကလည်း အထုပ်ပြင်ကြပြီ။ (A) လိုင်းက ကိုဇာနည်အောင်အပါအဝင် ၁၅ ယောက်။

“ဟာ...မဖြစ်ဘူး၊ ကိုဇာနည်အောင်ပြန်လို့ မဖြစ်ဘူး၊ ဆေးထိုး၊ ဆေးသောက်ကိစ္စက ကိုဇာနည်အောင်ကို အားလုံးက အားကိုးနေရတာ၊ လူစားထိုးဖို့မှ မရှိဘဲ၊ ပြီးတော့ ပြန်မယ့်လူက ၃၀၀ လောက်ဖြစ်နေပြီ၊ မာမားက ဘယ်လက်ခံနိုင်မှာလဲ၊ စက်ရုံမှာ နဂိုရှိတာက ၅၀၀ တောင် မပြည့်ဘူး”

ကိုနိုင်ပြန်ဝင်လာသည်နှင့်ပင် အားလုံးက အပြေးအလွှားသွားကြ၏။ မြက်ခင်းပြင်ပေါ်မှာ ထိုင်နေသော ကိုမြတ်ဇင်နှင့် ကိုဝဏ္ဏကျော်ကိုပင် ကျော်တက်သူတက်၊ ဝင်တိုက်သူတိုက်။

ဂိုထောင်ထဲသို့ ဆိုင်ကယ်ပင် ပြန်မသွင်းနိုင်ချေ။ စက်ရုံမှူးသည်လည်း ကိုနိုင်ဆီ အံ့ခဲနေသော လူအုပ်ကြီးကို ရှင်းမရချေ။ မုန်းမြို့သူအဖွဲ့နှင့် ရေနံချောင်းအဖွဲ့များက ဆိုင်ကယ်ကို အတင်းဆွဲထားကြ၏။ ပဲခူးသားများကလည်း ကိုနိုင်လက်မောင်းကို ဖမ်းချုပ်ထားကြ၏။ ထိုလူအုပ်ကြီးကိုကြည့်ပြီး စံပယ်ဖူးမှာ မျက်စိတွေ မူးနောက်ပြာဝေလာရ၏။ ကိုမြတ်ဇင်က လူအုပ်ကြီးထဲ အတင်းတိုးဝင်ကာ စံပယ်ဖူးကို ဆွဲထုတ်ရတော့သည်။

“ကဲ...ကဲ အဆောင်ထဲ ခဏပြန်ကြဗျာ၊ ကိုနိုင်ပြန်လာပြီပဲ၊ တစ်ညလုံးအေးဆေးပြောလို့ရနေတဲ့ဟာကို မနက်ဖြန်ခါမှ လစာထုတ်မယ့်ဟာကို”

ကိုဝဏ္ဏကျော်၏အော်သံကြောင့် တချို့က နောက်နည်းနည်း ဆုတ်၏။ ကိုဝဏ္ဏကျော်က တိကျပြတ်သားသူ။ အရေးယူတတ်သူမို့ လန့်ကြသည်။

“ဘာဖြစ်ကြတာလဲ ဟင်”

စံပယ်ဖူးကို အဆောင်ခန်းထဲရောက်အောင် ကိုမြတ်ဇင် လိုက်ပို့ပေးပါသည်။ ငွမ်းစနှင့် တိပ်ကပ်ထားရာနေရာကို လက်နှင့် အသာဖိရင်း စံပယ်ဖူး ကိုမြတ်ဇင်ကို မေးလိုက်ပါသည်။

“မနက်ဖြန် လစာထုတ်ရက်မှာ အပေါင် ၁၀ ရက်စာငွေပါ ပြန်ရအောင် ကိုနိုင့်ကို ပြောနေကြတာလေ”

“ဟင် အဲဒီလူတွေ အားလုံးပြန်မှာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါတောင် ကိုနိုင့် အနားမကပ်ရဲလို့ အဆောင်ထဲ ကျန်နေရစ်ကြတာ အများကြီး”

စံပယ်ဖူးမှာ အံ့ဩသွားရပါတော့သည်။ သူများနိုင်ငံထဲမှာ စွန့်စား၍ အလုပ်လာလုပ်နေကြသူများကို အမေကျော် ဒွေးတော်လွမ်း ခဲ့ကြသူများဟု ထင်မြင်ခဲ့မိသည်။ ယခု အိမ်ပြန်လိုသူများကတော့ သူများနိုင်ငံမှာ မိမိတို့၏ကိုယ်ပိုင်ငွေ ဘတ် ၄၀၀ ကျော် ၅၀၀မျှသော အပေါင်ငွေ ၁၀ ရက်စာကို အလဟဿထားပစ်ခဲ့ရန် မလိုလားဟု သိလိုက်ရပါသည်။ လာတုန်းကလည်း လာ၍အလုပ်တာဝန်ကျေအောင် လုပ်ကိုင်ပေးကြ၏။ ထမင်းကျွေးထားသော အလုပ်ရှင်ကို ကျေးဇူးရှင် ဟု သဘောထားခဲ့ကြ၏။ တစ်နေ့အလုပ်ချိန် ၁၂ နာရီကို ပင်ပန်းသည် ဖြစ်စေ မညည်းတွားဘဲ ပျော်ပျော်ပါးပါး အလုပ်လုပ်ပေးခဲ့ကြ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ အော်ဒါရက် နီးကပ်လာလျှင် ည ရှစ်နာရီ အလုပ်ဖြုတ်ချိန် မှာ အဆောင်သို့ ပြန်ခွင့်မရှိဘဲ ည ၁၂နာရီအထိ အလုပ်လုပ်ပေးရ ၏။ ည ရှစ်နာရီနောက်ပိုင်း OT အလုပ်ချိန်အတွက် တစ်နာရီလျှင် သုံးဘတ်နှုန်း အပိုထပ်ရပါသည်။ ဤသည်ကိုလည်း ပင်ပန်းသည်ကို မေ့၍ လစာထုတ်ပေးရက် ညတိုင်း စာအိတ်ညိုညိုလေးမှ အလုပ်ချိန်၊

OT အချိန်စာရင်းဇယားကွက်လေးကိုကြည့်ပြီး ဪ...ပြီးခဲ့လက ငါ ဒီလောက်တောင် ဝင်ငွေရှာနိုင်ခဲ့ပါလားလို့ ကြည်နူးရသည်။ ပိုက်ဆံလေးများကိုကြည့်၍ ပျော်ရသည်။

“နင် ပုလင်းကြီးချိတ်နေရလို့ ကြာနေတာလား”

အဆောင်ပေါက်ဝကနေ ဆီးကြိုနေသော ပိုးအိမ်လေး၏အမေး စကားကို စံပယ်ဖူးခေါင်းညိတ်၍ အဖြေပေးလိုက်ပါသည်။ ပိုးအိမ်လေးက စံပယ်ဖူး၏လက်မောင်းကို တွဲ၍ခေါ်သည်။

“နင့်အတွက် ညစာယူထားသေးတယ်”

“ဟုတ်လား...ခုချိန်ဆိုရင် ထမင်းပေးတဲ့သူတွေ ပြန်သွားလောက်ပြီထင်လို့ ကိုနိုင်က ကြက်ဆီထမင်းဝယ်ကျွေးတာနဲ့...”

ပိုးအိမ်လေး၏မျက်နှာညိုသွားခဲ့ပါသည်။ သို့သော် မိန်းမတို့၏ မာယာအတတ်ဖြင့် ညှိသောမျက်နှာကို ချက်ချင်းလင်းလက်သွားစေ၏။

“အေးပါ...ဟင်းက နင့်အကြိုက်မို့ လိုရမည်ရယူထားတာပါ။

ညပိုင်း ဗိုက်ဆာလာတဲ့သူရှိရင် ပေးလိုက်တာပေါ့”

ပိုးအိမ်လေးက သူမ၏ခုတင်အပေါ်ထပ်သို့ ပြန်မတက် သေးဘဲ စံပယ်ဖူး၏အနီးမှာပဲ ထိုင်နေရင်း စံပယ်ဖူးကို ငေးစိုက်ကြည့်လိုက်ပါသည်။ ဆိုင်ကယ်ဦးထုပ်ကြောင့် ပွယောင်းနေသော ဆံပင်များကို စံပယ်ဖူး ဖြီးသင်ရှင်းလင်းရင်း ပိုးအိမ်လေးကို ပြန်ကြည့်ကာ ပြုံးပြလိုက်ပါသည်။

“နင် သိပ်ကံကောင်းတာပဲနော်”

“ဘာကိုလဲ ပိုးအိမ်လေးရဲ့”

“ဪ...မိန်းကလေးတိုင်း စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့တဲ့ ကိုနိုင်အချစ်ကို

ရလို့လေ”

“ဟင်း...ဟင်း ဒါလား၊ ဒါကိုများ ဦးနှောက်ထဲ ထည့်လို့ ပိုးအိမ်လေးရယ်၊ လူတိုင်း ချစ်ဖူးကြတာပဲ၊ ငါ့မှာ ရည်းစားရယ်လို့ ချစ်ရဖူးသူမရှိပေမယ့် ၅၂၈ မေတ္တာနဲ့ မိဘမောင်နှမတွေအပေါ် ချစ်ခဲ့ဖူး တာပဲ၊ နင့်ကိုလည်း အချစ်ရဆုံးသူငယ်ချင်းအဖြစ် ချစ်ခဲ့တာပဲ၊ ဘာလဲ... နင်ကော ကိုနိုင်ကို...”

“နိုး...နိုး...ကိုနိုင်က ငါ့နှလုံးသားကို မလှုပ်ခတ်နိုင်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့်လည်း အခုအချိန်ကို အိပ်မက်မက်နေတဲ့အချိန်လို့ပဲ မှတ်ယူထားလိုက်ပေါ့ဟာ၊ အိပ်မက်ထဲကနေ လန့်နိုးလာရတဲ့အချိန်မှာ အရာရာဟာ နေသားတကျရှိနေလိမ့်မယ်၊ အိပ်မက်ဟာ အိပ်မက်ပါပဲ”

နှစ်ဦးသား တိတ်ဆိတ်သွားကြရပါသည်။ ကိုယ့်အတွေးနှင့် ကိုယ်ဆိုသော်လည်း စံပယ်ဖူး၏အတွေးများက အတွေးကောင်းများ သာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ယခု မဲဆောက်မြို့သို့ ရောက်လာခြင်းကိစ္စကို အိပ်မက်သဘောဖြင့် လက်ခံပြီး ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော အကြောင်းအရာများ ကြောင့် ပြစ်ဒဏ်ကျခံရေးကို လက်တွေ့အဖြစ် စံပယ်ဖူး ခံယူထားပုံ ရလေသည်။

စံပယ်ဖူးမှာက နှလုံးရောဂါဝေဒနာအခံရှိသော်လည်း သတ္တိကမူ ပိုးအိမ်လေးထက် သာလွန်သည်။ အဝေးသင် (Distance) တစ်နှစ် မဖြေခဲ့ရ၍လည်း ပိုးအိမ်လေးဝမ်းမနည်းမိပါတော့ချေ။ ဆက်၍လည်း ကျောင်းတက်ချင်စိတ်မရှိတော့။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ရပ်ကွက်ထဲသို့ပင် မျက်နှာ မပြချင်တော့ပေ။ အစွမ်းကုန်လှပါလျက်နှင့် အရာရာရှုံးနိမ့်သူအဖြစ်သာ အသက်ရှင်ခဲ့ရသည်။ မိဘနှစ်ပါးလုံးကိုလည်း အပြစ်မတင်ဝံ့ပေ။ ယခင် အတိတ်ဘဝက ပြုခဲ့ဖူးသော မကောင်းမှုကြောင့် ယခုဘဝမှာ အကုသိုလ် အကျိုးပေးနေခြင်းဟု မှတ်ယူလိုက်ပါတော့သည်။

ရှက်စိတ်၊ ဒေါသစိတ်တို့ကြောင့် သူရအပေါ်ပြုမှုခဲ့သော အမှား။
ဝရမ်းပြေးဘဝမှာပင် စံပယ်ဖူးကို အဖော်လိုက်ပါစေခဲ့သော တရားမဝင်
နယ်စပ်ဖြတ်ကျော်ခဲ့သည့်အမှား။ ယခု စံပယ်ဖူးပြန်သည်ကိုပင်
လိုက်ပြန်ရဲသော သတ္တိမရှိ။ စံပယ်ဖူးကိုသာ ရှေ့တန်းတင်၍ လည်စင်းခံ
ဆိုသော သဘောမျိုးသက်ရောက်နေသည့်တိုင် ပိုးအိမ်လေး
တစ်ကိုယ်ကောင်း ဆန်နေရပါသည်။

“ကဲ...အားလုံး ထမင်းစားဆောင်ထဲလာကြတဲ့ဗျို့၊ အစည်း
အဝေးလုပ်မလိုတဲ့၊ မာမားတို့ရောက်နေကြပြီ”

ကိုလှဆွေနှင့်အာကာတို့အဖွဲ့က အဆောင်ခန်းမှန်သမျှ၏အပေါက်
ဝကနေ ဗျို့ဟစ်နေကြ၏။ မန်နေဂျာမာမားကိုယ်တိုင် အစည်းအဝေး
လုပ်ပြီဆိုတော့ ပြဿနာမသေးမှန်း စံပယ်ဖူးသိလိုက်ရပါပြီ။ ကိုနှင့်
နံဘေးမှာ လူများအုံ့ခဲနေတော့ စက်ရုံရုံးခန်းမှ နံရံကပ်မှန်ကနေ မာမား
မြင်သွားခြင်းပင်ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ မဟုတ်လည်း ကိုနှင့်မှာ ချက်ချင်း
ပင် မာမားထံသို့ ဝင်ရောက်တင်ပြလိုက်ရခြင်းဖြစ်နိုင်သည်။ မည်သို့ပင်
ဖြစ်စေမူ ယခုတော့ အမှန်တကယ်ပင် အစည်းအဝေးခေါ်ချေပြီ။

“ကဲ...တစ်ယောက်မကျန်လာခဲ့ကြနော်၊ အစည်းအဝေး
လုပ်တုန်းဖြစ်ချင်တာ တင်ပြကြ၊ နောက်ပိုင်းကျမှ အများဆန္ဒအရ
ခေါင်းညိတ်ပြီး နေလိုက်ရတာပါဆိုတဲ့ ပလီပလာစကားတွေ မကြား
ချင်ဘူး၊ ဟိုဘက်အဆောင်က နှင်းနှင်းခိုင်ကတော့ နေခဲ့၊ စံပယ်ဖူး
တော့ လာခဲ့၊ မင်းကိုအစ်ကိုတွဲခေါ်သွားမယ်၊ ထွက်လာခဲ့လို့ရလား
ညီမလေး စံပယ်ဖူး”

ကိုမြတ်ဇင်က အစည်းအဝေးသို့သွားဖို့ ယုတ္တိရှိစွာ တစ်ဦး
တစ်ယောက်မှ မကျန်ရစ်စေရအောင်ခေါ်၏။ အားလုံးက အစည်းအဝေး

သို့ ရောက်နေကြချိန်၌ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြမည့် နှင်းနှင်းခိုင်နှင့် စံပယ်ဖူးတို့ သတ်နေကြမှာစိုးလို့ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် စံပယ်ဖူးကိုခွဲထုတ်၍ ခေါ်ယူ ရ၏။ ပိုးအိမ်လေးက စံပယ်ဖူးကိုတွဲခေါ်လာသည်။

နှင်းနှင်းခိုင်ကို စောင့်ရှောက်ပေးနေသည့် မခင်ဝေမှာ စံပယ်ဖူး အား တစ်ချက် ဘုကြည့်ကြည့်၍ထွက်သွားတော့သည်။

ထမင်းစားဆောင်ထဲမှာ မာမားနှင့်အတူ စက်ရုံပိုင်ရှင်၊ စက်ရုံမှူး၊ စာရေးမတို့ပါမကျန် ရှမ်းဝန်ထမ်းများလည်းရောက်နေကြ၏။ ခုံတန်းရှိသမျှ နေရာပြည့်နေ၏။ စံပယ်ဖူးနှင့်ပိုးအိမ်လေးတို့မှာ (ခုံတန်းနောက်ဆုံးမှာ) နေရာမရသူများ၊ ယောက်ျားလေးများနှင့် ရောယောင်ကာရပ်နေရ၏။ ကိုမြတ်ဇင်အချက်ပြလိုက်တော့ ကိုနိုင်မှာ မန်နေဂျာမာမားနံ့ဘေး၌ မတ်တပ်ရပ်၍နေရာယူသည်။ ကိုနိုင် စကားပြန်လုပ်ပေးရမည်ဖြစ်သည်။

“က လူစုံပြီဆိုတော့ အစည်းအဝေးလုပ်ရတဲ့အကြောင်းရင်းကို မာမားက ပြောပါလိမ့်မယ်”

မန်နေဂျာမာမားက ချိုသာစွာ ရယ်မောရင်း ရှမ်းသံဝဲဝဲလေးဖြင့် အားလုံးကိုကြည့်ကာ ‘မင်ဂလပါ’ဟု နှုတ်ဆက်၏။ ဝန်ထမ်းများ အားလုံးက ပြန်လည်၍ ‘မင်္ဂလာပါ’ဟု ပြန်လည်ဖြေကြားလိုက်ကြ ပါသည်။ မာမားတတ်ကျွမ်းသော မြန်မာစကားမှာ ထိုတစ်ခွန်းပဲ ဖြစ်ပါသည်။ ကျန်ရှိသော စကားများပြောသရွေ့ ကိုနိုင်မှာ ဆီလျော် သော မြန်မာစကားလုံးများ ရှာဖွေပြောဆိုရ၏။ ကိုနိုင်ကလည်း မြန်မာ စကားကို လည်ဝယ်လှသူမဟုတ်ပေ။ ကိုနိုင်ဘာသာပြန်မရနိုင်သော စကားလုံးများအတွက် ကိုမြတ်ဇင်၊ ကိုဝဏ္ဏကျော်တို့က ဖြည့်စွက်ပြော ပေးရသည်။ ရုပ်မြင်သံကြားစက်များ ပိတ်ထားသော်လည်း ကျွတ်စီ၊ ကျွတ်စီ အသံများထွက်ပေါ်နေတာမို့ နောက်တန်းရှိ စံပယ်ဖူးတို့မှာ

လေးလုံးကွဲအောင် မကြားကြရပေ။ ကိုနိုင်အသံကလည်း တိုးလွန်းလှသည်။

နာရီဝက်မျှကြာအောင် နားထောင်ခဲ့ရသော်လည်း ရီဝေ ရီဝေ ဖြစ်နေသော စံပယ်ဖူးမှာ မကြားတစ်ချက်၊ ကြားတစ်ချက်။ အစည်းအဝေးပြီးလို့ အဆောင်ပြန်သူများရှိသောအခါမှ စံပယ်ဖူးနေရာရသည်။ ထုံစံအတိုင်း စံပယ်ဖူးနှင့် ပိုးအိမ်လေးတို့အနီးမှာ အာကာတို့ဝင်ထိုင်ကြသည်။ ဇာတ်လမ်းတွဲစောင့်ကြည့်သူများကလည်း နေရာယူနေကြသည်။

“ကိုနိုင်က ငါတို့ဘက်ကနေ ရပ်တည်ပေးသားပဲနော်”

“အေးဟယ်...စံပယ်ဖူးကို ကျေးဇူးတင်ရမယ်၊ စံပယ်ဖူးသာ မပြန်ဖြစ်သေးရင် ငါတို့လည်း ပြန်ဖြစ်ဦးမှာမဟုတ်ဘူး၊ စံပယ်ဖူးနေရာမှာ အခြားတစ်ယောက်ဆိုရင် ကိုနိုင်က သစ်ငုတ်တိုပဲဖြစ်နေမှာ...”

“ကဲ...ခုတော့ အဲဒီသစ်ငုတ်တိုက စံပယ်ဖူးတိုက်မိတော့ လှုပ်လာရပြီလေ...၊ ကဲ သူငယ်ချင်းစံပယ်ဖူး ဘာစားချင်သလဲပြော”

မုန်းမြို့သူ သုံးဦးက အတိုင်အဖောက်ညီညီနှင့် စံပယ်ဖူး ထံ လာရောက်ပြောဆိုနေကြပါသည်။ စံပယ်ဖူး ခေါင်းယမ်းပြလိုက်ပါသည်။

“ဘာမှ မစားချင်ပါဘူး အစ်မတို့ရယ်...၊ ဒါနဲ့ မာမားက ဘာပြောလဲဟင်၊ ကျွန်မအနောက်မှာ ရပ်နေပြီးမှ နားထောင်ရတော့ သိပ်မကြားရဘူး”

စံပယ်ဖူး အမှန်အတိုင်းပြောလိုက်ပါသည်။ တကယ်လည်း ကြားခဲ့ရခြင်းမဟုတ်။ အာကာက မုန်းမြို့သူများနှင့် စကားဖြတ်စေချင်သဖြင့် စံပယ်ဖူးကို ဆေးသောက်ဖို့ သတိပေးသည်။ ထို့ကြောင့် အားလုံးကို နှုတ်ဆက်ကာ အဆောင်ထဲမှ ခုတင်ရှိရာသို့ လျှောက်လှမ်းလာခဲ့၏။

ညနေပိုင်းက ဆေးခန်းမှအပြန် ပိုးအိမ်လေး၏အဒေါ် ဒေါ်ရီရီခိုင် ထံသို့ စံပယ်ဖူး ဝင်ရောက်လည်ပတ်ခဲ့သေးသည်။ ဆေးခန်းက ပိန်စွန် တန်းလျားအနီးမှာမို့ဖြစ်သည်။ ကိုမြတ်ဇင်နှင့် နှင်းနှင်းခိုင်တို့ကမူ မဲဆောက်ဆေးရုံထဲအထိ သွားရောက်ကုသမှုခံယူသည်ဟု ကိုနိုင်ပြောပြ သဖြင့် သိရပါသည်။ စံပယ်ဖူးကိုယ်တိုင် နှင်းနှင်းခိုင်နှင့် တွေ့ဆုံ ဆွေးနွေးလိုကြောင်းပြောသော်လည်း ကိုနိုင်က တားသည်။ သွေးပူ နေကြဆဲဖြစ်၍ ဘာကိုမှ မရှင်းစေလိုသေးကြောင်း၊ လယ်တဲထဲတွင် ဖြစ်ခဲ့သည့်ကိစ္စကလည်း ရှင်း၍မရကြောင်း။

စိတ်ပျက် လက်ပျက်ဖြင့် ဒေါ်ရီရီခိုင်ထံ ရောက်သွားရခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒေါ်ရီရီခိုင်ကမူ စံပယ်ဖူးနှင့် ကိုနိုင်ကို နွေးထွေးစွာ ကြိုဆိုခဲ့ပါသည်။ ညနေစောင်းပြီမို့ တန်းလျားအိမ်ခန်းကျဉ်းလေးထဲတွင် လူစုံလင်စွာရှိနေသည်။ အကုန်လုံးတိုးဝှေ့၍ ရုပ်မြင်သံကြားမှ သင်္ကြန် အခါတော်သီချင်း၊ အကများကို ကြည့်နေကြသည်။ စံပယ်ဖူးမှာ သင်္ကြန် သီချင်းများ နားထောင်ရသည့်အခါ အိမ်ပြန်ချင်စိတ် ထိန်းမရတော့ပေ။ ငယ်ငယ်က အိမ်မက်စေတမန်သီချင်းနှင့် ကျောင်းကပွဲ စင်မြင့်ထက်မှာ ကခုန်ရသည်ကို အမှတ်ရလွမ်းဆွတ်မိသည်။

“ဟယ် တကယ်ပြန်တော့မှာလား၊ ဒါနဲ့ ပိုးလေးကကော”

ဒေါ်ရီရီခိုင်က စံပယ်ဖူးကို မေးရင်း ကိုနိုင်ကို အကဲခတ်သည်။ ဒေါ်ရီရီခိုင်၏မျက်ဝန်းထဲမှာ မျက်ရည်များ ပြည့်လှလှ။

“ပိုးအိမ်လေးကတော့ မပြန်သေးပါဘူး၊ ဒါနဲ့ ရန်ကုန်ကို ဒေါ်လေး ဖုန်းဆက်ပေးဖြစ်လားလို့ လာမေးတာပါ။ ဖုန်းခက နည်းတာ မဟုတ်ဘူးလေ၊ ဒါကြောင့် ဖုန်းဆက်ခဲ့တဲ့ ကျသင့်ငွေကို လာပေး တာပါ”

စံပယ်ဖူးမှာပြီးခဲ့တဲ့လစာမှ လက်ကျန်ငွေ ဘတ် ၁၀၀ တန် သုံးလေးရွက်ကို ထုတ်ပေးလိုက်ပါသည်။ ဒေါ်ရီရီခိုင်က စံပယ်ဖူး ပေးသော ငွေများကို လက်ကာတားသည်။

“မယူပါရစေနဲ့ကွယ်...ပြီးတော့ အဲဒီလောက်အထိလည်း ဖုန်းခေါ်ခက မများပါဘူး၊ ဒေါ်လေးကလေ မနက်ဖြန်ခါ လစာထုတ် ရက်မှ ၄၂တူမတို့ရောက်လာလိမ့်မယ်ထင်လို့ ဖုန်းပြောခဲ့တဲ့သတင်း စကားကို ရင်ထဲမှာပဲ သိမ်းထားခဲ့တာ”

ပြီးခဲ့သော လစာထုတ်ရက်၏ နောက်နေ့တိုင်း ဒေါ်ရီရီခိုင်ထံ သို့ စံပယ်ဖူးတို့လေးဦးလာရောက် လည်ပတ်ခဲ့ကြပါသည်။ အာကာက မျက်နှာအပြောင်ဆုံးဖြစ်သည်။

“ဒေါ်မြင့်ရှင်တို့ မနက်ဖြန်ခါ လာကြမယ်တဲ့၊ ဒီကို သန်ဘက်ခါမှာရောက်မှာပေါ့၊ ဘတ်တစ်ရာ သုံးမွေးစက်ရုံမှာ လပေးနဲ့ ရောင်းထားတဲ့ အလှကုန်ပစ္စည်းဖိုးတွေသိမ်းရင်း သူ့သမီးကွမ်းဆိုင် အတွက် ကွမ်းရွက်တွေယူလာရင်းနဲ့ ရောက်လာမှာလေ...”

ဒေါ်မြင့်ရှင် အကြွေးသိမ်းဖို့ ရောက်လာမှာနှင့် ဖုန်းခေါ်သည်က ဘာဆိုင်လို့လဲဟု စံပယ်ဖူးမေးရန် ဟန်ပြင်လိုက်သော်လည်း ဒေါ်ရီရီခိုင် ဆက်ပြောလာသော စကားများကြောင့် စံပယ်ဖူးနှုတ်ခမ်းအစုံ ဟသွားရပါသည်။

“ဒီလို တူမရဲ့...ပြီးခဲ့တဲ့အပတ်က ဒေါ်မြင့်ရှင် မဲဆောက်ကို တစ်ခါရောက်လာသေးတယ်၊ ထုံးစံအတိုင်း ကွမ်းကုန်ကူးလာတာလေ၊ အဲဒါ ဒီကနေ ရန်ကုန်ကိုဖုန်းခေါ်ရင် တစ်မိနစ် ဘတ်လေးဆယ်တောင် ပေးရလို့ ဈေးများတာနဲ့ ဒေါ်မြင့်ရှင်ကိုပဲ မော်လမြိုင်ကနေပဲ ဖုန်းခေါ်

ခိုင်းလိုက်တာ၊ အကျိုးအကြောင်း အပြည့်အစုံကိုလည်း ရှင်းပြလိုက်
တယ်။ အဲဒါ မနေ့က ဒီကိုဒေါ်မြင့်ရှင်ရဲ့ဖုန်းဝင်လာခဲ့တယ်။ သူ
ရန်ကုန်ကို ဖုန်းဆက်ပြီးပြီတဲ့”

ဒေါ်ရီရီခိုင်၏စကားရပ်သွားသည်။ “ဘာတဲ့လဲ” ဟု စံပယ်ဖူး
မှာ အလောတကြီး မေးလိုက်ပါသည်။ ကိုနိုင်နှင့်မျက်တောင်များလည်း
တဖျပ်ဖျပ်ခတ်သွားရ၏။ စံပယ်ဖူး ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြင့် ကိုနိုင်ကို
ကြည့်လိုက်မိပါသည်။ ဒေါ်ရီရီခိုင်ကလည်း ကိုနိုင်နှင့်စံပယ်ဖူးကို
ကြည့်ပြီး တစ်ခုခုနားလည်ထင်မြင်သွားဟန်တူ၏။

“မမကြီးနဲ့ ဒေါ်မြင့်ရှင် စကားပြောရတယ်တဲ့”

မမကြီးဆိုတာ ဒေါ်ချစ်ချစ်ကိုပြောတာမှန်း စံပယ်ဖူး သိပါသည်။

“စံပယ်ဖူးနဲ့ပိုးအိမ်လေးကို မြန်မာနိုင်ငံပိုင်သတင်းစားတွေထဲမှာ
လူပျောက်ကြော်ငြာထားပြီးသားတဲ့၊ လက်ခံထားတဲ့သူတွေကို
တရားဥပဒေအရ အရေးယူမယ်ဆိုပေမယ့် ဒီနိုင်ငံထဲရောက်နေတော့...”

“အ..အခု သူရ၊ သူရရဲ့အခြေအနေကကော”

“အဲဒီအကြောင်းတွေတော့ မပြောဖြစ်ဘူး၊ ဒေါ်မြင့်ရှင် ဒီကို
ဖုန်းခေါ်ခတွေ့ အများကြီးကုန်မှာစိုးလို့လေ၊ ဒေါ်မြင့်ရှင်ရောက်လာ
မယ့်နေ့နဲ့ ငါ့တူမတို့ ဈေးလည်မယ့်နေ့ တိုက်ဆိုင်နေလို့ အဲဒီနေ့ကျမှပဲ
ပြောကြတာပေါ့လို့ ဒေါ်လေးချိန်းလိုက်တယ်”

ဟင်းခနဲ စံပယ်ဖူး သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ဪ ကျန်သေးတယ် တူမရဲ့၊ ဒေါ်မြင့်ရှင်ကပြောတယ်။
အဲဒီနေ့ မနက်ပိုင်းက ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းကို နမူနာပြုခိုင်းလိုက်တဲ့
အုတ်ခဲတစ်လုံးယူပြီး ပျောက်သွားတဲ့ ပိုးအိမ်လေးကြောင့် လုပ်ငန်း
အကျိုးဆောင်ပွဲခ ရှုံးသွားရလို့ မမကြီးက ဒေါ်ကန်နေသတဲ့”

“အိုး...အုတ်ခဲ၊ အုတ်ခဲတစ်လုံး။ အုတ်နီမှုန့်အကြွေတွေက...”
ယိုင်နဲ့သွားသော စံပယ်ဖူးကို ကိုနိုင် အသာဖမ်းထိန်းလိုက်ပါ

သည်။

အုတ်ခဲအကြွေမှုန့်ဆိုတာ အမှန်ပဲပေါ့။ နောက်ပြီးတော့ အပြာရောင်
စာအိတ်လေး။ သူ့ရုဏ်လက်ရေးနှင့် စာကြောင်းလေးများ...။

“သူငယ်ချင်း စံပယ်ဖူး...”

ခေါ်သံနှင့်အတူ ပိုးအိမ်လေးက စံပယ်ဖူး၏နံ့ဘေးတွင် ဝင်ထိုင်
သည်။ စံပယ်ဖူး၏နံ့ဘေးမှ ဒိုင်ယာရီစာအုပ်လေးကို အကြောင်းမဲ့ဖြင့်
ပိုးအိမ်လေးလှန်လှောကြည့်မိသည်။ တည်ငြိမ်လှသော ပိုးအိမ်လေးကို
ကြည့်ပြီး စံပယ်ဖူးမှာ နားမလည်နိုင်အောင်ဖြစ်တော့သည်။ တစ်ခုခု
ကိုမေးတော့မည် စိတ်ကူးပြီးကာမှ စံပယ်ဖူး၏နှုတ်ခမ်းတို့ အရှိန်သတ်
စောင့်စည်းလိုက်မိပါတော့သည်။

“မာမားတို့ကလေ ဆယ်ရက်စာအပေါင်ငွေ ဖြည့်ပေးပါ့မယ်တဲ့၊
ဒါပေမဲ့ မနက်ဖြန်မှာတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီလကုန်လို့ လဆန်းတစ်ရက်
နေ့မှအားလုံးကို ရက် ၃၀ စာ အပြည့်ရှင်းပေးပါ့မယ်တဲ့”

“ဟင်...အဲဒါဘာထူးလို့လဲ၊ ကိုယ့်လုပ်အားခ ကိုယ်ရတာပဲဟာ၊
ချက်ချင်းကြီးဆိုသလို အလုပ်သမားတွေပြန်သွားကြရင် အော်ဒါတွေ
ကမောက်ကမဖြစ်ကုန်မှာစိုးလို့ နောက်ထပ်အလုပ်သမားအသစ်တွေ
မလာမချင်း ငါတို့ကိုဆွဲထားမယ့် သဘောပေါ့၊ နားလှည့်ပါးရိုက်ဆိုတာ
ဒါမျိုးပဲ”

“အေးပေါ့ဟာ...နင်က ဒါမျိုးတွေးပြီး ပြောတတ်ပေမယ့်
ရိုးသားတဲ့လူတွေကတော့ မနက်ဖြန်ခါမှာလည်း လစာရမယ်၊
နောက်ထပ် ရက် ၂၀ ကြာပြီးတာနဲ့ လစာ တစ်ခါထပ်ရမယ်ဆိုပြီး

ပျော်နေကြတာ။ အပြန်လှိုင်းကားခနဲ ချောင်းကူးဖြတ်ဖို့ စက်လှေကြေးကိုလည်း ကျခံပေးမယ်တဲ့။ ပြန်လာခဲ့ကြရင်လည်း မြဝတီရောက်တာနဲ့ စက်ရုံကို ဖုန်းဆက်ကြပါတဲ့။ မာမားတို့က လာကြိုပေးပြီး လှိုင်းကားခနဲ တောမောခကျခံပေးမယ်တဲ့။ ကိုယ့်ရပ်ရွာကနေ အလုပ်လိုချင်သူတွေ ရှိလည်း ဘယ်နှစ်ယောက်ဖြစ်ဖြစ် ခေါ်လာပေးကြပါတဲ့။ လူသစ်တွေ အတွက် လမ်းစရိတ်ပြန်ပေးပြီး၊ လူဟောင်းတွေကို ပိုနေမြဲ၊ ကျားနေမြဲ အတိုင်း နေ့တွက်ခ မပြောင်းလဲဘဲ ပြန်ပေးမှာပါတဲ့”

အစည်းအဝေးက ပြောခဲ့သော စကားများအတွက် ကြားလိုက်သူများထံမှ ပိုးအိမ်လေး စနည်းနာခဲ့ဟန်တူပါသည်။

“ငါကတော့ ပြန်မှာ”

“နှင့်ကိုလည်း ကျန်းမာရေးမကောင်းလို့ဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်တပ်ပြီး ပြန်လွှတ်မှာပါ။ ကိုနိုင်က ကိုမြတ်ဇင်နဲ့ မခင်ဖွေးတို့ကို သေသေချာချာ မှာနေတာကို ငါကိုယ်တိုင်ကြားခဲ့တယ်။ နင့်ကို ဂရုစိုက်ပြီးခေါ်သွားပေးပါတဲ့”

“မနှင်းနှင်းခိုင်ကကော”

ပိုးအိမ်လေးက ခေါင်းခါသည်။

“နှင့်နဲ့တော့ အတူတူမပြန်ခိုင်းတော့ဘူး၊ ဒီလကုန်မှ မခင်ဝေတို့နဲ့အတူ ပြန်လောက်တယ်။ ကဲ...ငါအိပ်တော့မယ်ဟာ၊ နင်လည်း နားတော့”

ပိုးအိမ်လေးက ပြောပြောဆိုဆို ခုတင်အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားလေတော့သည်။ စံပယ်ဖူးမှာသာ ယောင်ချာချာ အတွေးများဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့ရ၏။ မနက်ဖြန်များကို ချောက်ချားစွာဖြင့် ကျော်ဖြတ်ရမည့် အရေးတွေးကာ ရင်လေးနေရပါတော့သည်။

အခန်း (၇)

ယနေ့ညပိုင်းမှာ လစာထုတ်ပေးတော့မည်ဖြစ်၍ နံနက် အဆာပြေစားချိန်တွင် အားလုံးလိုလိုက တက်ကြွနေကြ၏။ လက်ဖက်ရည် ထည့် ဖျော်ထားသော ဇလားခွက်အနီးမှာပင် မည်သူမျှမရှိတော့။ စက်ရုံထဲ သွားကုန်ကြပြီဖြစ်သည်။ ပိုးအိမ်လေးနှင့် စံပယ်ဖူးမှာသာ ထမင်းစားဆောင်ထဲ ကျန်တော့၏။

လက်ဖက်ရည်များက အများကြီးကျန်နေသေးသဖြင့် လက်ဖက် ရည်ဝေသူ ကောင်မလေးဆီကနေ နှစ်ခွက်၊ သုံးခွက်ထပ်တောင်းကာ မော့သောက်ပစ်လိုက်၏။ နှမ်းကပ် ဘီစကစ်မုန့် ကိုတာငါးခုစီကမူ အရေအတွက် အတိအကျဖြစ်၍ ထပ်တောင်းစရာမရှိတော့။

“နင်က ကျန်ခဲ့ရမှာဆိုတော့ ဘယ်လိုမှ ခံစားရမှာမဟုတ်ပါဘူး၊ ငါကတော့ ပြန်ရမယ့်သူလေ၊ ဒါကြောင့် ဝ အောင်သောက်ထားတာ၊ မနက်ဖြန်မနက် အဆာပြေဟာ နှုတ်ဆက်ခြင်း၊ နောက်ဆုံးစားခြင်းပဲ၊ မနက်ဖြန်ခါ နေ့လယ်စာ၊ ညစာစားချိန်တွေမှာ ငါရဲ့အရိပ်၊ ငါ့ရဲ့အသံ တွေဟာ ဟောဒီလုံချိန်စက်ရုံကြီးထဲမှာ မရှိတော့ဘူး”

ပြောရင်း စံပယ်ဖူးက တစ်ရှိုက်ရှိုက်ငိုပါတော့သည်။ စံပယ်ဖူး၏ ဝမ်းနည်းငိုကြွေးမှုကိုကြည့်ရင်း စံပယ်ဖူးနည်းတူ ပိုးအိမ်လေးမှာလည်း တသိမ့်သိမ့် တုန်ခါအောင် ငိုကြွေးမိပါသည်။

“ငါလေ သူများနိုင်ငံ၊ သူများပိုင်နက်ထဲမှာ တရားမဝင် နေထိုင်အလုပ်လုပ်နေရတဲ့ ဘဝတူ အပေါင်းအသင်းတွေကို မခွဲနိုင်တော့ဘူး ထင်ပါရဲ့၊ ဟိုတုန်းကဆိုရင် ငါ့မှာ မျက်ရည်မရှိသူရယ်လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထင်ခဲ့မိတာ၊ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း အရောတဝင် မနေခဲ့ဖူးဘူး၊ ချစ်ရသူလည်း မရှိခဲ့ဘူး၊ သူငယ်ချင်းဖော်ဆိုလို့လည်း နှင်ပဲရှိခဲ့တာ၊ ဒီကိုလာတုန်းကတော့ နှစ်ယောက်ပေါ့၊ အခုပြန်ရတော့ ငါတစ်ယောက်ပဲရှိတော့တယ်...”

“တိတိပါ သူငယ်ချင်းရယ်၊ ငါ ဒီမှာ ကျန်ခဲ့ရတာကလည်း တဒင်္ဂါပါ၊ နှင်ပြန်ပြီးတဲ့အခါ ငါ့ကိုလည်း လာဖမ်းမှာပါပဲ၊ ငါ့မှာ နှင့်လိုမျိုးပြဿနာကို ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းနိုင်တဲ့ သတ္တိမျိုးမရှိလို့ပါ၊ ငါ့ကိုနားလည်ပါနော်”

နှစ်ဦးသားဖက်ပြီး ငိုကြွေးမိကြသည်။ လက်ဖက်ရည်ဝေသော ကောင်မလေးသည်လည်း စံပယ်ဖူးနှင့် ပိုးအိမ်လေးကိုကြည့်ပြီး အင်္ကျီလက်မောင်းစနှင့် သူမမျက်ရည်တို့ကိုသုတ်၏။ မြန်မာစကား နားမလည်သော်ငြား၊ ခံစားချက်အသည်းနှလုံးရှိတာတော့ တူကြပါသည်။

ကတ်နှိပ်ပြန်တော့လည်း “မနက်ဖြန်ခါမှာ ကတ်နှိပ်စရာမလို တော့ပါလား” ဟု စံပယ်ဖူးမှာ အသိဝင်ရပြန်ပါသည်။ ကိုနိုင်က တစ်ချက် တစ်ချက်လှမ်းကြည့်နေသော်လည်း ကိုနိုင်နှင့်အကြည့်မဆုံရအောင် ရှောင်ရှားနေရပါသည်။

လုံချိန်စက်ရုံကြီးကို မမောနိုင်စွာ အားပါးတရငြီးငွေ့သည်အထိ ကြည့်ပစ်လိုက်၏။ စက်ရုံထဲမှ လေထုကို တန်ဖိုးထား၍ ရှူသိမ်းပစ်သည်။ ထိုအနံ့များကို နောက်နေ့တွေမှာ ရှူချင်လျှင်ပင် ရှူခွင့်မသာတော့။ ဝန္တဖိအာသည်လည်း ယနေ့ အင်မတန်လှပပြီး “ကျက်သရေ ရှိနေသလိုပဲ” ဟု ခံစားမိသည်။ မှန်ပါသည်။ ဖိအာက ယနေ့မှာ စံပယ်ဖူးမရှိတော့မည့်အတူတူ စာရင်းပယ်ထားလိုက်ခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

နှင်းနှင်းခိုင်ကမူ ခွင့်ယူထားတာမို့ နှင်းနှင်းခိုင်၏စက်ခုံနေရာမှာ လူလွတ်နေ၏။ အခွင့်သာလျှင်ဖြင့် စံပယ်ဖူးမှာ နှင်းနှင်းခိုင်ကို အချိန်ယူစကားပြောချင်ပါသေးသည်။ မခင်ဝေ၏ပြောဆိုမှုများကို အရွံ့တိုက်မိရာ အရှုပ်တော်ပုံထဲမှာ နှင်းနှင်းခိုင်ခမျာ ဓားစာခံဖြစ်ခဲ့ရသည်ကို စိတ်မကောင်း။ ခုတော့ဖြင့် ကိုနိုင်နှင့် စံပယ်ဖူးမှာ ရှင်းမရတော့သည့် သပ္ပတ်အူထဲ ရောပါရင်း မျောပါနေရပါတော့သည်။

“ဟုတ်တယ်...ကိုယ်ဝန်ခံလိုက်တယ်”

“ဝန်ခံလိုက်သတဲ့၊ ဘာကိုလဲ၊ ကိုနိုင် သတ္တိကောင်းလှပါကော လား၊ အဲဒီညက...၊ အဲဒီညက...”

ကိုနိုင်မေးတော့ စံပယ်ဖူး အမှန်အတိုင်းဖြေလိုက်သည်။ ကိုနိုင် ဦးခေါင်း မူးနောက်သွားအောင် မိုက်ခနဲဖြစ်သွားရသည်။

“အဲဒီ စည်းကြီးခြားထားသမျှ...အဲဒီစည်းကြီးခြားထားသရွေ့”

ဖယောင်းတိုင်အသစ်တစ်တိုင်ကို ကိုနိုင်ထပ်၍ ထွန်းညှိသည်။ အရုဏ်တက်တော့မည်။ လင်းကြက်ထွန်သံတွေကို ကြားနေရသည်။ လေနအေးများ ဝင်ရောက်လာမှုကြောင့် ဖယောင်းတိုင်၏မီးတောက်စလေးမှာ ယိမ်းထိုးခါနေ၏။

“ဖယောင်းတိုင်အသစ်တစ်တိုင်ကို စစချင်း ထွန်းလိုက်တော့ မီးစမီးညွန့်လေး ဖြည်းဖြည်းချင်းတောက်လောင်လာရတယ်။ အဲဒီ မီးစမီးညွန့်လေးကိုလေ လေတိုက်လိုက်တဲ့အခါ ငြိမ်းသွားရင်ဖြစ်ဖြစ်၊ တစ်စုံတစ်ယောက်ရဲ့ပယောဂကြောင့်ဖြစ်ဖြစ် မီးငြိမ်းသွားရတဲ့အခါ အလှပျက်သွားရကော...”

ဖယောင်းတိုင်မီးတောက်ကိုကြည့်၍ စံပယ်ဖူးတစ်ယောက် လေးတီးလေးကန်စွာဖြင့် ရေရွတ်လိုက်ပါသည်။ ကိုနိုင်ကတော့ ဉာဏ်မမီ နိုင်သောကြောင့် စံပယ်ဖူး၏စကားကို ချက်ချင်းသဘောမပေါက်ပေ။

“ဖယောင်းတိုင်ကတော့ လောင်စာကုန်သည်အထိ သူ့တာဝန် ကျေချင်ပါလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကံကြမ္မာဆိုတာကို ကြိုပြီးမှ မမြင်နိုင် ဘဲနော်”

စံပယ်ဖူး ရေရွတ်ပြောဆိုနေသမျှကို ကိုနိုင်မှာ နားထောင်ပေးရုံမှ အပ အခြားမရှိပေ။ လူရည်တတ်မဟုတ်သည်ကလည်းပါမည်ထင်သည်။

“အဲဒီဖယောင်းတိုင်လေးက မီးစာမကုန်သေးခင် ပယောဂ တစ်ခုခုကြောင့် မီးငြိမ်းသွားခဲ့မယ်ဆိုရင်ကော မင်းဘယ်လိုလုပ်မလဲ စံပယ်ဖူး”

ကိုနိုင် အမေးကြောင့် စံပယ်ဖူးက လှပစွာပြုံးလေသည်။ ဒူးခေါက်လဲကျခဲ့သောနေရာက ဆစ်ခနဲနာလာ၏။ နာကျင်မှုကို ဖြေလျော့သောစိတ်ဖြင့် ဖယောင်းတိုင်မီးကိုသာ စံပယ်ဖူးငေးစိုက်ကြည့် လိုက်၏။

“မီးငြိမ်းသွားတာ မဟုတ်ဘူး ကိုနိုင်ရဲ့ မီးညွန့်ကျိုးသွားတာ” ထိုစကားကြောင့် ကိုနိုင်မှာ အကြီးအကျယ် အံ့အားသင့်သွားရ လေသည်။ “မီးညွန့်ကျိုးသွားတာ” တဲ့။ ဒုတိယအကြိမ်ပြန်ပြီး ထွန်းည့်

လိုက်သည့်မီးတောက်လေးက ထပ်ပြီးငြိမ်းသွားခဲ့လျှင်ကော “မီးညွှန်ကျိုး
 တာ မဟုတ်ဘူးလား” ကိုနိုင် မေးချင်မိပါသည်။ သို့သော် မမေးမိပါ။
 မမေးတတ်သည်လည်းပါမည်ထင်သည်။ “စံပယ်ဖူးက သိပ်စကား
 တတ်တာပဲနော်” ဟု ချီးမွမ်းခန်းဖွင့်ချင်ပါသော်လည်း မပြောထွက်ခဲ့ပါ။
 နှင်းနှင်းခိုင်နှင့် စံပယ်ဖူးတို့၏ကွာခြားချက်က “အဲဒါတွေပဲ” ဖြစ်ပါ
 လိမ့်မည်။

“ကျွန်မဘဝ အဲလို အညွှန်မကျိုးချင်ဘူး၊ ကျွန်မက မြန်မာနိုင်ငံ
 ထဲက မိကောင်းဖခင် သားသမီးဆိုတဲ့နာမည်ကို ထိန်းနိုင်ဖို့ ကြိုးစား
 ရမယ့်တာဝန်ရှိတယ်။ လူမသေသေးဘဲနဲ့ နာမည်မသေစေရဘူး၊
 ကျွန်မဘဝ အမြဲတမ်း အညွှန်တလူလူနဲ့ ရှင်သန်စေရမယ်။ သူများနိုင်ငံ
 ထဲမှာ တစ်နေဝင်၊ တစ်နေထွက် အချိန်တွေ အကျိုးမမဲ့စေချင်ဘူး၊
 အလုပ်သမားမှတ်ပုံတင်ရဖို့ကိုလည်း စိတ်မဝင်စားပါဘူး၊ တကယ်
 ဆိုရင် ကျွန်မတို့အရွယ်ဟာ ကိုယ့်တိုင်းပြည်၊ ကိုယ့်နိုင်ငံ၊ ကိုယ့်လူမျိုး
 တွေအတွက် အနာဂတ်မှာ ဦးဆောင်နိုင်ဖို့ ပညာသင်နေရမယ့်
 အရွယ်ပါ။ ခုလည်းကြည့်လေ ပိုးအိမ်လေး အနီးကပ်ဖြေခါနီးမှ
 ဒီနိုင်ငံထဲရောက်ခဲ့ရတယ်၊ ဒါဟာ အနုတ်လက္ခဏာပဲ”

စံပယ်ဖူးပြောသမျှကို ကိုနိုင် အင်းလိုက်နေရသည်။ အိပ်ချင်စိတ်
 ကြောင့် မျက်လုံးများက ကျိန်းစက်နေ၏။ မိုးသာလင်းရောမည်၊ ခုချိန်ထိ
 တိုင် နှစ်ဦးစလုံးက မအိပ်ကြရသေး။

“ကိုနိုင်...ကျွန်မကို တကယ်ခင်မင်တယ်ဆိုရင် မြန်မာပြည်ထဲ
 ပြန်နိုင်ဖို့ ကူညီပါလားဟင်...၊ ကျွန်မဘာသာ ကျွန်မပြန်နိုင်တယ်ဆိုပေ
 မယ့် ကံကြမ္မာကို ကျွန်မ မယုံစားရဘူး၊ မြဝတီမြို့ပေါ်ထိရောက်

အောင် ကျွန်မအပျိုရည်ဘဝ မပျက်ရဘဲပြန်ချင်တယ်၊ အဲဒါ ကိုနိုင် ကူညီပါနော်၊ တရားမဝင်ပြန်တဲ့ မိန်းကလေးတွေရဲ့ဘဝက မပြည့်စုံဘူး ဆို...၊ ဖမ်းမိသွားတဲ့အခါ...”

* * * * *

“ဖမ်းမိသွားတဲ့အခါ အဆိုးဆုံးတွေကိုပဲ ရင်ဆိုင်ရမယ်မှန်း သိလျက်ပါရဲ့သားနဲ့ ငါ မစွန့်စားတော့ဘူး သူငယ်ချင်းရယ်၊ စွန့်စား တယ်ဆိုတာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါပဲ ကောင်းပါတယ်၊ မာမားကပြော တယ်၊ မပြန်မယ့်သူတွေကို တရားဝင်အလုပ်သမားမှတ်ပုံတင်လုပ်ပေး မယ်တဲ့၊ စက်ရုံပိုင်ရှင်နဲ့တို့တွေက ကုန်ကျငွေကို တစ်ယောက်တစ်ဝက်စီ ကျခံကြမယ်တဲ့”

ပိုးအိမ်လေးကို စံပယ်ဖူး စိတ်ပျက်စွာကြည့်လိုက်ပါသည်။ ပိုးအိမ်လေးကမူ “မပြန်တော့ဘူး” ဆိုသည့် ဆုံးဖြတ်ချက် လုံးဝ ခိုင်မာ သွားပုံရလေသည်။

“နင့်ကို ငါ စိတ်ပျက်ခဲ့သင့်တာ ကြာပြီပဲလေ၊ ငါမကောင်းခဲ့ တာပါ”

သို့သော် ထိုစကားကိုတော့ ပိုးအိမ်လေးသိအောင် စံပယ်ဖူး ပြောမထွက်ခဲ့ပါချေ။ နားလည်မှုလွဲနေသော ပိုးအိမ်လေးကိုလည်း တစ်ညလုံးအာပေါက်မတတ်ရှင်းပြခဲ့ပြီးပြီ။ သူမ ဦးဆောင်ခေါ်ယူခဲ့ပြီး ယခုတော့ဖြင့် သူမကိုယ်တိုင် ပြန်မလိုက်လိုတော့သော ပိုးအိမ်လေး။

ယခင်ကတော့ စံပယ်ဖူးလိုမျိုး ၁၀ ရက်စာအပေါင်ငွေရခဲ့လျှင် လိုက်ပြန်ကြမည်ဆိုသော လူအုပ်ကြီးမှာလည်း တိတ်ဆိတ်သွားခဲ့ လေပြီ။ နံနက် ငါးနာရီကျော်ကတည်းက စံပယ်ဖူးတို့နိုးနေခဲ့ကြခြင်း

ဖြစ်သည်။ ယခု ဝေလီဝေလင်း နံနက် ၆ နာရီ ၁၅ မိနစ်ပင် ရှိခဲ့ပြီ။ “ဪ... လက်ပတ်နာရီရဲ့ မြန်မာစံတော်ချိန်ကို ပြန်ပြောင်း ရမှာပါလား” ဟု သတိရမိသည်။ လုပ်ငန်းခွင်ဝင်စရာမလိုသောနေ့ဖြစ်၍ အိပ်စက်နေကြသူတွေရှိဆဲ။ သို့သော်လည်း နံနက်အစောပိုင်း နိုးကျင့် ရှိသူများကမူ စံပယ်ဖူးနည်းတူ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ဆိုသလို နိုးနေ ကြ၏။ ထုံးစံအတိုင်း ရေချိုးရေကန်နေရာမှာတော့ အမြဲတစေ အလှ အယက်။ စက်ရုံပိတ်ရက်ဖြစ်၍ ဈေးလည်ကြမည်ဖြစ်သည်။

ဒေါ်မြင့်ရှင်တို့ထံမှ သတင်းစကားကိုလည်း ကြားချင်သေး သည်။ ခုချိန်ဆိုလျှင် ဒေါ်မြင့်ရှင်တို့က တောမောရုံးသို့ ရောက်နေ လောက်ပြီဟု စိတ်ကူးဖြင့် ပုံဖော်ကြည့်မိသည်။ နွေနေခါမှာ နေမြင့်ချိန် ကြာသည်ဖြစ်၍ နံနက်ရှစ်နာရီမှာပင် တစ်ဖက်တစ်လမ်းကူးဖို့ ကိုနိုင် ပြောထားသဖြင့် အချိန်မရှိတော့။ တွေးရင်းဖြင့် တစ်ဦးတည်း စံပယ်ဖူး ပိုချင်လာသည်။

ပိုးအိမ်လေးကမူ စံပယ်ဖူး၏ပစ္စည်းပစ္စယများ မကျန်ခဲ့ရအောင် စေ့စေ့စပ်စပ်သိမ်းဆည်းထုပ်ပိုးပေးနေလေသည်။ ညက စတိုးဆိုင်မှ ဝယ်ခဲ့သော မုန့်နှင့် အချိုရည်များကို စံပယ်ဖူးလမ်းခရီးမှာ စားဖို့လက်ဆောင် ဝယ်ထည့်ပေးခြင်းဖြစ်သည်။ ပိုးအိမ်လေးသည်လည်း စံပယ်ဖူးနည်းတူ မွေးဌာနေသို့ ပြန်ချင်လှပါသည်။ သို့ပါသော်လည်း ရင်နှင့်အမျှချစ်ခဲ့ရပါသော ယောက်ျားသားတစ်ယောက်ကို မျက်နှာပြ ရမှာ ရှက်စရာကောင်းသည်ဟု ထင်မိ၍ဖြစ်သည်။

သုံး၊ လေးလမျှကြာခဲ့သည့်တိုင် ပိုးအိမ်လေးမှာ ဖြေမဆည်နိုင် သေးချေ။ “မနေ့တစ်နေ့ကလိုပဲ” ဟု ထင်ယောင်မြင်ယောင်နေမိဆဲ ဖြစ်သည်။

“ပိုးအိမ်လေးကို ငါ အချစ်စစ်နဲ့ချစ်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး...”

“ပိုးအိမ်လေးရဲ့အလှအပပေါ်မှာ သာယာခဲ့မိတာ...”

သူရ၏စကားများက ပိုးအိမ်လေး၏နားစည်အိမ်ထဲသို့ ပြန်လည်
ဝင်ရောက်လှုပ်ခတ်လာပါသည်။ နာကြည်းစွာဖြင့် ပိုးအိမ်လေး နှုတ်ခမ်း
တစ်ချက်ကိုက်လိုက်သည်။ စံပယ်ဖူး၏ရှေ့မှာ မျက်နှာအမူအရာ
မပျက်စေဖို့ကိုလည်း သတိထားနေရပါသည်။ စံပယ်ဖူးကမူ သနပ်ခါး
လူးနေပြီဖြစ်သည်။

လယ်တောထဲတွင် တစ်ညတာ ရှောင်ရမည့်ညက ပိုက်ဆံအိတ်
အသေးလေးကိုယူပြီး အဝတ်အိတ်ကို သော့ခတ်ဖို့ ပိုးအိမ်လေး
မေ့လျော့သွားခဲ့ရသည်။ သို့သော် နံနက်ခင်းပိုင်းတွင် ပိုးအိမ်လေး
ပြန်ရောက်လာတော့ စံပယ်ဖူးကို လူမမာတစ်ဦးအနေနှင့် ပြန်တွေ့
ခဲ့ရသည်။ မခင်ဝေတို့ကြောင့် ဟုဆိုသည့်တိုင် အဝတ်အိတ်သော့ခတ်
က ပိုးအိမ်လေး၏ခေါင်းအုံးအောက်မှာ ရောက်ရှိနေခဲ့သဖြင့် တစ်ခုခု
ကို စံပယ်ဖူးသိသွားပြီးပုံရလေသည်။ ထိုအကြောင်းကို စံပယ်ဖူးဘက်မှ
စတင်ဖွင့်ပြောမေးမြန်းခြင်း မရှိခဲ့သောကြောင့် ပိုးအိမ်လေးကလည်း
ယခုအချိန်ထိ ဖြေရှင်းပြဖို့ စိတ်ကူးမရှိခဲ့ပေ။

“ခွင့်လွှတ်ပါ သူငယ်ချင်း စံပယ်ဖူးရယ်၊ အဲဒီ အတ္တလေး
တစ်ခုကိုတော့ ထာဝရ ငါ သိမ်းပိုက်ပါရစေ...”

ပိုးအိမ်လေး၏ စိတ်ထဲ၊ ရင်ထဲကနေ စံပယ်ဖူးကို တောင်းပန်
လိုက်ပါသည်။ စံပယ်ဖူးကတော့ သူမဆံပင်များကိုသာ တယုတယ
ဖြီးသင်ရှင်းလင်းနေပါသည်။

“ဟဲ့...ဟဲ့ အကောင်တွေ စည်းမရှိ၊ ကမ်းမရှိနဲ့ မိန်းကလေး
ဆောင်ထဲ ဝင်လာကြပြန်ပြီလား...တယ်လေ... ပြောလိုက်ရ
မကောင်းဘူး၊ ဒီမှာ အိပ်တဲ့သူက အိပ်နေကြတုန်းဟဲ့”

အသက်ကြီးပိုင်း အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦး၏ အသံခပ်ကျယ်ကျယ် ကြောင့် အဆောင်ထဲရှိ မိန်းကလေးများ လှုပ်ရှားသွားရသည်။ ရေချိုးပြီးကာစ မိန်းကလေးများက ကပ္ပာကယာ ပုဝါခြုံကြ၏။ အိပ်နေသော မိန်းကလေးများက အော်သံကြောင့် လန့်နိုးကာ ငုတ်တုတ် ထိုင်ကြ၏။

ကျော်ဦး၊ အာကာ၊ ထူးနေအောင်နှင့် အောင်ကိုဦးတို့လေးဦးမှာ မည်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက်ဘဲ စံပယ်ဖူးတို့ရှိရာ ခုတင်သို့ တန်းတန်း မတ်မတ် ဝင်လာကြ၏။ အားလုံးက ရှိုးစမိုးနှင့် စတိုင်ပြည့်နေကြ၏။

“စံပယ်ဖူးရေ... အခြေအနေတွေပြောင်းလဲကုန်ပြီဟာ၊ အစက တော့ နင့်တစ်ယောက်တည်းပြန်မှာမို့ ကိုမြတ်ဇင်နဲ့ မခင်ဖွေးတို့ အပြန် အဖော်ရအောင် ထည့်ပေးလိုက်မယ့်ဟာ အခု စက်ရုံရှေ့မှာ ပြန်မယ့် သူတွေအေတိုက်လို့၊ ပြီးတော့ နင့်အကြွေးစာရင်းစာအုပ်ကလည်း ဒီမှာ မင်နီတွေပြည့်လို့၊ ငါတို့ မနက်အစောကြီးကတည်းက ကိုဝဏ္ဏကျော်ကိုခေါ်ပြီး သူဌေးအိမ်မှာ သွားရှာယူခဲ့တာ”

ကျော်ဦး၏အသံကြောင့် မိန်းကလေးအချို့ ခေါင်းထောင် ကြည့်သူကြည့်ကြ၏။ စက်ရုံရှေ့သို့ အပြေးအလွှားသွားကြည့်ကြ၏။

“ဒီ အဆောင်ခန်းထဲက ကောင်မလေးတွေက အပျင်းထူလှပါ လား၊ မိုးမလင်းခင်ကတည်းက သူများတွေ အထုပ်အပိုးပြင်နေတာ တောင် မသိကြဘူး၊ စက်ရုံပိတ်ရက်ဆိုပြီး အိပ်နေလိုက်ကြတာ၊ ငါတို့လေးယောက်လုံး ကိုဝဏ္ဏကျော်နဲ့ မဲဆောက်ဈေးထဲက တစ်ခေါက် ပြန်ရောက်ပေ။”

အောင်ကိုဦးက သူ့အကျင့်အတိုင်း မိန်းကလေးများဘက်သို့ လှည့်၍ မေးလေးတငဲ့ငဲ့ လည်လေးတမော့မော့ဖြင့် ပြောလိုက်

သည်။ မိန်းကလေးအချို့မှာ အောင်ကိုဦးကို ရန်ပြန်မတွေ့နိုင်ချေ။
စွေခနဲ စံပယ်ဖူးတို့အနီးသို့ ရောက်လာ၏။ အာကာက စံပယ်ဖူးကို
နောက်ဆုံးချစ်ခြင်းနှင့် ကြေကွဲစွာကြည့်လိုက်၏။ စံပယ်ဖူးကမူ
ထိုအကြည့်များကို ဂရုမစိုက်နိုင်အားတော့ချေ။ မင်နီခြစ်ရာဖြင့်
ပြည့်နေသော အကြွေးစာရင်းစာအုပ်လေးကိုကြည့်ရင်း မျက်ရည်
ဝဲမိတော့သည်။

စုစုပေါင်းအကြွေးက ၄၀၀ ကျော်။ ညက ထုံးစံအတိုင်း
အလှအယက်နှင့် တန်းစီအကြွေးဆပ်ခဲ့ကြသည်။ အဲဒီအထဲတွင်
စံပယ်ဖူး၏စာအုပ်က မပါခဲ့ပြန်ပါချေ။

“ဒါရိုးရိုးတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ရှမ်းစကားကျွမ်းတဲ့လူပဲ ဒီစာရင်း
စာအုပ်ထဲက အကြွေးကို ဆပ်နိုင်မှာ”

ထူးနေအောင်က ချိန်ချိန်ဆဆနှင့် ပြောသည်။ အာကာက
ထူးနေအောင်ကို “ဘာကြောင့် ဒီလိုပြောနိုင်ရတာလဲ” ဟု မေးလိုက်
သည်။ ပိုးအိမ်လေးကမူ စံပယ်ဖူး၏ခေါင်းဘီး၊ သနပ်ခါးဘူးများကို
သိမ်းဆည်းပေးနေရင်း နားစွင့်သည်။ မိန်းကလေးအချို့က တအံ့တဩ
နားထောင်နေကြ၏။

“ငါ ပြောပြမယ်၊ တစ်လလုံး အသုံးစရိတ် အကြွေးငွေ
လေးငါးရာကို လစဉ်ဆပ်ပေးနိုင်တဲ့သူက မင်းတို့ငါတို့လို တစ်လ
တစ်ထောင်ကျော်သမားတွေက ဆပ်ပေးနိုင်မှာတဲ့လား၊ ကိုယ့်အကြွေး
လည်း ကိုယ်ဆပ်ရဦးမှာ၊ နောက်ပြီးတော့ အိမ်ကိုလည်း ပို့ရသေး
တယ်၊ ဒါကြောင့် စဉ်းစားကြည့်လေ...ငါတို့အလုပ်သမားဝန်ထမ်း
တွေထဲမှာ တစ်လဘတ်ငွေ သုံးထောင်လောက်ရတဲ့သူ လက်ချိုးရေ
လို့ရတယ်၊ နောက်တစ်ခါ ရှမ်းစကားကျွမ်းတဲ့လူကပဲ သူကြားခံ

အကြွေးဆပ်ပေးတဲ့အကြောင်း နှုတ်ပိတ်ထားနိုင်မှာ၊ စံပယ်ဖူးရဲ့ အကြွေးစာရင်းစာအုပ်က ညရှစ်နာရီ အကြွေးမသိမ်းခင် အချိန်ပိုင်းလေး မှာပဲ မင်နီခြစ်ခံလိုက်ရတာဖြစ်မယ်၊ အဲဒါကြောင့် အကြွေးစာရင်း စာအုပ်စည်းထဲမှာ မပါခဲ့တာ”

“မင်း စုံထောက်လုပ်စားပါလား...ထူးနေအောင်”

စိတ်အချဉ်ပေါက်စွာဖြင့် ထူးနေအောင်ကို အာကာ အင်္ဂေါတူး လိုက်သည်။ ထိုစဉ်မှာပဲ မိန်းကလေးအချို့က စံပယ်ဖူးတို့၏အဆောင် ထဲ ပြေးဝင်လာသည်။

“ဟဲ့..ဟဲ့ မြန်မြန်လေး ပစ္စည်းသိမ်းကြ၊ ဟိုမယ် ရွာကလူတွေ တောင် အထုပ်အပိုးပြင်ပြီးကုန်ကြပြီ၊ စတိုးဆိုင်အကြွေးလည်း ဆပ်ပြီးသား၊ လပေးအကြွေးယူထားတဲ့သူတွေလည်း အဝတ် အထည်ဖိုးအကြွေးတွေ ရှင်းပြီးပြီမို့ ဒီနှုတ်ပြန်ကြမတဲ့”

“ဟယ် ဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့် တို့အဖွဲ့ပြန်ကြတော့မပေါ့နော့”

စံပယ်ဖူးတို့နဲ့ဘေးမှ မိန်းကလေးတစ်သိုက်မှာ ထိုကြားရသော စကားများကြောင့် ဂုန်းခနဲပြေးထွက်သွားကြ၏။ မုန်းမြို့သူအဖွဲ့များက လည်း ရေချိုးပြီးကာစ ပြေးဝင်လာပြန်၏။

“တော်ပြီဟေ့ ပြန်မယ်ဆိုရင် ပြန်မယ်ပဲ၊ လကုန်အထိတွေ ဘာတွေစောင့်မနေနိုင်တော့ဘူး၊ လကုန်မှပြန်လည်း ကိုယ့်လုပ်အားခပဲ ကိုယ်ရမှာ၊ အပေါင်ငွေ ၁၀ ရက်စာလည်း မယူချင်တော့ဘူး၊ သံသရာ ကြွေးဆပ်ခဲ့တယ်လို့ပဲမှတ်ပါတယ်၊ ကြည့်ထား...မဲဆောက်မြို့ကို နောက်တစ်ခါပြန်မလာခဲ့ရအောင်လို့လေ၊ ဒီစက်ရုံထဲကနေထွက်တာနဲ့ တစ်ချက်မှ လှည့်မကြည့်ဘူးမှတ်”

မုန်းမြို့သူတစ်ဦးက ကြွေးကြော်၏။ စံပယ်ဖူးမှာ ခုမှပင် အာကာတို့လေးဦးလုံး ရှိအပြည့်ဝတ်စားထားရခြင်းကို သဘောပေါက်ရပါတော့သည်။

“နင်...နင်တို့...”

စံပယ်ဖူးမှာ ခုနက မျက်ရည်တို့ အမှန်တကယ်ပင် ကျဆင်းလာခဲ့ရပါတော့သည်။ အာကာတို့မှာလည်း ဝမ်းသာမျက်ရည်များစေ့လည်လျက်ရှိနေရပါသည်။ အဆောင်ထဲရှိ မိန်းကလေးများမှာလည်း အာကာတို့လေးဦးစလုံးကို ဂရုစိုက်မနေနိုင်တော့ဘဲ အဝတ်အစားလဲကြ၏။ ခုချိန်ခါမှာ ပြန်မည့်အရေးကို အရှက်နှင့် လဲချင်လဲရပါစေဆိုသည့် သဘောမျိုးတော့မဟုတ်ပါ။ အားလုံးလိုလိုက ရေခြားမြေခြားတွင် မောင်နှမစိတ်ထားမျိုးဖြင့် ပြုမူကျင့်သုံးနေထိုင်ကြခြင်းသာဖြစ်ပါသည်။

“ဟုတ်တယ်...စံပယ်ဖူး၊ ညကတည်းက ငါတို့တိုင်ပင်ပြီး ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြတာ၊ ငါတို့တွေပြန်သင့်တယ်လို့ထင်တယ်၊ ကံကြုံလို့ ဆုံးခဲ့ရတဲ့ ဒီရက်တွေကို ငါ့တစ်သက် ဘယ်တော့မှမေ့လို့ရမှာ မဟုတ်ဘူးဟာ၊ ငါတို့ယောက်ျားလေးဆောင်မှာ ညက သိပ်မအိပ်ဖြစ်ကြဘူးဟာ၊ ပြန်ကြရမှာကို တွေးပြီးပျော်နေတာလေ၊ ကိုနိုင်တို့၊ ကိုမြတ်ဇင်တို့လည်း မအိပ်ကြဘူး၊ အဲဒါနဲ့ တို့တွေအားလုံးလိုလို ဖဲဆော့နေကြတာဟာ၊ မဆော့တတ်ပေမယ့် အပျင်းပြေပေါ့ဟာ၊ မနက် ငါးနာရီမှ လူစုခွဲပြီး ငါတို့တွေ နင့်စာရင်းစာအုပ်သွားရှာတာ”

အာကာက ရှည်လျားစွာ ရှင်းပြသည်။ အောင်ကိုဦးက-

“ဗမာစော...ရှမ်းတောပြန်ဆိုတာ တကယ်မှန်တယ်ဟာ၊ ငါတို့ဝေလီဝေလင်းသွားတာတောင် ရှမ်းတွေက လုပ်ငန်းခွင်ဝင်နေကြပြီလေ၊ ကိုဝဏ္ဏကျော်ကိုတောင် အမဲလုံးခေါက်ဆွဲ ဝယ်ကျွေးလိုက်သေးတယ်။

ငါတို့လည်း ကိုဝဏ္ဏကျော်ကို အစ်အောက်ပြီး မေးသေးတယ်ဟာ၊ နင့်အကြွေးဆပ်ပေးနေသူကို သူ မသိဘူးတဲ့...”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ဟာ...ငါ့အနေနဲ့လည်း အဲဒီလူကို ကျေးဇူးရှင်လို့ပဲ မှတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီကျေးဇူးရှင်ကို ငါပြန်ခါနီး နောက်ဆုံးအချိန်မှာ မကန်တော့သွားရတာကို သိပ်ဝမ်းနည်းတာပဲ”

စံပယ်ဖူးမှာ ပြောရင်းနှင့်ပင် မျက်ရည်များ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် ကျလာခဲ့ရပါသည်။ ပိုးအိမ်လေးသည်ပင် မျက်ရည်ကြည်များ ဝေ့သိုင်း လာရပါ၏။ သူငယ်ချင်းအပေါင်းအသင်းများအားလုံးမှာ သတ္တိရှိစွာဖြင့် ပြန်ကြလေသည့်တိုင် သူမမှာတော့ အထီးကျန်စွာဖြင့် နေရစ်ခဲ့မည် ဖြစ်သည်။ မည်သို့ပင်တွေးပါစေ၊ ပိုးအိမ်လေးကတော့ မပြန်ဖို့အရေး အလေးသာခဲ့လေပြီ။

“ဝေး...ဝေ့ စံပယ်ဖူးရေ...ငါ လာပြီဟေ့”

မွန်သံဝဲဝဲဖြင့် မာလာဝင်လာ၏။ ဂင်တိုတို ပုကွကွဖြင့် စကပ် တကားကား။ ပန်းတစ်ပွင့်ကိုလည်း ပန်ထား၏။ ထိုပန်းက ရေကန် အနီးရှိ ခေါင်ရမ်းပန်းပွင့်ဖြစ်သည်။ သနပ်ခါးက ဖွေးဖွေး၊ နှုတ်ခမ်းနီက ရဲရဲ။

“ဟား ဘာကြီးလဲ၊ စောစောစီးစီး မင်္ဂလာကိုမရှိဘူး၊ တောသူမက နဂိုလှပြီးသားဟာကို ဂေါ်လီလုပ်ချင်နေသေးတယ်”

အောင်ကိုဦးက မာလာ့ကို သူ့အမြင်အတိုင်း ဝေဖန်၏။ မာလာက အောင်ကိုဦးကို မျက်စောင်းထိုးသည်။

“ငါလှတာကို နင် မနာလိုနေတာ မဟုတ်လား၊ ဒီပန်းက ယတြာချေတဲ့အနေနဲ့ ပန်ထားတာ၊ ဒီစက်ရုံထဲကနေ ထွက်တာနဲ့ ဘဝဟောင်းက မာလာမရှိတော့ဘူးဆိုပြီးမှ ဒီပန်းကို ပစ်ချထားခဲ့မှာ”

မာလာက ခါးလေးထောက်ပြီး အောင်ကိုဦးကို ရန်တွေ့သည်။
မာလာ့စကားကြောင့် ငိုနေသော စံပယ်ဖူးပင် ပြုံးရ၏။

“ဒါဖြင့်ရင် နင်က အခု လောလောဆယ်မှာ မသာမကြီးပေါ့”

“ဘာပြောတယ် အောင်ကိုဦး၊ နင်သာ ယောက်ျားမစစ်၊
မျိုးမစစ် ဂန်ခူးကောင်၊ အခု ဟိုမှာ စက်ရုံဘေးက ကွေတီယိုဆိုင်ကနေ
စံပယ်ဖူးကို ကိုနိုင်စောင့်နေကြောင်းမှာလိုက်လို့ လာပြောပေးတာ၊
ဟွန်း သွားမယ်၊ ကျွန်တဲာရင်းကို မြဝတီမြို့ပေါ်ရောက်မှ ဆက်ရှင်းမယ်”
မာလာက ခြေဆောင့်ရင်း ထွက်သွားတော့သည်။

* * * * *

“အဲဒီလူကို ကျွန်မသိပ်ကျေးဇူးတင်မိတယ် ကိုနိုင်၊ နောက်ပြီး
ကျွန်မရဲ့လုပ်အားခ ၁၀ ရက်စာရခဲ့တာကိုရောပေါ့၊ ကျွန်မလုပ်အားခ
အပေါင်ငွေ ၁၀ ရက်စာရခဲ့တာကိုလေ အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်း
ပိုးအိမ်လေးကိုတောင် အသိမပေးခဲ့ပါဘူး၊ ကိုနိုင်ကို အားလုံးက
အပြစ်တင်ကြမှာစိုးလို့ပါ၊ ကျွန်မက ပြန်သွားတဲ့သူလေ၊ ကျွန်မဲ့တဲ့
ကိုနိုင်ကို...”

“ကိုယ့်အတွက် မင်းစဉ်းစားပေးခဲ့တယ်ပေါ့”

ကိုနိုင် ပြောရင်း စံပယ်ဖူးကို မြတ်နိုးခြင်း၊ မျှော်လင့်ခြင်းများစွာ
ဖြင့် ပြုံး၍ကြည့်လိုက်ပါသည်။ ကွေတီယိုထဲမှ ကန်စွန်းရွက်များကို
တူအစုံဖြင့် ညှပ်ယူကာ စံပယ်ဖူးစားလိုက်ပါသည်။ ကိုနိုင်ပန်းကန်က
တော့ အရာမယွင်းသေးပေ။

“ကိုနိုင် ကျွန်မအပေါ် ပေးဆပ်ခဲ့တာတွေက ပိုများပါတယ်လေ”

“ဘာတွေပါလိမ့်”

ထိုအချိန်မှာပင် စက်ရုံရှေ့မှ လူအုပ်ကြီး၏ ကျွတ်စီ ကျွတ်စီ အသံများပေါ်ထွက်လာပြန်သည်။ နံနက် အဆာပြေလက်ဖက်ရည်နှင့် မုန့်ကိုလည်း သွားမစားကြဘဲ အဆာခံအောင်ဆိုပြီး ကွေ့တီယိုဆိုင်းမှာ အတင်းတိုးပေးဝယ်စားနေကြတော့သည်။ ကွေ့တီယိုဆိုင်းရှင်လင်မယား မှာလည်း လက်မလည်နိုင်အောင်ရှိနေတော့၏။

“မာမားလည်း ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ဘူးလေ၊ စက်ရုံပိုင်ရှင်က လည်း ငွေတစ်ရာစီ မုန့်ဖိုး ချက်ချင်းထုတ်ပေးပြီး ဆွယ်သေးတယ်၊ မရဘူး၊ ကိုယ်လည်းမရှင်းတတ်တော့ဘူး ခေါင်းတွေကိုက်နေပြီ၊ ဘာသာလည်း မပြန်နိုင်တော့ဘူး၊ မောလှပြီ၊ ဒါကြောင့် ကိုဝဏ္ဏကျော်နဲ့ ကိုမြတ်ဇင်ကိုလွှဲပြီး ထွက်ခဲ့ရတာ၊ ကိုမြတ်ဇင်ကလည်း သူ့ကိုယ်တိုင် ပြန်မှာဆိုတော့ တားခွင့်မသာဘူးဖြစ်နေတာ၊ အဲ...ဒါနဲ့ ခုနက စကား ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်...”

ကိုနိုင်၏ဝဲတဲတဲအသံက အင်မတန်နားထောင်ကောင်းလှလေ သည်။ ကိုနိုင်က စကားအစရှာ၍ ပြန်ဆက်သည့်တိုင် စံပယ်ဖူးမှာ စကားများများပြောမထွက်နိုင်ပါချေ။ ကိုနိုင်ကိုကြည့်ရင်း ဝမ်းနည်း နေသလို ခံစားနေရသည်။ အဲဒါ အချစ်ဆိုတာလားလို့ ထင်ယောင် ထင်မှားဖြစ်မိပြန်သည်။ ဝဲချင်လာသောမျက်ရည်ကို မျက်တောင်များ၏ လှည့်စားချက်ဖြင့် ပုတ်ထုတ်လိုက်၏။

“စံပယ်ဖူး မင်းကလေး...ရယ်ရင်လည်းလှတယ်၊ ငိုရင်လည်း လှတယ်၊ ကိုယ်မှတ်မိနေတဲ့နေ့ကလေ၊ မင်းကိုယ့်ကို ပါးရိုက်ဖို့ ကြိုးစား ခဲ့တဲ့နေ့ပဲပေါ့၊ မင်းကော မှတ်မိလား၊ ထမင်းစားဆောင်ထဲမှာလေ၊ မင်းရဲ့လက်ကို ကိုယ် အချိန်မီ ဖမ်းချုပ်နိုင်ခဲ့တဲ့အချိန်ပေါ့၊ အဲဒီအချိန်မှာ မင်းရဲ့မျက်ဝန်းတွေကို အကြာကြီးစိုက်ကြည့်မိရင်း...ကိုယ် မင်းကို သိပ်ချစ်သွားခဲ့မိတာ”

“ကျွန်မက ကိုနိုင်ကို သိပ်မုန်းခဲ့တာ”

နှစ်ဦးသား ပြိုင်တူရယ်မိသွားကြသည်။ “ဪ...နောက် နာရီပိုင်းလေးအတွင်းမှာပဲ ခွဲကြရတော့မှာပါလား” ဟု သိရပြန်တော့ ကြေကွဲရပြန်ပါသည်။

ထိုနေ့က ဖယောင်းတိုင်းမီးလေး မီးညွှန်မကျိုးခဲ့ခြင်းသည် ကိုနိုင် ကျေးဇူးပါလို့ စံပယ်ဖူးပြောမထွက်ခဲ့တော့ပါချေ။ ယောက်ျားအချို့က ချီးကျူးလိုက်လျှင် ရောင့်တက်တတ်သည်လို့ စံပယ်ဖူးကြားဖူးထား၍ ဖြစ်သည်။ သူမထံမှ မီးစိမ်းပြသောအဖြေကို မကြားခဲ့ရသေးလို့လား မသိပါ။ ကိုနိုင်မှာ စံပယ်ဖူး၏လက်လေးနှစ်ဖက်၊ ပါးလေးနှစ်ဖက် အနား ရစ်သီပြစ်မှားခြင်းပင် မပြုခဲ့ပါချေ။ “ကိုယ်ကျင့်တရားကို ဂရုစိုက် သူမို့လို့လား၊ စံပယ်ဖူးနစ်နာမှာစိုး၍လား” ဆိုသည်ကိုတော့ ကိုနိုင် အသိဆုံးပင်ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ကိုနိုင် လက်မှနာရီကို ကြည့်သည်။ ခုချိန်ခါမှာ နေမင်းကြီးနှင့် တိုက်ပွဲဆင်ခွဲ၍ရစတမ်းဆိုလျှင် နေမင်းကြီးထံမှ အချိန်တွေကို လူယူ ထားချင်လှပါသည်။ ယခုတောင် နံနက် ကိုးနာရီမှ ထွက်ကြဖို့ကို မာမားလိုက်လျှောပေး၍ဖြစ်သည်။ လူဦးရေက ၃၀၀ နီးပါးဖြစ်၍ အားလုံး လိုက်ပါနိုင်ဖို့ကားများကို ဖုန်းဆက်လှမ်းခေါ်ထားရသည်။ ကုန်ကြမ်း ၁၂ ဘီးကားကလည်း ဗန်ကောက်သို့ ရောက်နေသည်။

အမှန်ဆိုလျှင်လည်း နံနက် ခုနစ်နာရီခွဲကတည်းက စံပယ်ဖူးတို့ တစ်ဖက်ကမ်းဘက်ကူးကြဖို့ စီစဉ်ထားပြီးဖြစ်သည်။ ခု ပြန်မည့်လူများက များနေသဖြင့် မာမားတို့ မျက်ဖြူဆိုက်ကိန်းကြွရတော့၏။ ယူနီဖောင်း ဝတ်စုံပြည့်နှင့် ရဲများကလည်း မာမားတို့ အကူအညီတောင်းသော ကြောင့် ရောက်လာကြ၏။ သူတို့ မဖမ်းတော့မည့်အကြောင်း၊ စိတ်

ချမ်းသာစွာ အလုပ်လုပ်နိုင်ကြကြောင်း ဝန်ခံကတိပေးရှာကြ၏။ ရဲများလည်း မကယ်နိုင်ပါ။ ဘူးဆိုလျှင် ဖရုံမသီးသော တိုင်းရင်းသားများ ဖြစ်ကြသည်။ မြန်မာပြည်သားများဖြစ်ကြသည့် စိတ်ဓာတ်ကို မုန့်ဖိုးထုတ်ပေးသော ဘတ်ဂွေ ၁၀၀ ဖြင့်ပင် မလဲနိုင်ကြပါချေ။

“လူမသေ၊ ငွေမရှားပါအေ၊ ဒီစက်ရုံကို မလာခင်ကတည်းကလည်း မြန်မာပြည်မှာ ငါတို့တွေ ထမင်းနှစ်နှပ်တော့ နေ့တိုင်းစားနေနိုင်ခဲ့တာပါပဲ”

“ဟုတ်ပါ့...အိမ်ပြန်ရောက်ရင်လေ လူကယ်ရီ လူပွဲစားတွေကို ဖမ်းပေးဖို့ သက်ဆိုင်ရာကို သတင်းပေးပြီး တိုင်ပစ်မယ်၊ ဒါမှ ဒီဘက်ကို ဘယ်သူမှ ထပ်မရောက်နိုင်မှာ”

“မုန့်ဖိုးတစ်ရာမကလို့ တစ်ထောင်ပေးလည်း မနေချင်တော့ပါဘူးအေ၊ ပြန်ရဖို့ အခွင့်အရေးလေးရှိတုန်း ပြန်ကြတာပဲကောင်းပါတယ်”

အသံတွေက တစ်ဦးတစ်မျိုးစီပင်။ ခန့်မှန်းပြောဆိုနေကြသလိုမျိုး အခွင့်အရေးဆိုသည်ကလည်း မှန်ပါသည်။ ဟိုးယခင် စံပယ်ဖူးတို့ လူ့လောကရောက်ပြီးကာစကဆိုလျှင် တိုင်းရင်းသားလက်နက်ကိုင်များက ကရင်ပြည်နယ်တစ်ဝိုက် ကြီးစိုးခဲ့ဖူးသေးသည်ဟု တစ်ဆင့် စကားဖြင့် ကြားဖူးနေခဲ့ရပါသည်။ နောက်ပိုင်း တပ်မတော်အစိုးရ အာဏာသိမ်းပြီးသောအခါမှ လက်နက်အပ်၊ အလင်းဝင်ခြင်းများ ရှိခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဤသည်ကပင် ကိုမြတ်ဇင်ပြောစကားအရ သူတို့နေထိုင်သော သင်္ကန်းညီနောင် တောလမ်းတစ်လျှောက်တွင် မြေမြှုပ်ကိရိယာများကျန်ရှိနေဆဲဖြစ်ကြောင်း သိရပါသည်။

“မင်း ပြန်လာခဲ့ပေးပါလို့ပဲ ကိုယ် ထပ်ပြီးပြောချင်တယ်
စံပယ်ဖူးရယ်၊ ရော...ဒါက ဒီစက်ရုံရဲ့ဖုန်းနံပါတ်၊ မင်းပြန်လာခဲ့တဲ့
အခါ ကိုယ့်ကိုဖုန်းဆက်ပြီး ပြောပေးပါ၊ မြဝတီမြို့ပေါ်အထိ မင်းကို
လာကြိုပေးမယ်၊ မင်းကို ကိုယ်သစ္စာရှိရှိနဲ့ စောင့်နေမယ်၊ မင်း
ပြန်လာခဲ့မယ် မဟုတ်လားဟင်...”

စံပယ်ဖူးကို ကိုနိုင် ယုံကြည်စွာဖြင့် မေးလိုက်ပါသည်။ “အခြေ
အနေတွေက ဘာတွေဖြစ်လာနိုင်သလဲ” ဟု စံပယ်ဖူးကိုယ်တိုင်ပင်
မသိနိုင်သေးပါချေ။ နှင်းနှင်းခိုင်ဆိုသော ဘဝလက်တွဲဖော်တစ်ဦးလုံး
ကိုပင် စွန့်လွှတ်၍ ရက်ပိုင်းမျှသာ တွေ့ကြုံဖူးသော စံပယ်ဖူးကို
ကိုနိုင် မျှော်လင့်ရဲစွမ်းလေသည်။

အချစ်ဟာ ဘာမဆို၊ ဘယ်အရာကိုမဆို ရင်ဆိုင်ရဲကြောင်း၊
စွန့်လွှတ်ရဲကြောင်း စံပယ်ဖူး သိလိုက်ရလေပြီ။ “ကိုနိုင်ကို တကယ်
ချစ်မိသွားသလား၊ စိတ်ကစားမိတာများလား” ဟုလည်း စံပယ်ဖူး
ကိုယ်တိုင် မခွဲခြားနိုင်သေးပေ။ ထို့ကြောင့် ကိုနိုင်ကို အဖြေ ချက်ချင်း
မပေးနိုင်ခဲ့တာဖြစ်သည်။

“မွန်လူမျိုးတွေရဲ့ စကားရာဇဝင်ကို ကိုနိုင် ကြားဖူးလားဟင်”

“ဟင့်အင်း ဘာပါလိမ့်၊ ကိုယ်က ကရင်လူမျိုးဆိုတော့
မသိပါဘူး”

ပြောရင်း ကိုနိုင်လက်မှ နာရီကိုငုံကြည့်သည်။ စံပယ်ဖူးနှင့်
“ခွဲရမှာပါလား” ဆိုသည့် စိတ်တစ်ခု ဝင်နေသောကြောင့် ကွေ့တီယို
လည်း စားမဝင်။ စံပယ်ဖူး၏ပန်းကန်ထဲသို့ အသားဖတ်များ ဆယ်ယူ
ထည့်ပေးလိုက်၏။

“နယ်မြေဒေသတွေမှာ ဆက်သွယ်ရေးခက်ခဲစဉ်က ပေါ်ခဲ့တဲ့ ပါးစပ်ရာဇဝင်ပဲဖြစ်မှာပါလေ။ လက်နက်နဲ့ ငြိမ်းချမ်းရေးမလဲခင် စပ်ကြားမှာလည်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ဒီလို ကိုနိုင်ရဲ့ ဟိုတုန်းက မွန်ပြည်နယ်မှာ တာဝန်ကျခဲ့တဲ့ တပ်မတော်အရာရှိလေးတစ်ယောက်နဲ့ မွန်တိုင်းရင်းသူလေးတို့ သံယောဇဉ်ဖြစ်မိကြတယ်ပေါ့။ ဒီတစ်ခါ စစ်မြေပြင်က အောင်ပွဲနဲ့ပြန်လာတဲ့အခါ လက်ထပ်ခွင့်ရက် တောင်းယူပြီး လက်ထပ်ကြမယ်ပေါ့။ သူတို့ တကယ်ကိုချစ်ခဲ့ကြတာပါ။ ဒါနဲ့ပဲ သူတို့နှစ်ဦး သစ္စာဆိုကြတယ်။ ယောက်ျားလေးဘက်ကလည်း ဘယ်လိုနည်းနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် အရောက်ပြန်လာမယ်ပေါ့။ မိန်းကလေး ဘက်ကလည်း သစ္စာဆိုတယ်။ ရန်ကုန်-မော်လမြိုင် လမ်းခရီးမှာ ခြားထားတဲ့ မုတ္တမမြစ်ကမ်းကူးနိုင်တဲ့ အိပ်မက်တံတားကြီး ဆောက်နိုင် တဲ့အချိန်ထိ စောင့်ပါ့မယ်တဲ့”

“အဲဒီတော့...”

“အင်း...အခုခေတ်က နည်းပညာတွေ တိုးတက်နေတဲ့ ခေတ်လေ။ နည်းပညာတွေ မဖွံ့ဖြိုးခင်ကတည်းက လကမ္ဘာပေါ် လူတွေရောက်နိုင်ခဲ့သေးတာ။ အဲဒါကြောင့် ပါးစပ်ရာဇဝင်လို့ ပြောတာ ပေါ့ ကိုနိုင်ရဲ့။ မုတ္တမနဲ့မော်လမြိုင်ကြားမှာ ကျွန်းတွေခံနေလို့ ဘယ်သော အခါမှ တံတားဆောက်နိုင်မှာမဟုတ်တဲ့အတွက် အိပ်မက်တံတားလို့ တင်စားခဲ့ကြတာ။ ဒါ အဲဒီတံတားကြီး တည်ဆောက်နိုင်တော့မယ် လို့ အရပ်စကားတွေပေါ်ထွက်လာခဲ့ပြီ။ နိုင်ငံတော်အကြီးအကဲတွေ ကိုယ်တိုင်က အကောင်အထည်ဖော်တော့မယ်လို့ တရားဝင်ကြေညာ တော့မယ့် အခြေအနေပေါ့။ အိပ်မက်တွေဟာ လက်တွေ့ဖြစ်လာခဲ့ပြီ။

ဒါကြောင့် ကိုနိုင်ကို ကျွန်မ ကံသေကံမ ကတိမပေးနိုင်ခဲ့တာကို နားလည်ပေးစေချင်တယ်။ အခု တည်ထားတဲ့ သစ္စာဟာ နောက် ၁၀ နှစ်လောက်ကြာတဲ့အခါမှာ တစ်မျိုးတစ်မည် ပြောင်းလဲသွားနိုင် တယ်လေ”

စံပယ်ဖူး၏စကားများကို ကိုနိုင် တွေးတောစဉ်းစားသွားမိပါ သည်။ စကားလုံးအများကြီးကို တရစပ်နားထောင်ရတိုင်း ဉာဏ်မီ အောင် သုံးသပ်ကြည့်နေရသည်။ စံပယ်ဖူးကို ကိုနိုင် ခေါင်းညိတ်ပြ လိုက်ပါသည်။ “အချစ်မှာ စွန့်လွှတ်ခြင်း၊ အနစ်နာခံခြင်းများ တွဲလျက်ပါ” သည်ဟု ကိုမြတ်စင် ပြောသည်ကို ကိုနိုင် ကြားဖူးသည်။ သူက ယောက်ျားလေးဖြစ်သည်။ စံပယ်ဖူးကို သစ္စာရှိရှိစောင့်နိုင်ဖို့၊ မင်္ဂလာစရိတ် စုဆောင်းထားဖို့၊ တစ်အိုးတစ်အိမ်ထူထောင်နိုင်ဖို့ကို ကြိုးစားထားဖို့ တာဝန်ရှိနေသည်။

မျက်နှာညိုနေသည့် ကိုနိုင်ကိုကြည့်၍ စံပယ်ဖူးမှာလည်း စိတ်မရွှင်နိုင်ပါချေ။ သူမပြောလိုက်သည့်စကားများက “တစ်ဖက်သက် ဆန်နေသလား” ဟု တွေးမိပြန်သည်။ သဘာဝကျသော စကားများကို စံပယ်ဖူး ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ နောင် ၁၀ နှစ်ဆိုလျှင်တော့ မည်သို့ဖြစ်လာနိုင်မလဲလို့ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ နောင် ၁၀ နှစ် ဆိုလျှင်တော့ မည်သို့ဖြစ်မလာနိုင်ခဲ့သော အခြေအနေမျိုးဖြစ်လာခဲ့သော် သူမကြောင့် ကိုနိုင်ကို အချိန်များ မဆုံးရှုံးစေချင်။

“မင်းပြန်လာလိမ့်မယ်လို့ ကိုယ်ထင်တယ်။ ယုံကြည်နေမိတယ်”

“အတတ်နိုင်ဆုံးတော့ ကျွန်မပြန်လာနိုင်အောင် ကြိုးစားမှာပါ ကိုနိုင်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်နှနှစ်ရယ်လို့တော့ အတပ်မပြောနိုင်ဘူးပေါ့။ သေချာတာတစ်ခုကိုတော့ ကိုနိုင် မှတ်ထားပါ။ ကျွန်မကို သိပ်ပြီးတော့

မမျှော်လင့်စေချင်ဘူး၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ စောင့်နိုင်ခဲ့တဲ့ အကျိုးကို မခံစားရမှာစိုးလို့ပါ။”

စက်ရုံဝင်းထဲမှ အော်သံ ဝေးဝေးဝါးဝါးကိုကြားလိုက်ရသည်။ ရှစ်ဘီးကားတစ်စီးဝင်လာသည်။ အဆောင်ထဲပြန်ပြေးဝင်ပြီး အဝတ် အိတ်များပြေးယူကြ၏။ ပိုးအိမ်လေးမှာလည်း စံပယ်ဖူး၏ခရီးဆောင် အိတ် အပြေးသွားယူပေးရှာသည်။ ကြိုရောက်နှင့်သူများက ကားပေါ် အပြေးတက်ကာ နေရာယူကြ၏။ ထိုကားက သမ္ဗန်ဆိပ်အထိ ပို့ပေး မည်ဖြစ်သည်။ သမ္ဗန်ဆိပ်ကနေ ချောင်းတစ်ဖက်သို့ စက်လှေဖြင့် ကူးကြကာ မြန်မာနိုင်ငံပိုင်ရဲကင်းမှာ ဝင်တွေ့အစစ်ဆေးခံကြရမှာ ဖြစ်သည်။ ထိုရဲကင်းကတော့ တရားမဝင် အလုပ်သမားကိုကြည့်ဖြူစွာ ပြန်လည်လက်ခံကြိုဆိုပေးသောနေရာဖို့ အမြဲတစေ တံခါးဖွင့်ထား ကြောင်း သိရလေသည်။

တကယ်တော့လည်း မြန်မာပြည်ကြီးက စံပယ်ဖူးတို့ကို မောင်း ထုတ်ထားခဲ့တာ မဟုတ်ပါ။ အမိမြေကိုသာ စံပယ်ဖူးတို့က စုံကန် ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။

“စက်ရုံထဲမှာ မင်းတို့ အမှတ်တရရှိက်ထားကြတဲ့ဓာတ်ပုံတွေ ရှိတယ်မဟုတ်လား၊ မင်းဓာတ်ပုံတစ်ပုံလောက် ကိုယ့်ကိုပေးခဲ့ပါ စံပယ်ဖူး၊ ပြီးတော့ ကိုယ် မင်းကို လိုက်မပို့ပါရစေနဲ့ကွာ။ ဒီစက်ရုံရဲ့ အဝမှာပဲ စောင့်နေတော့မယ်၊ ကဲ...မင်း သွားတော့ စံပယ်ဖူး၊ ကိုးနာရီဆိုရင် နေအရမ်းပူနေပြီ၊ မြဝတီမြို့ပေါ်က မိကျောင်းကုန်းမှာ တည်းရင်လည်း လုံခြုံတဲ့နေရာမှာပဲ တည်းပါ။ ကိုမြတ်ဇင်တို့ကို ကိုယ်အားလုံးမှာထားတယ်၊ သူတို့စီစဉ်ပေးလိမ့်မယ်၊ မနက်ဖြန်မနက် ကားစီးတဲ့အခါ မော်လမြိုင်ကားကို တိုက်ရိုက်မစီးနဲ့၊ လမ်းမှာ

သာမညတောင်ဝင်ပြီး တစ်ညအိပ်လောက် ဆရာတော်ကြီးကို ဝင်ဖူးပါ။ သာမညတောင်ရောက်ဖို့က မလွယ်ဘူး၊ မင်း ကိုယ်ပြောတာတွေ မှတ်မိရဲ့လား။”

အစ်ကိုကြီးတစ်ဦးလို တတွတ်တွတ်နှင့် ကိုနိုင်က စံပယ်ဖူးကို မှာနေလေသည်။ ယခုချိန်ကစ၍ ပျော်ရွှစ်စရာနေ့ရက်များ ကုန်ဆုံး သွားပြီဖြစ်သည်။ အိတ်ဆောင်ပဝါလေးဖြင့် ကိုနိုင် သူ့မျက်ရည်တွေကို သုတ်ပစ်ရင်း ကွေ့တီယိုဖိုး ရှင်းလေသည်။ စံပယ်ဖူးသည်လည်း သူမ၏ပိုက်ဆံအိတ်လေးထဲမှ အဖြူအမည်းလိုင်စင်ပုံလေးတစ်ပုံကို ထုတ်ယူကာ ကိုနိုင်ကိုပေးလိုက်လေသည်။

“ပစ္စည်းတွေ သိမ်းပြီးပြီဆိုတော့ လွယ်လွယ်ကူကူ ဒီပုံလေးပဲ ယူထားလိုက်ပါ ကိုနိုင်၊ ကျောင်းသားကတ်လုပ်ပြီး ပိုနေခဲ့တဲ့ပုံလေ၊ အိတ်ဆောင်ရလွယ်တာပေါ့၊ နောင် ဆယ်နှစ်လောက်ကြာခဲ့ရင်တော့...”

“နောင် ၁၀ နှစ်လောက်ကြာခဲ့ရင်တော့ အခုချိန်ထက် မင်း ပိုပြီးလှနေမှာပါ စံပယ်ဖူးရယ်”

စံပယ်ဖူး၏လိုင်စင်ဓာတ်ပုံလေးကို တယုတယဖြင့် ကိုနိုင် သူ၏ အင်္ကျီအိတ်ထဲထည့်သိမ်းလိုက်ပါသည်။ ထိုသို့အချိန်လုနေရစဉ်မှာပဲ ကိုနိုင်ကို အမေးချင်ဆုံး မေးခွန်းတစ်ခုမေးဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။ စံပယ်ဖူး မေးချင်ခဲ့သည်မှာတော့ ကြာခဲ့ပါပြီ။ သို့သော် အကြောင်း မတိုက်ဆိုင်သဖြင့် မမေးဖြစ်ခဲ့။ သူမ၏အကြွေးစာရင်းစာအုပ်အတွက် တာဝန်ယူခဲ့သူက ကိုနိုင်လားဟု စံပယ်ဖူးမေးဖို့ ကြိုးစားလိုက်ပါသည်။

“စံပန်းဖူး... စံပန်းဖူး...”

စံပယ်ဖူး၏အမည်ကို မပီမသခေါ်ရင်း ရောက်လာသူက ဝန့်ဖီအာပင်။ ဖီအာ၏မျက်လုံးအစုံမှာ ရဲရဲတွတ်နေ၏။ နှာခေါင်းထဲမှ

နာရည်တို့ကိုလည်း စနိုးတာဝါဖြင့် သုတ်နေ၏။ စံပယ်ဖူးမှာ ကိုနိုင့်ကို မေးမည့်မေးခွန်းက ဖိအာကြောင့် နှောင့်နှေးသွားရလေတော့သည်။ ဖိအာက တရုံရှုံ့ငိုရင်း စံပယ်ဖူးကို အားပါးတရ သိုင်းဖက်လေသည်။ ဖိအာ၏ပါးစပ်မှလည်း စံပယ်ဖူးကို တတွတ်တွတ်ပြောဆိုနေ၏။ စံပယ်ဖူး နားမလည်နိုင်တော့ပေ။ ဝန္တက စံပယ်ဖူးကို သိပ်မုန်းခဲ့သဖြင့် ဖြစ်သည်။

“မင်းအတွက် လုံချိန်က အမြတ်ခါးဖွင့်ထားပါတယ်တဲ့၊ သူမင်းကိုကြိုဆိုနေပါမယ်တဲ့၊ စက်ရုံပိုင်ရှင်ရဲ့ ထမင်းကိုစားနေရတဲ့ အတွက် တာဝန်ကျေရအောင် စံပယ်ဖူးအပေါ် အတင်းကာရော ခိုင်းခဲ့မိတာပါတဲ့၊ သူ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါတဲ့၊ စံပယ်ဖူးကို သူ့အမြဲတမ်း သတိရနေမှာပါတဲ့...”

ကိုနိုင် ဘာသာပြန်ပေးသည်။ စံပယ်ဖူး ကျေနပ်ဝမ်းသာစွာဖြင့် ဖိအာကို ပြန်လည်ပွေဖက်လိုက်ပါသည်။ စံပယ်ဖူးအပေါ်မှာ ဖိအာက မကောင်းမြင်စိတ် ထားခဲ့တာမဟုတ်မှန်း သိလိုက်ရသောအခါမှာတော့ စံပယ်ဖူးကိုယ်တိုင် ဖိအာကို လေးစားသွားခဲ့ရပါသည်။

“အင်း...တကယ်တော့လည်း ဖိအာပြောတာ ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ ဖိအာနဲ့ငါတို့က ဘဝတူတွေပဲ၊ အဆင့်မတူပေမယ့် အတန်းတူခဲ့တာပါပဲလေ...”

ဖိအာ အပေါ်မှာ ထားသော စံပယ်ဖူး၏စိတ်ထားတို့ ပြောင်းလဲလိုက်ပါသည်။ ဖိအာက တကယ်တမ်းမှာ စံပယ်ဖူးကို မုန်းခဲ့ခြင်း အလျဉ်းမရှိခဲ့ပါချေ။ ဖိအာနှင့် ရင်ဘတ်ချင်း အပ်ထားရာမှ စံပယ်ဖူးရုန်းထွက်လိုက်ပါသည်။

“စံပယ်ဖူးရေ...အစ်ကိုတို့သွားကြရအောင်”

ကိုမြတ်ဇင် လာခေါ်သောကြောင့် စံပယ်ဖူးအားလုံးကို နှုတ်ဆက် ထွက်ခွာဖို့ ပြင်ဆင်ရပါတော့သည်။ ကိုမြတ်ဇင်နှင့် ကိုနိုင်တို့ စကား တစ်ခွန်းစ၊ နှစ်ခွန်းစပြောရင်း ရှေ့မှဦးဆောင်ထွက်သွားကြပါသည်။ ဖိအားနှင့် စံပယ်ဖူးမှာ လေးလံသောခြေလှမ်းများဖြင့် စက်ရုံရှေ့သို့ လိုက်လာခဲ့ကြပါသည်။ ရှစ်ဘီးကားပေါ်မှာပြန်မည့်သူများနှင့် ပြည့်နေ ၏။ မပြန်ကြသူများက နီးစပ်ရာများကိုနှုတ်ဆက်နေကြ၏။ ကိုဇာနည် အောင်ဦးဆောင်သော ယောက်ျားလေးအဖွဲ့က ကားနောက်မှာ နေရာယူ တက်ရပ်ကြ၏။ အားလုံးက စံပယ်ဖူးကို စောင့်နေကြဟန်တူသည်။

ကျော်ဦးနှင့်အချို့လူများက ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသေးသည်။ ကားမဆံ့ သောကြောင့် အာကာတို့ယောက်ျားပျိုလေးတစ်သိုက် ပြန်ဆင်းရင်း ဦးစားပေးသင့်သူများကို ပထမဦးစားပေးတက်ခိုင်းကြသည်။ လူသုံးရာနီးပါးက ပြန်ခွင့်ရတုန်း ပြန်ရတာမို့ အလှူအယက်။ တိုးတိုး ဝှေ့ဝှေ့။ မာမားနှင့်စက်ရုံပိုင်ရှင်က ဟန်ဆောင်ပြုံးနေပေမယ့် ရင်ထဲ မချိနိုင်ကြပါချေ။ သတ်မှတ်ရက်အမီ ဗန်ကောက်သို့ ပို့ရမည့်ပစ္စည်း များအတွက် သောကဝန်ပိနေမှာတော့ သေချာပါသည်။ ကျန်ရစ်ခဲ့ရ မည့်သူများမှာ ပြန်သွားသည့်လူများကိုယ်စား အလုပ်များကို နှစ်ဆမျှ ပိုမိုလုပ်ပေးရမည့် အခြေအနေသို့ရောက်သွားရလေသည်။ ပြန်မည့်သူ များကိုလည်း တားမရ။ အလုပ်သမားဝန်ထမ်းအသစ်တွေ ထပ်မရ မချင်း ရင်မောရကိန်းဆိုက်နေလေသည်။

“ကဲ...တက်တော့ စံပယ်ဖူး၊ နင်တို့မိန်းကလေးတွေကို အရင် ဦးစားပေးသွားခိုင်းလိုက်တာ၊ ကိုမြတ်ဇင်နဲ့မခင်ဖွေးတို့ခေါင်းခန်းထဲမှာ

ပါတယ်။ ကိုလှဆွေနဲ့ ကိုဇာနည်အောင်တို့လည်း နင်တို့ကို စောင့်ရှောက်ဖို့ ကားနောက်မှာပါခဲ့တယ်။ နင် စိတ်ချလက်ချသွားပါ စံပယ်ဖူး။ ငါတို့တွေကို နောက်တစ်ခေါက်လာကြိုမှာပဲ။ အဲဒီအခါကျမှ မိကျောင်းကုန်းမှာ ဆုံကြမယ်။ နင် အဲဒီစုရပ်မှာပဲ ငါတို့ကိုစောင့်နေနေ”

“အေးပါဟာ ငါသွားတော့မယ်။ ပိုးအိမ်လေး ငါသွားပြီနော်”

“အေး...အေးပါ သူငယ်ချင်းရယ်။ နင့်အပြန်လမ်းတစ်လျှောက် ဘေးအပေါင်း၊ ရန်အပေါင်းကင်းပါစေဟာ”

တကယ့် တကယ်ပြန်ရဖို့ ပိုးအိမ်လေးကို နှုတ်ဆက်သောအခါ မှာတော့ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းဖြစ်ခဲ့ဖူးသည့် သံယောဇဉ်ကြောင့် နှစ်ယောက်သား ငိုမိကြလေသည်။ အာကာ၊ ထူးနေအောင်၊ ကျော်ဦးနှင့် အောင်ကိုဦးတို့မှာလည်း မျက်ရည်ဝဲလျက် ကျန်ရစ်ခဲ့ရ၏။ မခင်ဝေတို့ အဖွဲ့ကတော့ မပြန်ဖြစ်ကြပေ။ နှင်းနှင်းခိုင်၏လက်မှဒဏ်ရာပျောက်ချိန် နှင့် လကုန်လျှင် မာမားတို့ထုတ်ပေးမည့် ရက် ၃၀ စာအပြည့်ရ မည့်အချိန် ကွက်တိအဖြစ် စောင့်ချန်ရစ်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်လေသည်။

ရှစ်ဘီးကားကြီးက တရွေ့ရွေ့နှင့် လုံချိန်စက်ရုံကြီးရှေ့မှ ထွက်ခွာ ခဲ့လေသည်။ လက်ပြနှုတ်ဆက်သူများ၊ အော်ဟစ်နှုတ်ဆက်သံများ ဝေဝေစီသွားလေသည်။ ရှမ်းဝန်ထမ်းများကလည်း တစ်ဦးမကျန် လက်ပြ နှုတ်ဆက်ကြ၏။ ဖိအာ၏နှာသီးဖျားထိပ်လေးသည်လည်း နီရဲ နေလေသည်။ မာမားနှင့် စာရေးမတို့သည်လည်း မျက်ရည်များ ကျဆင်းလျက် လက်ပြနှုတ်ဆက်ကြလေသည်။

“သွားတော့ သူငယ်ချင်းရယ်...ဥပဒေအရ ပေးတဲ့အပြစ်ဒဏ် ကို ခံရမှာသေချာရင်တော့ နင့်နောက်ကို ငါပြန်လိုက်လာခဲ့မှာပါ...”

ပိုးအိမ်လေး၏ရင်ထဲမှ စကားများကို မည်သူမှ မကြားနိုင်ပါချေ။ ပိုးအိမ်လေးတို့ ကျန်ရစ်ခဲ့သူတစ်သိုက် ကြည့်နေကြစဉ်မှာပဲ ရှစ်ဘီးကားကြီးက စက်ရုံတံခါးပေါက်၏ဂိတ်အဝမှာ ဖြည်းနှေးစွာ ရပ်တန့်သွားလေသည်။

“ဟေ့ စံပယ်ဖူး၊ ခဏလောက် မျက်နှာထွက်ပြပေးပါဦး၊ ဒီမှာ ကိုနိုင်က မင်းကိုခေါ်နေတယ်”

ထိုအခါမှပင် ရှစ်ဘီးကားရပ်တန့်သွားရတာ “ကိုနိုင်တားလိုက်လို့ပါလား” ဟု သိလိုက်ကြရလေသည်။ ကိုလှဆွေ၏အော်သံကြောင့် မာလာနံဘေးမှကပ်ထိုင်နေသော စံပယ်ဖူးမှာ လူတွေကြားထဲမှ ကျော်နင်းဖယ်ခွာ၍ ထွက်ခဲ့ရ၏။ စံပယ်ဖူး၏မျက်နှာမှမျက်ရည်တို့က မခြောက်သေး။ ကိုလှဆွေက စံပယ်ဖူး၏လက်တစ်ဖက်ကို ဆွဲယူထုတ်သည်။ ရှေ့က လက်ပါတော့ လူကပါနောက်မှ အတင်းထွက်၍ ရတော့သည်။

ကိုနိုင်က စံပယ်ဖူးကို ပြုံး၍ကြည့်လေသည်။ ထိုင်နေကြသော လူအုပ်ကြီးမှာလည်း မိန်းကလေးသဘာဝအတိုင်း အတင်းကာရော တိုး၍ကြည့်ကြလေသည်။ ကိုနိုင်ကအောက်မှ တစ်စုံတစ်ရာကို ကမ်းပေးလေသည်။ ကားပေါ်မှလှမ်းယူသော စံပယ်ဖူး၏ လက်က ကိုနိုင် လက်ဆီသို့မရောက်။ ထို့ကြောင့် ကိုနိုင်ကမ်းလင့် သော အရာဝတ္ထုလေးကို ကိုဇာနည်အောင်က ကြားခံယူ၍ စံပယ်ဖူးထံ လှမ်းပေးသည်။ စာရွက်ပိုင်းလေးတစ်ခု။ လက်နှစ်လုံးစာမျှသာရှိပါလိမ့်မည်။ ရှမ်းစာ (ထိုင်းနိုင်ငံသုံးစာလုံး)ဖြင့် ရေးထားတာမို့ စံပယ်ဖူးနားမလည်နိုင်ပါ။

ကိုနိုင်ကို အလှပဆုံး အပြုံးတစ်ခု ဆင်မြန်းပြီးတော့ စံပယ်ဖူး ပြုံးပြနှုတ်ဆက်လိုက်ပါသည်။ ကိုနိုင်ကလည်း စံပယ်ဖူးကို ခေါင်းညိတ် ပြုံးပြနှုတ်ဆက်ရင်း ရှစ်ဘီးကား ဒရိုင်ဘာအားထွက်လို့ရပြီဖြစ်ကြောင်း အချက်ပြလိုက်လေသည်။ ရှစ်ဘီးကားကြီးက လုံချိန်စက်ရုံပိုင်မြေမှ ကျော်ထွက်နိုင်ခဲ့ပြီဖြစ်လေသည်။ တဖြည်းဖြည်း လက်ပြကုန်ရစ်သူ များမှာ သေးငယ်သွားလေသည်။ ကိုနိုင်သည်လည်း စံပယ်ဖူးလိုက်ပါ သွားသော ရှစ်ဘီးကားကြီး မျက်စိအောက်မှ ပျောက်ကွယ်သွားသည် အထိ ငေးမောကာ ကြည့်နေမိလေသည်။

စံပယ်ဖူးမှာလည်း မဖတ်တတ်သော စာတန်းလေးကို အခါခါ ဖွင့်ကြည့်ရင်း သက်ပြင်းရှည်ကြီးတစ်ခု ဆွဲ၍ချလိုက်မိပါသည်။ ကိုနိုင် စက်ရုံဝကနေ စောင့်နေမယ်ဆိုတဲ့စကားတော့ တည်ပါသည်။ ကိုနိုင် သူမကို တကယ်ချစ်ခဲ့ပါလားဆိုတာကို ယုံကြည်လိုက်မိပါတော့သည်။ ကိုနိုင် ဘာရေးထားတာပါလိမ့်။ စံပယ်ဖူး နားမလည်ပါ။ ကိုမြတ်ဇင် ကော ရှမ်းစာတတ်ခဲ့လျှင် ထိုစာ၏အဓိပ္ပာယ်ကို “သိရကောင်းရဲ့” ဟု တွေးမိသေးသည်။ မိကျောင်းကုန်းရဲ့စုရပ်မှာ နားကြမ္မာ ကိုမြတ်ဇင်ကို မေးတော့မည်ဆိုသော်လည်း ကိုမြတ်ဇင်သာ မသိခဲ့လျှင် လမ်းဆုံးပြီ ဖြစ်သည်။ ကားဒရိုင်ဘာကတော့ ရှမ်းလူမျိုးမို့ ကားဒရိုင်ဘာကို ဖတ်ခိုင်းကာ ကိုမြတ်ဇင်ကို ဘာသာပြန်ခိုင်းလေမည်။ ထိုစာကြောင်း လေးကိုမြင်တော့ ပိုးအိမ်လေး၏ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှ သူရလက်ရေးနှင့် စာကြောင်း သုံးကြောင်းမျှကို သတိရမိလေသည်။ ထိုအကြောင်းကိစ္စ တွေကိုမေးပြီး ရှင်းလင်းချင်ပါသော်လည်း ပိုးအိမ်လေးအား အပြုံးနှင့် သာ လမ်းခွဲခဲ့မိပါသည်။

“ဝေး...စံပယ်ဖူး လာထိုင်လေ၊ ရှေ့မှာ စက်ရုံမှူးနဲ့ရဲတွေ ဝါယာလက်ကားတစ်စီး စီးပြီးထွက်သွားတာပဲ၊ သမ္မာန်ကူးတို့ဆိပ်

ကနေ ထွက်လို့ရအောင် လမ်းသွားရှင်းတာတဲ့၊ မပူနဲ့ စံပယ်ဖူး
လာထိုင်၊ အခြေအနေတွေက အရမ်းတင်းမာမနေသေးပါဘူး၊ ငါတော့
ဒီကို နောက်တစ်ခါပြန်မလာရအောင်လို့ နောက်ကြောင်းကို လှည့်
မကြည့်ခဲ့ပါဘူး၊ ဒီကားပေါ်တက်ကတည်းက ခေါင်ရမ်းပန်းပွင့်ကို
ဘုတ်ခနဲပစ်ချခဲ့တယ် အဟုတ်”

မာလာက ပြောပြောဆိုဆို စံပယ်ဖူးကို လှမ်းဆွဲသည်။ နောက်
ကြောင်းပြန်ကြည့်မိလျှင် ထိုကြည့်မိသောနေရာသို့ “နောက်တစ်ခေါက်
ပြန်ရောက်တတ်သတဲ့လား” စံပယ်ဖူးကတော့ ကြည့်ခဲ့မိသည်။ ကိုနိုင်
တစ်ယောက်တည်း ဟိုးဝေးဝေးမှာ အစက်ကလေးတစ်စက်အဖြစ်သာ
ကျန်ရှိတော့သည်အထိ ကြည့်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သို့ဆိုလျှင် လုံချိန်
စက်ရုံကြီးဆီသို့ စံပယ်ဖူး ထပ်ရောက်ဦးမှာ သေချာသလိုဖြစ်သွား
သည့်သဘောမျိုး သက်ရောက်သွားသည်။

“စိတ်ပါဟာ...ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ်နိုင်အောင်ထိန်းနိုင်ရင် ရပါ
တယ်၊ ငါတို့အခု ဒီမဲဆောက်မြို့ကို ရောက်လာရတာကလည်း
ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် မထိန်းနိုင်ခဲ့ကြလို့ပါဟာ၊ ကြည့်ထားစမ်းပါ၊ ငါ
ဒီမြို့ကို လုံးဝပြန်မရောက်စေရဘူး...”

စံပယ်ဖူး၏စကားကြောင့် စံပယ်ဖူးထံသို့ အားလုံးဝိုင်းကြည့်
ကြသည်။ ထိုစကားကို မယုံကြည်သူများက ရယ်ကြသည်၊ ပြုံးကြ
သည်။ ကိုလှဆွေနှင့် ကိုဇာနည်အောင်တို့ကတော့ ခပ်တည်တည်ပင်
ရှိနေကြသည်။ ကံကြမ္မာဆိုတာကို မည်သူမှ အတပ်မပြောနိုင်သလို
လောင်းကြေးထပ်၍ အနိုင်အရှုံးဆုံးဖြတ်၍ရတာမျိုးလည်းမဟုတ်ပေ။
ကံကြမ္မာစီရင်ချက်အတိုင်း နာခံရုံသာရှိလေသည်။

သမ္ဗန်ဆိပ်၌ စက်လှေသုံးစီးငှားပေးစဉ်မှာ စက်ရုံမှူးက ပြန်လိုက်
လိုသူရှိပါက ဘတ်ငွေ မည်ရွေ့မည်မျှဆုချပါမည့်အကြောင်း ဆွယ်

သေးသည်။ မရပါ။ နောက်ဆုံးတော့ စက်ရုံမှူးလည်း လက်လျှော့သွားသည်။ စက်လှေကူးတို့ခကိုလည်း သဘောထားကြီးသော စက်ရုံမှူးကပင် အိတ်စိုက်ရှင်းပေးသွားပါသည်။ “အပေါင်ငွေ ၁၀ ရက်စာတောင် ယူထားပြီးမှတော့ စက်လှေကူးတို့ခ ပေးရတာ နှမြောနေသလား” ဟု တစ်ခွန်းစီဝိုင်းပြောကြပြန်သည်။ အားလုံးအလုပ်ရှုပ်နေသောကြောင့် စံပယ်ဖူးမှာ သူမလက်ထဲမှစာရွက်လေးကို ကိုမြတ်ဇင်ထံ မပြုဖြစ်လိုက်ပေ။ ရှစ်ဘီးကာဒရိုင်ဘာကလည်း ပြန်လှည့်၍ စက်ရုံမှ ကျန်လူအုပ်ကြီးကို ပြန်သွားခေါ်လေပြီ။

စံပယ်ဖူးမှာ လက်ထဲစာရွက်ပိုင်းဆုပ်ကိုင်ရင်း ဘာလုပ်ရမှန်း မဆုံးဖြတ်နိုင်အောင် ဖြစ်နေရသည်။ စက်ရုံမှူးကိုလည်း မပြရ။ အားလုံးကလည်း ကိုယ်စီကိုယ်စီ စက်လှေပေါ်သို့ တက်နေကြတော့သည်။ အချိန်လုနေရသည့်အတွက် ကိုမြတ်ဇင်နှင့် မခင်ဖွေးတို့မှာလည်း စက်လှေသုံးစီးပေါ် နေရာချပေးကြရ။ ဘာသာပြန်ပေးရနှင့် အလုပ်များနေတော့သည်။ ကိုမြတ်ဇင်တို့ကို အားနာစွာနှင့် စံပယ်ဖူး၏ ဆန္ဒတို့ကို မျှိုသိပ်လိုက်ပါသည်။ မြဝတီမြို့ပေါ်ရောက်လျှင်တော့ ထိုစာတန်းလေး၏အဓိပ္ပာယ်ကို သိရဖို့က လုံးဝမသေချာတော့သော အခြေအနေဖြစ်သည်။ တွေးရင်း ကိုနိုင်မျက်နှာကိုမြင်ယောင် ကြေကွဲရလေသည်။

“ဟုတ်တယ်...သေချာတယ်၊ ငါ ကိုနိုင်ကိုလွမ်းနေတာပဲ”

စံပယ်ဖူး တစ်ဦးတည်း တိုးတိုးလေး ရေရွတ်ရင်း စက်ရုံမှူးကို လှမ်းကြည့်လိုက်လေသည်။ စက်ရုံမှူးကလည်း ဇွဲမလျော့သေးပေ။ မည်သူများစိတ်ပြောင်းပြီး ပြန်လိုက်မလဲဟု ဆုကြေးငွေများ တိုးတိုး၍ ပေးခေါ်နေလေသည်။ စံပယ်ဖူးမှာ စက်လှေပေါ်သို့တက်ရန် စိတ်တန်းရင်း

ခြေတစ်လှမ်းနောက်သို့ ရွှေမိသည်။ လက်ထဲမှ အဝတ်အိတ်ကို မြေပြင်ပေါ်ပစ်ချလိုက်သည်။

“မင်း ပြန်လာလိမ့်မယ်လို့ ကိုယ်ထင်တယ်၊ ယုံကြည်နေမိတယ်”

ကိုနိုင် ပြောစကားတွေက စံပယ်ဖူး၏နားထဲပြန်ဝင်ရောက်လာသည်။ ကိုနိုင်က သူမ၏နံ့ဘေးကနေ တိုးတိုးလေး ကပ်ပြောလိုက်လေသလားဟု ထင်ယောင်ထင်မှားဖြင့် စံပယ်ဖူးမှာ နံဘေးသို့ စောင်းငဲ့ကြည့်မိသွားလေသည်။

“ကိုနိုင်မှ ရှိမနေတာဘဲ”

ယူကျုံးမရစ္စာဖြင့် စံပယ်ဖူး၏ပါးပြင်ပေါ် မျက်ရည်ပူများ ကျဆင်းလာတော့သည်။ ချစ်ခြင်းမှာ ဆွဲအားဆိုသည့် စွမ်းအားရှိနေကြောင်း စံပယ်ဖူး သိလိုက်ရပါပြီ။ ပထမဆုံးစက်လှေက လူပြည့်သဖြင့် ထွက်သွားလေပြီ။ စက်ရုံမှူးတိုးပေးနေသော ဆုကြေးငွေက ဘတ်ငွေ ၅၀၀ အထိရှိခဲ့လေပြီ။ သို့သော် တစ်ဦးမျှပြန်လိုက်သူ မရှိသေးပေ။

ဇာတိအမှန် ဖုံးကွယ်၍ မဲဆောက်မြို့မှာ ရာသက်ပန်နေထိုင်၍ ရပါသည်။ ချစ်ရသူ ကိုနိုင်နှင့်လည်း ရွှေလက်တွဲနွဲ့ပျော်လို့ရပါသည်။ ဒါပေမဲ့ ကိုနိုင်ကိုယ်တိုင်က စံပယ်ဖူးပြုခဲ့သော အပြစ်မှန်သမျှကို ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းစေချင်ခဲ့သူဖြစ်သည်။ စံပယ်ဖူးကို အဖြူစင်ဆုံး ဖြစ်စေချင်ခဲ့သူဖြစ်သည်။ သူကိုယ်တိုင်ကလည်း ငွေစုထားမည်။ အနာဂတ်အတွက် ပုံဖော်ရင်း စံပယ်ဖူးပြန်အလာကိုစောင့်မည်။ ငယ်ချစ်ဦး နှင်းနှင်းခိုင်ကိုပင် ကျောခိုင်းပစ်ခဲ့သော အချစ်သူရဲကောင်းကိုနိုင်။

ဒုတိယစက်လှေသည်လည်း ထွက်ခွာဖို့ပြင်ပြီ။ စံပယ်ဖူးမှာ ဝေခွဲ
 မရနိုင်။ သူမသာပြန်လှည့်သွားလျှင် ကိုနိုင်ကလည်း ကြိုဆိုနေမှာ သေချာ
 ပါသည်။ နောင်အခါပြန်လာဖို့ဆိုသည်က ရေရာသေချာသည်မဟုတ်။
 ချစ်ရသူနှင့် ကွေကွင်းရသော ဆင်းရဲခြင်းသည် ဒုက္ခသာဖြစ်၏။
 ကိုနိုင်အပေါ် မေတ္တာစိတ်တွေ ယိမ်းယိုင်နေပြီမှန်း သိလိုက်ရသော
 အချိန် မနှောင်းသေးပါချေ။ စက်လှေပေါ်သို့ တက်နေသောလူများ
 ကုန်တော့မည်။ စံပယ်ဖူးကို ကိုမြတ်ဇင် တစ်ချက် လှမ်းကြည့်၏။

“ကျွန်မ မလိုက်တော့ဘူး ကိုမြတ်ဇင်”

ထိုသို့ ပြောရန်ဟန်ပြင်ပြီးကာမှ စံပယ်ဖူး စက်ရုံမျိုးကို တစ်ချက်
 ကြည့်လိုက်ပါသည်။ စက်ရုံမျိုးပေးနေသော ဘတ်ငွေ ၅၀၀ လည်း
 ရဦးမည်။ ကိုနိုင်ဆီလည်း ပြန်နိုင်မည်။ ငွေမရှိတော့ကော ဘာဖြစ်လဲ၊
 စက်ရုံကကျွေးထားမှာပဲ။ ခမ်းခမ်းနားနား မင်္ဂလာမဆောင်ရတော့ကော
 မှုစရာလား၊ ကိုနိုင်ကလည်း ဝင်ငွေကောင်းသူမို့ စံပယ်ဖူးကို
 တင့်တောင်းတင့်တယ်...။

သူရကိုမျက်စိထဲမြင်မိပြန်ပါသည်။ “သူရအပေါ်မှာကော
 တရားပါရဲ့လား” ဟု စံပယ်ဖူး တွေးမိပြန်သည်။ သူရထံမှ အခြေအနေ
 ကို သိရဖို့လက်တစ်ကမ်းအကွာမှာပင် စံပယ်ဖူးပြန်ရဖို့ဖြစ်လာခဲ့သည်။
 ဒေါ်မြင့်ရှင်နှင့်တွေ့ခဲ့ဖို့ ကောင်းသည်ဟု ထင်မိပြန်သည်။ တကယ်တော့
 သူရကို စံပယ်ဖူး အကြောင်းမဲ့ မုန်းနေခြင်းတော့ မဟုတ်ပါ။ အန်တီ
 ဒေါ်ရွှေဆင့်က နို့ကြောပိတ်နေသဖြင့် ဆေးကုသမှုခံယူနေရစဉ်မှာ
 သူရက စံပယ်ဖူး၏မိခင်ထံ နို့စို့ခဲ့ရပါသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း
 သူရကြောင့် (စံပယ်ဖူးနို့အောင် မစို့ခဲ့ရတာဆိုသည့် နောက်ပြောင်မှု

တွေကြောင့်) အရွယ်ရောက်လာသော စံပယ်ဖူးတို့ကိုရန်သူအဖြစ် သက်ရောက်သွားစေခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ စံပယ်ဖူး၏မိခင် ဒေါ်ခင်ခင် လေးက သူရကို တုန်နေအောင်ချစ်ခဲ့ပါသည်။

“စံပယ်ဖူး လာ၊ နင်နဲ့ငါပဲ ကျန်တော့တာ၊ ဘာတွေတွေး နေတာလဲ”

မာလာကပြောရင်း စံပယ်ဖူးကို ဆွဲခေါ်သည်။ မာလာကို စံပယ်ဖူး တစ်ခုပြောရန် စဉ်းစားလိုက်သည်။ မာလာကတော့ စံပယ်ဖူး ၏အဝတ်အိတ်ကို ဆွဲယူ၍ စက်လှေသမားထံ လှမ်းပေးသည်။

“ဘာလဲ...စက်ရုံမှူးက ဘတ်ငွေ ၅၀၀ ဆုပေးမယ်ဆိုလို့ နင်စဉ်းစားနေတာလား စံပယ်ဖူး၊ နင် ငွေဝယ်ကျွန်ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်၊ ပိုက်ဆံအများကြီး မစုမိလို့ စိတ်ညစ်နေတဲ့လူတွေမှ အများကြီး၊ ဒါပေမဲ့ စက်ရုံမှူးရဲ့ဆုငွေကို မမက်မောဘဲ ငါတို့ထက်အရင် လှေပေါ်ကို ဦးဆုံးတက်ကြတာဟုတ်”

ဟင်...မာလာစကားတွေကို စံပယ်ဖူး အထင်ကြီးသွားရပါ သည်။ မာလာကို ရူးပေါပေါစာရင်းထဲ သွင်းထားခြင်းဖြစ်သည်။ စာလည်း မတတ်။ ယခု မာလာစကားက စံပယ်ဖူး၏နှလုံးသားထဲ စူးနစ်သွားရသည်။ မာလာ ပြောသည်မှာမှန်ပါသည်။ ကိုယ့်မြေ၊ ကိုယ့်ရေ ပေါ်ပြန်ရဖို့က ငွေငါးရာနှင့် လဲယူလို့ရနိုင်ပါရဲ့လား။ ငွေငါးရာမက်ပြီး လှည့်ပြန်သွားခဲ့လျှင် မျိုးမချစ်တတ်သူ၊ ငွေမက်သူ ဟု စက်ရုံထဲ ကျန်ရစ်ခဲ့သူများက လက်ညှိုးထိုးတော့မည်။ ဘတ်ငွေ ၅၀၀ ဆိုသည်မှာ စံပယ်ဖူး၏တစ်လစာ ကျောင်းစရိတ်ပင် မရှိပေ။

စံပယ်ဖူးမှာ မည်သို့မည်ပုံ စက်လှေပေါ်သို့ ရောက်သွားရသည် မှန်း မသိနိုင်ပါတော့ချေ။ မခင်ဖွေးက စံပယ်ဖူး၏လက်ချောင်းလေး

များကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း နှစ်သိမ့်သည်။ ကိုမြတ်ဇင်က စက်လှေသမား အနီးမှာ မတ်တတ်သွားရပ်သည်။

“မခင်ဖွေး ဒီစာရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို သိလားဟင်”

ညာဘက်လက်ထဲမှာ ဆုပ်ကိုင်ထားသော စာရွက်လေးကို မခင်ဖွေးထံပေးလိုက်သည်။ မခင်ဖွေးက ပြုံးသည်။

“အဲဒါ ကိုနိုင် ပေးလိုက်တာလား”

“ဟုတ်တယ် မခင်ဖွေး”

“အင်း...ကိုနိုင်က ဘယ်သန်ပေမယ့် လက်ရေးတော့လှပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်သန်တွေက ညာသန်တွေလောက် အသက်မရှည် တတ်ဘူးလို့ ကြားဖူးတယ်”

“ဟုတ်လား...ညီမတောင် အခုမှ သိရတော့တယ်၊ ကိုနိုင်လို အရည်အချင်းရှိတဲ့သူ အသက်တိုမယ်ဆိုရင် စက်ရုံက နှမြောမှာပဲ”

“စံပယ်ဖူးကကော...”

မခင်ဖွေးအမေးကြောင့် စံပယ်ဖူး ရှက်သွားရပါသည်။ ငိုထားသဖြင့် မို့အစ်နေသော မျက်နှာအလှမှာ စံပယ်ဖူးနှင့် လိုက်ဖက်နေပါသည်။

“ကမ်းကပ်တဲ့အခါ စက်လှေသမားကို ဖတ်ခိုင်းမယ်လေ နော်”

မခင်ဖွေးကို စံပယ်ဖူး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပါသည်။ စက်ရုံမှူးက ဇွဲမလျှော့သေး။ ရှစ်ဘီးကား နောက်တစ်ခေါက်ပြန်အလာကို ငုံ့လင့်နေရစ်ခဲ့လေသည်။ ယခုမှပင် စံပယ်ဖူး၏စိတ်တို့ ရှင်းလင်းသွားရလေသည်။

ကမ်းကပ်သောအခါ စက်လှေကြီးချည်နေသော စက်လှေသမားထံ မခင်ဖွေးလျှောက်သွားလိုက်သည်။ အသက် ၃၀ ကျော်အရွယ်

စက်လှေသမားက ရယ်ကာမောကာဖြင့် ထိုစာကို ဖတ်ပေးလေသည်။
ကိုမြတ်ဇင်ကပါ စိတ်ဝင်တစားဖြင့် လိုက်လံမေးမြန်းပေးလေသည်။

“မင်းကိုချစ်တာ တစ်ဘဝစာပါတဲ့၊ မင်းကို မျှော်နေမယ်တဲ့”

မခင်ဖွေး ဘာသာပြန်ပေးသောစကားကြောင့် စံပယ်ဖူးကျေနပ်
သွားရပါသည်။ ကတိုက်ကရိုက်နှင့်မို့ ရရာစာရွက်နှင့် ကိုနိုင်ရေးပေး
လိုက်တာဖြစ်နိုင်ပါသည်။ သို့သော် ထိုစာရွက်ထက် စာကြောင်းက
ပိုတန်ဖိုးကြီးလေသည်။

“ဟာ...ဇာနည်အောင် မင်းတို့ ရှေ့ကသွားနှင့်တာ မဟုတ်
လား၊ ငါက မိကျောင်းကုန်းတောင် ရောက်လောက်ပြီ ထင်နေတာ”

ရဲကင်းရှေ့မှာ ကိုဇာနည်အောင် မျက်နှာညှိုးငယ်စွာဖြင့် ရပ်နေ
သဖြင့် ကိုမြတ်ဇင် မေးလိုက်သည်။ စိတ်ထင်စွာဖြင့် ကိုမြတ်ဇင်
ဦးဆောင်ကာ ရဲကင်းမျိုးနှင့် ဝင်တွေ့သည်။ ရဲကင်းမျိုးက ယဉ်ကျေး
ပျူငှာစွာဖြင့် ကြိုဆိုပါသည်။

“အခု အခြေအနေအရ အားလုံးရဲ့ မှတ်ပုံတင်တွေကို စစ်ဆေး
မှတ်တမ်းယူရပါတယ်၊ လောလောဆယ်မှာ ဒီနေ့ ဝင်လာမယ့်
စံပယ်ဖူးဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကို ကိုယ်တို့ရဲ့ ဌာနကနေ သက်ဆိုင်ရာ
ကာယကံရှင်အုပ်ထိန်းသူတွေဆီ တရားဝင်လွှဲပေးရမှာမို့ပါ။ ကိုဇာနည်
အောင်ဆိုတဲ့ ဒီညီလေးကို အားကိုးပြီး ခဏခေါ်ထားတာပါ။ သူ့စကား
အရ နောက်စက်လှေမှာ စံပယ်ဖူးပါလာလိမ့်မယ်ဆိုလို့ပါ။ ကျန်လူ
၁၀၀ ကျော်ကိုတော့ သွားခိုင်းလိုက်ပါပြီ”

ရဲကင်းမျိုးကို ကိုမြတ်ဇင် အံ့အားသင့်စွာ ကြည့်လိုက်လေသည်။
စံပယ်ဖူးမူ မတုန်လှုပ်တော့ပေ။ လူပျောက်ကြော်ငြာထားခဲ့တာ
ကြာပြီဆိုသည့်တိုင် နယ်စပ်ဂိတ်တွေကမူ အမှန်တရားပေါ်လာသည်

ထိ ဆောင်ရွက်နိုင်စွမ်းရှိလေသည်။ ရာဇဝတ်ဘေး ပြေးမလွတ် ဆိုလေသည်မို့ စံပယ်ဖူးက ကိုမြတ်ဇင်ရှေ့သို့ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ထွက်ရပ်ပေးလိုက်လေသည်။ ကိုနိုင်စာလေးကြောင့် ကြည်နူးခဲ့ရချိန် တိုတောင်းလှပါသည်။

“သမီးက စံပယ်ဖူးပါ...”

ခေါင်းမော ရင်ကျောကာဖြင့် ဝန်ခံလိုက်သော စံပယ်ဖူးကြောင့် ကိုမြတ်ဇင်နှင့် ကိုဇာနည်အောင်တို့မှာ “သွားပြီ၊ လမ်းဆုံးပြီ” ဟု ညည်းတွားလိုက်မိပါ၏။ စံပယ်ဖူးအတွက် တစ်ညလုံး၊ တစ်မနက်လုံး ကိုနိုင် တကွတ်တကွတ်မှာနေခဲ့သည်။

ရဲကင်းမှူးက ကျေနပ်စွာပြုံးရင်း ဂတ်စာရေးဆိုသူကို လှမ်းခေါ်၏။

“ဒီမှာဟေ့...စံပယ်ဖူးကိုတွေ့ပြီ၊ မှတ်တမ်းလေးလာယူပေးပါဦး၊ ကျန်တဲ့သူတွေက ဟိုဘက်က စစ်ဆေးရေးအဖွဲ့မှာ အမည်၊ အသက်၊ နေရပ်လိပ်စာလေးတွေ သွားပြောပေးကြပါ၊ မှတ်ပုံတင်လေးတွေပြပေးကြပါ”

ကိုဇာနည်အောင်က စာရင်းပေးပြီးပြီမို့ စံပယ်ဖူး၏အနီးမှာပင် ရပ်ကာ စောင့်ရှောက်ပေးနေ၏။ ထိုစဉ်မှာပဲ ရဲတပ်သားတစ်ဦး ဝင်လာ၏။ ရဲတပ်သား၏နံဘေးမှာ လိုက်ပါလာသူကို စံပယ်ဖူး အံ့ဩစွာဖြင့် တငေးတမောကြည့်လိုက်လေသည်။ ရှုပ်အင်္ကျီဒေါင်လိုက် အစင်းနှင့် လိုက်ဖက်သော စတိုင်ဘောင်းဘီဖြင့် သပ်ရပ်ခုံညားနေသော ယောက်ျားလေးတစ်ဦး။ ဆံပင်ကလည်း တိုနိုင်မျှ ခပ်တိုတို ညှပ်ထားသောကြောင့် ရှင်းလင်းစမတ်ကျလှလေသည်။

စံပယ်ဖူးမှာ ကြက်သီးဖြန်းဖြန်းထသွားလေသည်။ ထိုလူရွယ်ကမူ စံပယ်ဖူးကို ပြုံးရယ်ကာကြည့်နေလေသည်။

“နင်..နင်..သူရ၊ သူရပဲ၊ နင် မသေဘူးနော်”

စံပယ်ဖူးမှာ ဝမ်းသာမျက်ရည်များစီးကျလျက် သူရ၏ရင်ခွင်ထဲ ပြေးဝင်ပွေ့ဖက်လိုက်မိလေသည်။ သူရသည်လည်း စံပယ်ဖူးကို ပြန်လည်ထွေးပွေ့ထားမိပါသည်။ ရဲကင်းမှူးက ရှောင်ထွက်ပေးသွားသလို ကိုဇာနည်အောင်သည်လည်း ကိုမြတ်ဇင်တို့အနီး သွားရပ်နေ၏။

“နင် သေပြီဆိုပြီး ငါတို့ဒီဘက်ကို ထွက်ပြေးလာကြတာဟာ၊ အခု ငါ နှင့်အပေါ်မှာ မတရားဘူးထင်လို့ ဥပဒေအရပေးတဲ့အပြစ်ဒဏ်ခံဖို့ ပြန်လာခဲ့တာပါ။ သူရ ရယ် နင်မသေဘူးဆိုတော့ ဝမ်းသာလိုက်တာဟာ”

“နင် ထောင်မကျရတော့လို့ ဝမ်းသာတာလား၊ ငါ မသေလို့ ဝမ်းသာတာလား”

“လာပြီ... နင် ဟာလေ၊ ငါ့ကို အဲလိုမျိုးပြောတတ်လို့ ငါ ကြည့်မရခဲ့တာ၊ နင့် ခေါင်းကိုခွဲခဲ့တာ ငါမို့လား”

စံပယ်ဖူးမှာ စိတ်တိုစွာပြောရင်း သူရ၏ရင်ခွင်ထဲမှ ထွက်လိုက်သည်။ အပြင်ဘက်ရှိ ကိုမြတ်ဇင်တို့အဖွဲ့ကလည်း အခြေအနေကို အကဲခတ်နေ၏။

“ငါ ခေါင်းကြောမာတယ်ဆိုတာ နင် မသိလို့လား၊ ပိုးအိမ်လေး ငါ့ကို ရိုက်ခဲ့တဲ့ အုတ်ခဲကို မော်လမြိုင်က နင်တို့တည်းခွဲတဲ့အိမ်မှာ တွေ့ခဲ့ပြီးပြီ၊ နင် အရမ်းရက်စက်တာပဲ ဟာ၊ ငါ့မျက်လုံးပြန်ပွင့်တာကို သိရုံနဲ့ ဆေးခန်းမပို့ခဲ့ပေးဘူး၊ တော်သေးတာပေါ့၊ လူတစ်ယောက် အကူအညီနဲ့ ဆေးကုမြန်သွားလို့၊ လေးချက်တော့ ချုပ်လိုက်ရတယ်၊ ငါလည်း နေကောင်းတာနဲ့ နင်တို့နှစ်ယောက်သတင်း လိုက်စုံစမ်းတာ ပါပဲ၊ ဒါနဲ့ပဲ နင့်မိဘတွေနဲ့ ငါ့မိဘတွေတိုင်ပင်ပြီး သတင်းစာထဲ လူပျောက်ကြော်ငြာထည့်လိုက်တာ”

သူရက ပြောရင်း စံပယ်ဖူးကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ပါသည်။

“ဒေါ်မြင့်ရှင် ရန်ကုန်ကို ဖုန်းဆက်တုန်းက ဒေါ်ချစ်ချစ်ရဲ့ ဘေးနားမှာ ငါရှိနေခဲ့တယ်။ ငါလည်း ဒေါ်ချစ်ချစ်ဆီမှာ နင်တို့ ဆက်သွယ်လာမယ့် သတင်းမျှော်ရတာ အလုပ်တစ်ခုပေါ့။ ဒေါ်မြင့်ရှင် က မဲဆောက်ကို လစာထုတ်ရက်တိုင်း အကြွေးသိမ်းသွားတယ်ဆိုလို့ ဒေါ်မြင့်ရှင်နဲ့ ချိတ်ဆက်ပြီး မနေ့က ငါ မြဝတီမြို့ကိုရောက်ခဲ့တာ။ ဒေါ်ရီရီခိုင်တို့ဆီ ညကဖုန်းခေါ်တော့ နင် ဒီနေ့မနက် ထွက်လာမယ် ဆိုတာသိရလို့ ပြန်ထွက်ပေါက်ဖြစ်တဲ့ ဒီရဲကင်းမှာ အကူအညီတောင်းပြီး ငါ နေနေခဲ့တာ။ ဒေါ်မြင့်ရှင်ကလည်း မပူပါနဲ့တဲ့။ စံပယ်ဖူးမပြန် ဖြစ်ခဲ့ရင်တောင် သူကိုယ်တိုင် လုံချိန်စက်ရုံအထိ သွားရှာပြီး ခေါ်ခဲ့ပေး ပါ့မယ်တဲ့။ သူတို့မှာ နင်တို့ကို ခေါ်ခဲ့တဲ့တာဝန်အပြည့်ရှိတယ်။ ငါတို့ ဖွလိုက်ရင် သူတို့ဒုက္ခရောက်မှာ။ ဒါကြောင့် ငါဒီမှာပဲ စောင့်နေရစ် ခဲ့တာ”

“ပိုးအိမ်လေးကတော့ ပါမလာခဲ့ဘူး”

သူရက လှပစွာ ပြုံးလေသည်။

“ငါ ထင်ထားပြီးသားပါ။ သူ ငါ့ကိုရှက်သွားတာဖြစ်ပါလိမ့် မယ်။ အင်းပေါ့လေ။ ငါ့ကို သူ့နာကြည်းသင့်ပါတယ်။ ဘာလို့လဲ ဆိုတော့...”

“နင့်စာကို ငါဖတ်ရပြီးပါပြီ။ အဲဒီစာကိုလည်း အမှတ်မထင် တွေ့ခဲ့ရတာပါ။ နင်နဲ့ငါ့ကို လူကြီးတွေ စီစဉ်ထားတယ်ဆိုပြီး ပိုးအိမ် လေးကို နင်ရေးပေးခဲ့တဲ့စာပေါ့...။ အဲဒါ တကယ်လား သူရ...ဟင်”

“ဟုတ်တယ်...ငါသိထားခဲ့တာကြာပြီ။ နင့်ကို အားလုံးက လျှို့ဝှက်ထားခဲ့တာတော့ မဟုတ်ရပါဘူးဟာ။ ကျောင်းပြီးမှ လက်ထပ်

ပေးကြမှာမို့လေ။ ဒီကြားထဲ နင်က ငါ့ကိုကြည့်မရနေတော့ ဒီအကြောင်း
တွေသိရင် နင် ဇွတ်တရွတ်ဆန်မှာစိုးလို့ပါ။ ငါ နင့်ကို တကယ်
မြတ်မြတ်နိုးနိုးနဲ့ ချစ်ခဲ့တာပါ။ ဟိုးကလေးဘဝကတည်းက အမည်ဖော်
မရတဲ့ ဝေဒနာတစ်ခုကြောင့်၊ သံယောဇဉ်တစ်ခုကြောင့်ပေါ့ စံပယ်ဖူး
ရယ်၊ နို့စို့ဖက်ဖြစ်ခဲ့လို့လားလည်း မသိပါဘူး။ နင့်ကိုငါ အမြဲ စောောက်
နေရမှ မြင်တွေ့နေရမှ ကျေနပ်မိတာ... ”

သူရကို စံပယ်ဖူး နားလည်စွာ ကြည့်လိုက်ပါသည်။ သူရ၏
စကားများက စံပယ်ဖူး၏ရင်ကို လှုပ်ခတ်နိုင်စွမ်းကင်းမဲ့နေသလိုပင်။

“ငါ့မှာ...ငါ့မှာ ချစ်သူရှိနေပြီ သူရ”

သူရ ရယ်ရင်း စံပယ်ဖူးကို ကြည့်လေသည်။

“ဒေါ်ရီရီခိုင်ဆီ ဖုန်းဆက်ပြီးကတည်းက သိထားပြီးပါပြီ။
နင်နဲ့အတူ ယောက်ျားလေးအဖော်တစ်ယောက်ပါလာတယ်တဲ့။ နင့်
အနားကို ဘယ်ပုရိသ ကပ်ခွင့်ရခဲ့ဖူးလို့လဲ၊ ငါ အဲဒီကတည်းက
သိလိုက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီအထိ ငါလိုက်လာခဲ့တာ နင့်ကို ရန်ကုန်
အပါ ပြန်ခေါ်ဖို့ပဲ။ ရန်ကုန်ကလူကြီးတွေအားလုံး နင့်ကို စိတ်ပူနေကြ
တယ်။ နင့်ကို မျှော်နေကြတယ်။ ပိုးအိမ်လေးအတွက်က အသိုက်
အဝန်းရှိသေးတယ်။ နင်က တစ်ကောင်ကြွက်ဘဝနဲ့ စွန့်စားချင်သေး
သလား၊ နင် ခေတ်ပညာတွေ သင်ထားတာက ကိုယ့်မြေ၊ ကိုယ့်
တိုင်းပြည်ကို အလုပ်အကျွေးပြုဖို့လား၊ သူများနိုင်ငံမှာ အချိန်နဲ့ ခန္ဓာ
စွမ်းအားတွေ ရောင်းစားဖို့လား... နင် စဉ်းစားပါ စံပယ်ဖူး”

သူရ၏အသံက တုန်ရီအက်ကွဲနေလေသည်။ ဝမ်းနည်းစိတ်
ကြောင့် စံပယ်ဖူး၏ရင်ထဲ ဆို့နှင့်နှင့်ကြီးဖြစ်လာခဲ့ရလေသည်။ နဂိုစိတ်
ကတော့ သူရသေပြီ အထင်နှင့် ပြစ်ဒဏ်ကျခံဖို့ ပြန်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ယခု သူရကို မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်တွေ့လိုက်ရသဖြင့် အပူလုံး ကျပြီး ချစ်ရသူ ကိုနိုင်ကို မြင်တွေ့ချင်စိတ်များ ကိန်းအောင်းလာခဲ့ရ ပါသည်။

ကိုနိုင်...။ ကိုနိုင်ကလည်း မျှော်လင့်နေမှာ သေချာပါသည်။ ဘဝတိုင်း ပေးဆပ်၍ မကုန်နိုင်အောင် မေတ္တာတရား ကြီးမားလှပါ သည့် မိဘများဆီသို့ ပြန်ရမည်လား။ ကိုနိုင် ရင်ခွင်ထဲ ဝင်ရမည်လား။ သို့သော် ယခုချိန်ခါတွင် သူရကိုလည်း စံပယ်ဖူး၏ဘဝလက်တွဲဖော် အဖြစ် နှစ်ဖက်မိဘများစီစဉ်ထားလေသည်။ ရန်ကုန်သို့ ပြန်သွားလျှင် အနှေး နှင့်အမြန် မင်္ဂလာပွဲကျင်းပပေးဖို့ကလည်း သေချာနေလေသည်။ စံပယ်ဖူးကို မိဘမောင်နှမများက စိတ်ချနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ပေ။ ကိုနိုင်ကို ရွေးချယ်လိုက်ပြန်သော်လည်း မိဘများကို စံပယ်ဖူး တွေ့ခွင့် ရမှာမဟုတ်တော့ပေ။ စံပယ်ဖူးကို သမီးအဖြစ်မှ စွန့်လွှတ်ဖို့လည်း ဝန်လေးကြမည် မဟုတ်ချေ။

ထိုအချိန်မှာပင် အာကာနှင့် ကျော်ဦးတို့၏အသံများကို ကြားလိုက် ရပါသည်။ မြဝတီချောင်းဟု အလွယ်ခေါ်နေကြသော သောင်ရင်းမြစ် ကို ဖြတ်ခဲ့သော ပြည်တော်ပြန်အဖွဲ့များ။ စပ်စုတတ်သူ အောင်ကိုဦးက အခန်းတွင်းထိဝင်၍ သူရနှင့် စံပယ်ဖူးကို ဝင်ကြည့်လေသည်။ အခြေ အနေကို ရိပ်စားမိသော အာကာမျက်နှာမှာ ညိုမည်းနေလေသည်။

“ဒီနေ့ ကားအဆင်းရက်မို့ ငါတို့ပြန်ရအောင် စံပယ်ဖူး၊ အချိန်က နည်းနေပြီ၊ နေ့တစ်ဝက်ကျိုးတော့မယ်၊ ဖြစ်ခဲ့ပြီးတဲ့ ကိစ္စ မှန်သမျှကို နင်မေ့လိုက်၊ အိပ်မက်ဆိုး မက်ခဲ့ဖူးတယ်ဆိုပြီးတော့ပေါ့၊ ဒီနေ့မှ မပြန်ရင် မြဝတီမြို့မှာ နှစ်ညထပ်တည်းနေရလိမ့်မယ်၊ အချိန်က ဘယ်လောက်တန်ဖိုးရှိတယ်ဆိုတာ သူများနိုင်ငံထဲ အလုပ်လုပ်ဖူးတဲ့

နှင့် အသိဆုံးဖြစ်မှာပါ။ နင် မဲဆောက်မြို့မှာ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့ဖြစ်ခဲ့၊ နင့်မှာ ဘယ်လိုအစွန်းထင်းတွေရှိရှိ ငါမေ့ပေးမယ်။ တစ်သက်လုံး ပြည်ဖုံးကားချထားပေးမယ်။ နင့်ရင်ထဲမှာ ဘယ်သူပဲရှိနေပါစေ၊ ငါ မသိချင်ယောင် ဆောင်ပေးမယ်။ ကတိပါ ပေးတယ်ဟာ၊ ဒါပေမဲ့ ငါတို့ အခုပြန်ကြရအောင် စံပယ်ဖူး၊ လမ်းမှာ သင်္ကြန်ရေပက်နေကြပြီ။ နင်နဲ့ငါ ဒီနှစ်သင်္ကြန် အတူတူပျော်ချင်တယ်ဟာ... နင်... နင်ပြန်လိုက်ခဲ့ပါနော်...စံပယ်ဖူး”

စံပယ်ဖူး ပြန်လိုက်စေချင်သဖြင့် သူရမှာ တောင်းပန်၍ ခေါ်ယူ နေရလေသည်။ စံပယ်ဖူးနှင့် တွေ့ရမှာ ကျိန်းသေနေပြီဖြစ်သောကြောင့် သူရက ရန်ကုန်ကနေ ပစ်ကပ်ကားတစ်စီး ငှားလာခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ယာဉ်မောင်းသင်ထားပြီးသော်လည်း တောင်တက်လမ်း ခရီးအတွက် အဆင်ပြေအောင် ရန်ကုန်မှ ဦးလေးတစ်ဦးကို အကူအညီတောင်းကာ ခေါ်ခဲ့ရသည်။ ထို ပစ်ကပ်ကားလေးက ရဲကင်းရှေ့မှာ ထွက်ခွာခွင့်ရဖို့ စောင့်စားနေသည်။ ရဲအရာရှိများကလည်း ရန်ကုန်ရဲဌာနများသို့ ဆက်သွယ် သတင်းပို့နေသည်။ သူရနှင့် စံပယ်ဖူးတို့ကို လက်မှတ်ထိုးခိုင်းရန် အတွက် ရဲကင်းမှ စာရေးကြီးက မှတ်တမ်းရေးနေလေသည်။

တကယ်ဆိုလျှင် သူရအနေနှင့်ကလည်း စံပယ်ဖူးကို “လိုက်ခဲ့ပါ” ဟု တောင်းပန်နေစရာမလိုပေ။ သက်ဆိုင်ရာ ရဲဌာနအချင်းချင်း ပြန်လည်အပ်နှံတာနှင့်ပင် ရန်ကုန်သို့ပြန်ရဖို့ လမ်းတစ်လမ်းသာရှိသည်။ စံပယ်ဖူးမှာ ဘွာခတ်ခွင့် မရှိ။ စံပယ်ဖူးအတွက် လမ်းဆုံးနေလေပြီ။ ထိုအချိန်မှာပင် ကျိမြတ်ဇင်က ရဲကင်းမှူးဆီ ခွင့်တောင်း၍ သူရ နှင့် စံပယ်ဖူးရှိရာ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာလေသည်။ ရဲစာရေး

ကြီးကလည်း လိုအပ်သော ရုံးတံဆိပ်များကို ရိုက်နှိပ်ပြီး မှတ်တမ်းဖိုင် မှာ သူ့ရကို လက်မှတ်ထိုးခိုင်းသည်။ သူ့ရပြီးတော့ စံပယ်ဖူးအလှည့်။ စံပယ်ဖူး၏လက်မှာ တုန်ယင်လျက်ရှိနေတော့သည်။ မှတ်တမ်းဖိုင်ပေါ် သို့ စံပယ်ဖူး၏မျက်ရည်တစ်စက် ပေါက်ခဲ။

ထိုဖြစ်ရပ်ကိုကြည့်၍ ကိုမြတ်ဇင်မှာလည်း စိတ်မချမ်းသာနိုင် ပါချေ။ အာကာတို့လေးဦးမှာလည်း အံတကြိတ်ကြိတ်၊ တက် တခေါက်ခေါက်။ ကံကြမ္မာကိုသာ ယိုးမယ်ဖွဲ့ရစတမ်းဆိုလျှင် ကံကြမ္မာ ၏ ရိုက်ချက်ရိုင်းခိုင်းလွန်းလှပါသည်။ စံပယ်ဖူးမှာ ချာခဲလှည့်ကာ ကိုမြတ်ဇင်ကို တွေ့ရချိန်၌ မျက်ရည်သုတ်၍ ပြုံးပြလိုက်ပါသည်။ ကိုမြတ်ဇင်ကို ကိုနိုင်က စံပယ်ဖူးအတွက် စောင့်ရှောက်ရေး အခါခါ အပ်နှံလိုက်သည်ကို သတိရမိသည်။ ကိုမြတ်ဇင်ကိုမူ နှုတ်ဆက်ဖို့အရေး ဝန်လေးနေမိတာ အမှန်ပင်။

“စံပယ်ဖူး...မင်း အပြစ်ဒဏ်တွေ မကျခံရတော့ဘူးဆိုတဲ့ အတွက် တို့တွေ၊ ကိုယ်တို့တွေ၊ အစ်ကိုတို့တွေ၊ အားလုံးက ဝမ်းသာ နေကြပါတယ်။ အားလုံးကိုကိုယ်စားပြုပြီး မင်းကို နှုတ်ဆက်လိုက်ပါ တယ်”

ကိုမြတ်ဇင်မှာလည်း ငိုသံစွက်၍နေပါသည်။ စိတ်က ထိန်း မရ။

“မင်းတို့ အိမ်ထောင်ရေးသာယာခိုင်မြဲပါစေကွာ၊ စံပယ်ဖူး အပေါ် အန္တတာခံပြီး အရာရာသည်းခံခွင့်လွတ်တတ်တဲ့ ငါ့ညီရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို အစ်ကိုတကယ် ချီးကျူးတယ်ကွာ၊ ဂုဏ်လည်း ယူပါ တယ်”

ကိုမြတ်ဇင်က သူရ၏ပခုံးကို ပုတ်၍ ကျကျနှပ်နှပ်ပြောလိုက်လေသည်။ သူရ ပြုံး၍ ကိုမြတ်ဇင်ကို ကြည့်သည်။ ယခုမှ တွေ့ရသော်လည်း ကိုမြတ်ဇင်နှင့် သူရတို့မှာ တကယ့်ညီရင်းကိုပမာ။

“ကဲ ညီလေးတို့လည်း ပြန်ဖို့ အချိန်နည်းနေပြီ၊ ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုကို တစ်ခုလောက်တော့ ခွင့်ပြုပေးစေချင်တယ်၊ အဲဒါက စံပယ်ဖူးကို ဆယ်မိနစ်လောက် စကားပြောပါရစေလို့ပါ၊ ခဏလေးပါ”

“ဟာ...ရပါတယ် အစ်ကိုရာ၊ ၁၀ မိနစ်လောက်နဲ့တော့ လမ်းခရီးက ဘာမှမပြောပလောက်ပါဘူး၊ ဖြတ်သန်းဂိတ်တွေကလည်း ညနေ ခြောက်နာရီမှ ပိတ်မှာပဲ၊ ပစ်ကပ်ကားက အင်ဂျင်လဲထားခဲ့ပြီးသားမို့ သတ်မှတ်မိုင်နှုန်းအတိုင်း မော်လမြိုင်မြို့ကို ဝင်နိုင်မှာပါ၊ ပြောပါ အစ်ကို...”

သူရက ကုလားထိုင်တစ်လုံးမှာ ထိုင်ရင်း ရှောင်ပေးသည်။

“စံပယ်ဖူးကို စကားပြောမှာ အစ်ကို မဟုတ်ပါဘူး၊ ကဲ... ခုပဲ သူ့ကိုအစ်ကို လွှတ်လိုက်မယ်၊ ခဏလေး”

ပြောပြီး ကိုမြတ်ဇင် လှစ်ခနဲ ပြေးထွက်သွားသည်။ စံပယ်ဖူးမှာ မြန်ဆန်လှသော အခြေအနေတွေအတွက် ရင်မောနေရလေသည်။ နှလုံးရောဂါအခံရှိသူမို့လည်း အသက်ရှူတိုင်း သတိထားနေရ၏။

သူရမှာ လက်မှနာရီကို တစ်ချက်ငုံကြည့်ရင်း အခန်းတွင်း ဝင်လာမည့်သူကို ကြည့်လိုက်သည်။ စံပယ်ဖူးမှာလည်း သူရ၏မျက်နှာကိုကြည့်၍ အခန်းတွင်းဝင်လာမည့်သူကို မျှော်မိသည်။ ရဲကင်း၏ ဝါးစိမ်းနံ့မပျောက်သေးသော ထရုံတစ်ချပ်ခြားမှ အရိပ်တစ်ခုဝင်လာခဲ့သည်။ စံပယ်ဖူး၏ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွား၏။ ခြေသံကြောင့် ရဲကင်းစာရေးကြီးလည်း မော့ကြည့်ရင်း သတိယူ၏။ ဝင်လာသူ ယောက်ျား

လေးတစ်ဦး၊ ထိုလူ၏ ဘယ်ဘက်လက်ထဲမှာ ရေသန့်ပုလင်း အသေးစားလေး တစ်ပုလင်း၊ စံပယ်ဖူးထိုင်ရာကနေ ထရပ်ရင်း ထိုလူကို အံ့ဩစွာဖြင့် ကြည့်လိုက်လေသည်။

“ကိုနိုင်...ကိုနိုင်...ကော ကျော်ဦးတို့နဲ့ အတူပါလာတာပေါ့ ဟုတ်လား၊ ကိုနိုင်မှာ မှတ်ပုံတင်မရှိဘူးဆို...”

စံပယ်ဖူးမှာ ဝမ်းသာမျက်ရည်တို့ တဖန်ပြန်လည်ခဲ့ရပါသည်။ စံပယ်ဖူးကို ကိုနိုင်မျက်ရည်များကြားမှ နားလည်စွာကြည့်လိုက်ပါသည်။ သူ့ရကို ကိုနိုင် ပြုံး၍ နှုတ်ဆက်လိုက်ပါသည်။ သူ့ရမှာ လည်း မချီသော ရင်ဖြင့် ကိုနိုင်ကို ပြန်လည်ပြုံးပြ အသိအမှတ်ပြုလိုက်ပါသည်။

“ကိုယ် မင်းကို သင်္ကြန်အကြိုရေလောင်းလိုက်ဖို့ အမှတ်ရတာနဲ့ လိုက်လာခဲ့တာပါ။ ကိုယ့်မှာ မြန်မာနိုင်ငံသား စိစစ်ရေးကတ်ပြားဆိုတဲ့ မှတ်ပုံတင်မရှိပေမယ့် မင်းကိုချစ်စိတ်ကြောင့် ဘာကိုမှ မစဉ်းစားနိုင်ခဲ့ပါဘူး၊ ရဲကင်းက စစ်ဆေးရေးမှူးတွေဆီ ခွင့်တောင်းပြီး မင်းကို တွေ့ခွင့်တောင်းခဲ့တာပါ။ တော်သေးတာပေါ့၊ မင်းတို့မြို့ထဲမသွားကြသေးလို့၊ ကဲ...မင်းကို ကိုယ် ရေနည်းနည်းလောင်းမယ်နော်”

သူ့ရကို အားနာစွာဖြင့် ကိုနိုင်မှာ စကားမြန်မြန်ပြော၍ ရေသန့်ပုလင်းဖွင့်ကာ ရေလောင်း၏။ ရေကို နည်းနိုင်သမျှနည်းအောင် အရှိန်ထိန်း၍ ကိုနိုင်လောင်းချလိုက်ပါသည်။ ရေနွေးကြမ်း ပန်းကန် အသေးတစ်လုံးစာမျှသာရှိသော အတာသင်္ကြန်အကြိုရေတို့မှာ စံပယ်ဖူး၏ ပခုံးသားမှတစ်ဆင့် နှလုံးသားထိတိုင် စီးဆင်းသွားခဲ့ပါသည်။ အေးရာမှ နွေးသွားသော ခံစားမှုကိုလည်း အံ့ဩရပါသည်။ စပယ်ဖူး ကျေနပ်စွာဖြင့် ကိုနိုင်ကို ကြည့်လိုက်ပါသည်။

“ပေါင်ဒါအစား ရေလောင်းခွင့်ရခဲ့တဲ့အတွက် ကိုယ်အရမ်း ဝမ်းသာမိပါတယ်။ မင်းကို ခုလိုတွေ့ခွင့်ပေးခဲ့တဲ့ မင်းရဲ့သူငယ်ချင်း ကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

သူငယ်ချင်းတဲ့။ မြန်မာနိုင်ငံသုံးစကားအတွက် အယဉ်ကျေးဆုံး ဖြစ်အောင် ကိုနိုင် သုံးနှုန်းလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ကိုနိုင် ရောက်လာပြီ ဆိုကတည်းက ကိုမြတ်ဇင်တို့ ဆီးကြိုပြောပြလို့ သူရ အကြောင်း ကိုနိုင် သိခဲ့ပြီးလေပြီ။

သူရ ပြောသည်ကနည်းလမ်းကျနေတာမို့ စံပယ်ဖူး ကိုယ်တိုင်က ပြန်ရဖို့ကို လက်ခံပြီးခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ အချစ်ဆိုသည်က ပေးဆပ်ခြင်း၊ အနစ်နာခံခြင်းအပြင် စွန့်လွှတ်ခြင်းပါပါသည်လို့ ကိုနိုင်ကြားဖူးသည်။ သူရ၏ဟန်ပန်က မြို့ကြီးသားဆိုသော်လည်း သိမ်မွေ့နေသည်။ ကင်းစင်နေသည်။ ဝေါဟာရစကားလုံးအများကြီးကို နားမလည်သော ကိုနိုင်မှာ သူရ၏ အမူအရာကို ခွဲခြားတင်စားခြင်း မပြုနိုင်ပေ။ ကိုနိုင် ကျေနပ်စွာ သူရလို ယောက်ျားပီသသူလက်ထဲ ချစ်ခဲ့ရသူ စံပယ်ဖူးကို စိတ်ချလိုက်မိပါသည်။

သူရသည်လည်း ကိုနိုင်ကို အကဲခတ်၍ အမှတ်ပေးနေမိပါ သည်။ ကိုနိုင် အသံဝဲဝဲမှာလည်း နားထောင်ကောင်းလှလေသည်။ အချစ်ဆိုသည်ကိုမသိခဲ့သော စံပယ်ဖူးကို ချစ်တတ်လာစေခဲ့သော စွမ်းအားတစ်မျိုးက ကိုနိုင်ထံတွင်ရှိနေကြောင်း သူရ ရိပ်စားမိခဲ့ပါသည်။ တကယ်လည်း သူရကိုယ်တိုင်ကပင် ကိုနိုင်ကို ငေးမောကြည့်ခဲ့ရလေ သည်။

“မင်းက ခရီးဆက်ရဦးမှာမို့ ရေအများကြီး မလောင်းလိုက် တာပါ”

“ကိုနိုင် လောင်းတဲ့သင်္ကြန်ရေ အများကြီးကို ခံယူဖို့ ကျွန်မ ပြန်လာခဲ့မှာပါ။ ယုံပါ ကိုနိုင်၊ ကျွန်မ တကယ်ပြန်လာခဲ့မှာပါ။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်နှစ်လ၊ ဘယ်နှစ်နှစ်ရယ်လို့တော့ ကျွန်မ အတပ်မပြော နိုင်ခဲ့ဘူးပေါ့ ကိုနိုင်ရယ်၊ ကျွန်မ ကျောင်းပြန်တက်မယ်၊ ဘွဲ့ရတဲ့အခါ တိုင်းကျိုးပြည်ပြုလုပ်ငန်းတွေလုပ်မယ်၊ ပြီးရင် မဲဆောက်မြို့ကို ပြန်လာမယ်၊ ဘဝတူ လူတန်းစားအချင်းချင်း စာနာရိုင်းပင်းကူညီမယ်၊ ပိုးအိမ်လေးကို လာပြန်ခေါ်မယ်”

“မင်းရဲ့အိမ်ထောင်ရေးကကော”

“ဖူးစာပါမှ ညားတတ်တယ်တဲ့၊ သူရနဲ့ကျွန်မဟာ ခုချိန်မှာ ကိုနိုင်ပြောခဲ့သလို သူငယ်ချင်းပါပဲ၊ မိဘချင်း သဘောတူထားတဲ့ အဆင့်မှာပဲ ရှိသေးတာပါ၊ သူရကလည်း နားလည်မှုရှိသူပါ ကိုနိုင်”

ထိုစဉ်မှာပင် ထိုင်နေရာမှ ကိုနိုင်နှင့်စံပယ်ဖူးထံ သူရလျှောက်လှမ်း လာခဲ့သည်။ စံပယ်ဖူးက သူရ၏လက်တစ်ဖက်ကို လှမ်းယူ၍ ကိုနိုင်နှင့်လက်တစ်ဖက်ပေါ် လက်ဖဝါးချင်း ထပ်တင်ပေးလိုက်ပါသည်။

“ဗမာလူမျိုး၊ ကရင်လူမျိုးရယ်လို့ လူမျိုးခွဲထားပေမယ့် ကျွန်မ တို့အားလုံးကို မြန်မာပြည်တွင်းမှာပဲ မွေးခဲ့တာပါ ကိုနိုင်၊ နေရပ်ဒေသ မတူညီဘဲ ကြီးပြင်းလာခဲ့ကြရလို့ ဓလေ့ထုံးစံတွေ မတူညီတာပဲရှိ တာပါ၊ မြန်မာနိုင်ငံကြီး လွတ်လပ်ရေးရဖို့ တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့ကြရစဉ်က မြန်မာပြည်ဖွားတိုင်းရင်းသားမှန်သမျှ တစ်စိတ်တစ်ဝမ်းတည်း ရွပ်ရွပ် ချွန်ချွန် တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့ကြတာပါ၊ အခု ကိုနိုင်နဲ့ကျွန်မတို့တွေက အမြဲတမ်း မိသားစုဆိုတာ ကိုနိုင် အမှတ်ရနေပါနော်”

စံပယ်ဖူး ပြောသည်များကို ကိုနိုင် အများကြီး နားမရှင်းသော်လည်း နားလည်ပါသည်။ သူ့ရမှာလည်း ကျွန်လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ကိုနိုင် လက်ဖဝါးပေါ်သို့ ထပ်မံအုပ်မိုးလိုက်ပါသည်။

“စံပယ်ဖူးပြောတာ မှန်ပါတယ် ကိုနိုင်၊ ကျွန်တော်နဲ့ ဖူးစာ ဆုံရဖို့ ကိစ္စကို ခေါင်းထဲက ထုတ်ထားလိုက်ပါ။ ကျွန်တော်တို့ အသက်က ခုမှ ၂၀ ပဲရှိသေးတာပါ။ ရင့်ကျက်လာတဲ့ အချိန်နဲ့ ပညာစုံဖို့ အချိန်တွေကို စောင့်ရဦးမှာပါ။ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန် စံပယ်ဖူး မဲဆောက်မြို့ကိုလာပြီး ပရဟိတလုပ်ငန်းတွေ လုပ်နိုင်အောင် ကျွန်တော်လည်း ဝိုင်းကူပံ့ပိုးပေးမှာပါ”

ကိုနိုင် ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်ပါသည်။

“ဒါနဲ့ ကိုနိုင်ကို ကျွန်မ မေးချင်တာလေးရှိသေးတယ်။ ကိုနိုင် ဖြေပေးပါနော်။ စာရွက်ပိုင်းလေးက စာသားတွေရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကိုတော့ ကျွန်မ သိပြီးပါပြီ။ အဲဒီ စာရွက်ပိုင်းလေးကို တစ်သက်လုံး ကျွန်မ သိမ်းထားမှာပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မရဲ့အကြွေးစာရင်းစာအုပ် နှစ်လတိတိ ဆပ်ပေးခဲ့သူက ကိုနိုင်ပဲ မဟုတ်လား၊ ပြောပါ ကိုနိုင်၊ ပြီးတော့ အပေါင်ငွေ ၁၀ ရက်စာကို မာမားတို့ပေးခဲ့တယ်ဆိုပြီး ကိုနိုင်ပဲ စိုက်ပေးခဲ့တာ မဟုတ်လား၊ အဲဒီငွေတွေကို အခုမြန်မာငွေတွေ ပြန် မလဲခင်ယူလိုက်ပါ ကိုနိုင်”

ပြောရင်း စံပယ်ဖူး ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှ ထိုင်းနိုင်ငံသုံး ငွေကြေးများ ကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ ကိုနိုင် လက်ကာ၍ တားကာ ခြေတစ်လှမ်း

နောက်သို့ရွှေသည်။ ကိုနိုင်နှင့်မျက်ဝန်းထဲမှ မျက်ရည်တို့ကို စံပယ်ဖူး ဖျတ်ခနဲ တွေ့လိုက်ရပါသည်။

“ကိုယ်ပြန်မယ် စံပယ်ဖူး၊ မင်းတို့လည်း ပြန်ကြတာကောင်းမယ်၊ အချိန်တွေမကုန်သေးသရွေ့ ပြန်တွေ့နိုင်ကြမယ်လို့ ထင်ပါတယ်”

ကိုနိုင်က စံပယ်ဖူး၏ လက်နှစ်ဖက်ကို သိမ်းကျုံးယူ၍ ဆုပ်ကိုင် နှုတ်ဆက်လိုက်ပါသည်။ စံပယ်ဖူး၏လက်ထဲမှ ထိုင်းနိုင်ငံသုံး ငွေကြေးများက တစ်ရွက်စီ လွင့်ကျကျန်ရစ်သည်။

“မင်း ပြောတဲ့၊ မင်းမေးတဲ့ မေးခွန်းတွေကို ကိုယ် ငြင်းပါရစေ စံပယ်ဖူးရယ်၊ မင်းပြန်လာတဲ့ တစ်နေ့မှာ အဲဒီမေးခွန်းရဲ့အဖြေကို ကိုယ်ဖြေပေးပါ့မယ်၊ ကဲ...ကိုယ်သွားပြီ...”

ကိုနိုင် ရုတ်တရက်ဆိုသလို ထွက်သွားကာ အပြင်ဘက်ရှိ ကိုမြတ်ဇင်တို့နှင့် နှုတ်ဆက်စကားပြောသည်။ စံပယ်ဖူး၏စိတ်တို့ တင်းမထားနိုင်တော့ဘဲ မျက်ရည်တို့ တဝေါဝေါ ပြိုဆင်းလာခဲ့ရပါ တော့သည်။ ကိုနိုင် ထံသို့ စံပယ်ဖူး ပြေးလိုက်သည်။ သို့သော် အပြင်ဘက်မှာ ကိုနိုင် ရှိမနေပါတော့ပါ။

“ကိုနိုင် ခဏလေး စောင့်ပါဦး၊ ကျွန်မ ကျေနပ်အောင် တစ်ခုခု ဖြေပေးခဲ့ပါဦး၊ ကျွန်မကျေးဇူးရှင်ကို ကျွန်မ ကန်တော့ချင်လို့ပါ”

မခိုင်သော နှလုံးသားဖြင့် ကျောခိုင်းထွက်ခဲ့သော ကိုနိုင်မှာ ချစ်ရသူ စံပယ်ဖူး၏အော်သံကြောင့် ပို၍ ကြေကွဲရလေသည်။ ကြေကွဲ

ရတာမှ အပိုင်းပိုင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။ **ပြန်ပါတော့ စံပယ်ဖူးရယ်၊ တစ်နေ့နေ့မှာ မင်းပြန်လာမှာဆို၊ အဲဒီအခါကျမှပဲ...**

မင်းက မီးညွှန်လေးဘဝကို ပိုင်ဆိုင်ချင်သလို၊ ကိုယ်ကလည်း အဲဒီ မီးညွှန်လေးကို ထာဝစဉ် အလှကြည့်ချင်သူပါ စံပယ်ဖူးရယ်...

နှင်းစက် (လားရှိုး)

နေမင်းနှင့် စီးချင်းထိုးကြသူများ

နှင်းစက် (လားရှိုး)

အဖ ဦးမောင်မြ၊ အမိ ဒေါ်မြမြဝင်းတို့မှ ၁၉၈၂ ခုနှစ် ဇူလိုင်လ ၁၆ ရက်နေ့တွင် ရန်ကုန်မြို့၌ မွေးဖွားခဲ့သည်။
ကျောင်းနေစဉ်တွင် မြန်မာစာ ထူးချွန်ကျောင်းသူအဖြစ်
ရွေးချယ်ခံရသည်။ ကျောင်းအဆင့်၊ မြို့နယ်အဆင့် မြန်မာစာ
ပညာရည်ချွန်ဆုများ ရရှိခဲ့ပြီး ကျပန်းစကားပြောပြိုင်ပွဲများ
တွင် ဆုများ ရရှိခဲ့သည်။

၁၉၉၉-၂၀၀၂ ခုနှစ်များတွင် အိမ်နီးချင်းနိုင်ငံများသို့ သွား
ရောက် အလုပ် လုပ်ကိုင်ခဲ့သည့် အတွေ့အကြုံတို့ကို အခြေ
ခံ၍ ၂၀၀၆ ခုနှစ်မှ စတင်ကာ ရသစာတိုပေစများ ရေးသား
ခဲ့သည်။

အခြားကလောင်ခွဲမှာ သဗ္ဗာလိုင် (လားရှိုး) ဖြစ်ပြီး မြန်မာ
နိုင်ငံ စာရေးဆရာအသင်းတွင် အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦး ဖြစ်သည်။

အမည်ရင်း ဒေါ်သဗ္ဗာမိုး ဖြစ်သည်။

- နေရပ်လိပ်စာ - အခန်း (၈) ရပ်ကွက် (၈)
- နယ်မြေ (၃)၊ စွမ်းရည် ဟိုက်အေ့စ်ဂိတ်၊
- မန်ဆူအတေးပြေးဝင်း၊ လားရှိုးမြို့
- ရှမ်းပြည်နယ် (မြောက်ပိုင်း)။